

Màu của Gió

Contents

Màu của Gió	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	16
7. Chương 07	18
8. Chương 08	20
9. Chương 09	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	63
21. Chương 21	68
22. Chương 22	72
23. Chương 23	76
24. Chương 24	81
25. Chương 25	85

Màu của Gió

Giới thiệu

“ Không có người đàn ông tốt nhất thế giới, bởi đơn giản, cuộc sống khắc nghiệt đã làm mất đi nhữn

1. Chương 01

Chương 01: Chào mừng em quay lại, thiên thần.

- Gió?
- Sáng rồi ư?
- Có tiếng ồn: tiếng người, có tiếng chim hót nữa
- Có vị ẩm ướt của sương sớm

“Đầu mình đau quá, mắt sao khó mở thế nhỉ?”

Căn phòng trắng. Mùi thuốc khử trùng, yên tĩnh đến lạ. Bệnh viện. Phòng 405. Phòng đơn. Cô gái trong trang phục bệnh nhân, dường như đang ngủ rất ngon. Trong phòng còn có 3 người nữa, 1 người đang ngủ, 1 người đứng bên cửa sổ, còn 1 người nữa đang ngấm nhìn cô gái, bàn tay đang nắm lấy bàn tay trắng gầy.

- “Tôi ra ngoài 1 chút”: Chàng trai bên cửa sổ nói.
- “Ừ.”: Người đang ngấm cô gái đáp lại

Cánh cửa phòng mở ra rồi khép lại nhanh chóng, trả lại không gian yên tĩnh.

“Hình như mình quên mất điều gì đó? Sáng rồi, dậy thôi.”

Mi mắt khẽ động dậy, mắt nâu mở dần, ánh sáng, chói quá. Chớp mắt lần thứ 2 mới nhìn rõ. “Đây là đâu? Kia là ai?”

- Tỉnh rồi, cô ấy tỉnh rồi: Người con trai đang nắm tay cô gái cười rạng rỡ, nói vô cùng vui mừng.
- Ai vậy? Sao lại nắm tay tôi? : Cô gái nhìn người đang nói hỏi.

Giật mình vì tiếng hét quen thuộc của thằng em trai song sinh, Trần Long mở mắt khó chịu. Ngủ trên sofa của bệnh viện chả quen tí nào, đau mỏi hết cả người mấy ngày nay. Mở mắt ra, trước mặt anh là Trần Minh cười rạng rỡ hơn lúc ngấm nhìn mấy cô gái xinh đẹp, bên cạnh, chiếc giường trắng, cô gái mắt nâu đang nhúu mày có vẻ không thích thú. “Kim Vi, cuối cùng em cũng tỉnh”.

Trong phòng, 2 người đàn ông không phải đẹp trai nhưng rất ổn. Một người nhìn có vẻ trẻ con, một người thì có vẻ chững chạc hơn đang nhìn vào cô gái mắt nâu trên giường, khuôn mặt có phần nhẹ nhõm.

- Kim Vi, em ngủ hơi lâu đấy?
- Ai?: Cô gái mắt nâu mở to đôi mắt của mình, nhúu mày nhìn người đang nói.
- Trần Long...thế là sao? Trần Minh nhìn anh trai khó hiểu.
- “Ổn rồi, không sao. Em ấy không nhớ là tốt”. Trần Long nói nhỏ, cho Trần Minh, cũng như đang an ủi chính mình.
- 2 người là ai? Đây là bệnh viện, nhưng sao tôi ở đây? Và tôi là ai?
- “Kim Vi là tên em, anh là Long, còn đây là Minh. Chúng ta là anh em.” Trần Long nói.
- “Kim Vi, tên nghe quen quá, anh...”, đau đầu quá. Lắc mạnh đầu cố nhớ nhưng không thể. Cô gái nhìn 2 người con trai trước mặt, nhúu mày. “Không nhớ được”, cô nhìn căn phòng, nhìn lên cái tủ đặt cạnh giường, 1 bức ảnh, có 3 người, cô gái ở giữa cười rất rạng rỡ. “Kim Vi, là cô ấy, và 2 người trong ảnh cũng đang đứng trước mặt. Và mình là Kim Vi..”.

“Cạch”. Tiếng cửa mở làm gián đoạn suy nghĩ của bản thân, ngược mắt lên nhìn vào cánh cửa đang mở, ở đó có 1 người, 1 người con trai áo đen.

- “Kim Vi, em...” Chàng trai đứng đó, ánh mắt ngạc nhiên, sững sốt, hạnh phúc xen lẫn hoang mang.

Trần Long đi đến bên cạnh, đặt tay lên vai chàng trai nói thoáng qua nhưng cũng đủ cho trái tim người con trai áo đen bỗng dưng bị bóp nghẹt.

“Đã trở về, nhưng là người khác”.

- “Anh ra ngoài gặp bác sỹ”. Trần Long nói.

- “Ừ, gọi cho bác Pie bảo làm thức ăn luôn nhé”. Trần Minh nhìn cô gái không quay đầu lại, nói vọng theo.

- “Minh, em là Kim Vi, anh là anh trai em hả?”. Cô gái mắt nâu nhìn vào Trần Minh, ánh mắt đầy sự dò xét.

- “Ừ, anh của em đây, bé ngoan”. Xoa đầu cô, anh cười dịu dàng, nụ cười chan chứa yêu thương.

Có một người, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lặng nhìn cô gái trên giường. Vẫn là đôi mắt nâu, vẫn là mái tóc nâu hơi xoăn, khuôn mặt bình thường, hơi xanh, trông gầy hơn trước. Nhưng sao mà cảm giác lại đau lòng như thế.

Bước lại gần giường bệnh, khi ánh mắt cô gặp ánh mắt anh, dường như lúc đó, anh nhận ra, đã quá trễ. Không ấm áp, yêu thương, không giận hờn trách móc, không long lanh vì sắp khóc. Ánh mắt ấy, chỉ có những người xa lạ nhìn nhau.

- “Chào em, Kim Vi.” Cố nỡ nụ cười trên bờ môi khô, ánh mắt chăm chú nhìn vào cô, lòng anh thất lại.

- “Chào anh, anh là...”

- “Harry là anh, rất vui khi em đã tỉnh, anh là bạn của anh trai em”

Nhiều mây, lại nhiều mây, mới sáng sớm ra cô đã nhiều mây bao nhiêu lần, để thu giữ thông tin mình nhận được, để nhớ xem, có phải người quen không. Nhưng thật sự thì không có chút thông tin gì, cảm giác như cô không có quá khứ, không một ai quen thuộc. Thở hắt ra, nếu mất trí nhớ thì dần dần sẽ nhớ mà, không phải sao.

- “Chào anh, rất vui gặp anh. Xin lỗi nếu trước đây chúng ta từng gặp nhau mà em giờ không nhớ được gì cả.” Cô cười, nụ cười như cửa thêm vào trái tim anh, không chỉ ánh mắt mà ngay cả nụ cười, nụ cười xã giao.

- “Em đói không?” Trần Minh nhìn cô em gái, hỏi.

- “ Có chút chút,..”. Cô nhìn anh, rồi làm động tác chuẩn bị xuống giường, nhưng, cảm giác, đôi chân rất nặng, một bên chân phải.

“Là sao?” Tự hỏi mình, cô nhìn vào chân, được băng bó cẩn thận.” Minh mất trí nhớ lại thêm bó bột một bên chân sao? Thật là thảm quá”. Gượng cười, cô ngoắc tay ý bảo Trần Minh tiến lại phía mình.

Thấy vậy, Minh mỉm cười, lắc đầu. Không nói anh cũng hiểu ý cô là gì. Lấy ra một chiếc xe lăn ở gần ghế sofa, anh bế cô lên đặt vào ghế, đẩy cô vào nhà tắm. Lấy nước, kem đánh răng cho cô. Đợi cô đánh răng xong, anh lại rửa mặt giúp cô. Làn da xanh xao quá, lại còn gầy đi thấy rõ, anh nhìn cô xót xa.

Có một người vẫn trong căn phòng ấy, như người vô hình, nhìn cô, nhìn Trần Minh chăm sóc cho cô, không nói gì, và dường như cô cũng quên mất anh.

Lắc đầu, anh bước tới cánh cửa, mở cửa bước ra ngoài. “Thế là em đã quay lại, Kim Vi, quyết định của em anh sẽ tôn trọng nó”.

Sau khi đã đánh răng rửa mặt giúp cô xong, Trần Minh lại đẩy cô về giường bệnh, đặt cô lên giường, đưa cho cô một cốc nước ấm. Anh săn sóc cô rất tỉ mỉ, như chỉ sợ lại một lần nữa cô lại tan biến.

Lúc này anh mới để ý, Harry đã đi tự lúc nào. Thở dài, “Chấp nhận đi, cậu sẽ mất nó khi cậu đã quay lưng đi vào ngày ấy.” Quay lại với cô gái, anh cười.

- Có muốn anh kể gì về em để em nhớ ra không?

Nhìn anh, cô lắc đầu. Anh hơi bất ngờ. “Không cần thiết, chắc là điều em muốn quên, nhưng mà hình như quên hơi nhiều” cô cười ngượng ngùng, khi mà chả lẽ đến người thân mà cô cũng không nhớ. Chắc rồi dần dần sẽ nhớ, cô tự an ủi mình.

Cửa phòng lại một lần nữa được mở ra, Trần Long bước vào, phía sau là một người phụ nữ trung niên trông lạnh lùng, mang một cặp lồng và một bác sỹ.

- “Kiểm tra 1 chút rồi ăn”

Bác sỹ tiến về phía cô, xem xét một chút vết thương ở chân và hỏi một số câu hỏi, rồi lui ra ngoài. Lúc này người phụ nữ mới đặt cặp lồng lên bàn, sắp xếp một lúc, bệ lại đặt trước mặt cô. Một bát cháo trắng.

- “Cảm ơn bác”. Cô cười.

Ánh mắt người phụ nữ hơi xao động, không đáp lại, quay người cúi chào với Trần Long rồi lui ra ngoài. Cháo nóng phả vào mặt, bụng cô đã bắt đầu biểu tình, nhưng mà lại nảy sinh vấn đề mới, Trần Minh đang cầm lấy bát cháo của cô, cầm thìa lên, cái ý định quá rõ. Đút cho cô ăn.

- “Anh đút cho em nhé, em còn mệt, không nên vận động nhiều.” Ánh mắt nhìn cô như cúm con, vẫy thêm cái đuôi nữa thì hợp quá.

Nhìn thế nên đành chấp nhận vậy, cô cười gật đầu. Cái ánh mắt của anh, khi muốn xin xỏ ông anh đáng ghét, và nhờ vả em gái bao giờ cũng hữu hiệu. Anh cười, thổi 1 thìa cháo, đút cho cô. Khi ồm cô sẽ ăn cháo, nhưng tuyệt đối cháo không có rau thơm, không phải cháo thịt, chỉ đơn giản là cháo không. Có một lần vì không có ai, anh đã đi mua một tô cháo ở quán, có cho rau thơm, hậu quả là cô không ăn. Anh tưởng cô búng cổ ép, cuối cùng, ăn bao nhiêu cô đã cho ra hết, kể cả thuốc đã uống. Và sau đó, anh đã rất thảm hại khi bị ông anh trai cho ra rìa. Cầm đi chơi, không nói chuyện cùng, mà lại còn cấm anh lại gần cô. May mà nhờ có nụ cười ngọt ngào của cô, anh mới xóa bỏ được cấm vận. Từ đó đến nay, mọi điều về cô, anh đều nhớ rất rõ, dặn dò cẩn thận mọi người, từ thức ăn, quần áo, tất cả mọi thứ về cô. Không phải anh sợ anh trai, mà đơn giản, khuôn mặt cô lúc nôn ra hết mọi thứ, ánh mắt nâu không còn vẻ tinh nghịch như hôm nào, bị ồm thì đương nhiên nó đã mất đi vẻ tinh nghịch rồi, nhưng mà, ánh mắt đó, rất mệt mỏi, cảm giác như một vực sâu, anh không còn nhìn thấy gì trong đó.

Cô rất đơn giản, đơn giản tới nhiều lúc khó chiều. Anh đã rất nhiều lần bị cái đơn giản của cô hành hạ, nghĩ lại, anh lại thầm cảm ơn ông trời, mang cô trở lại. Nhìn cô, cuộc sống của anh lại có thể bắt đầu rồi.

Trần Long nhìn cảnh người ăn, người đút. Không nói gì, anh không muốn phá tan đi khung cảnh yên bình này, nhìn cô gái, chút chút lại cười vì những câu nói của Trần Minh, anh mỉm cười, nụ cười rất hiếm người được trông thấy. “Kim Vi, thiên thần của anh, chào mừng em quay lại”.

2. Chương 02

Chương 02: Ký ức phải lãng quên

Một tuần trong bệnh viện, suốt ngày ăn với nằm, gặp mặt chỉ có 4 người Trần Minh, Trần Long, bác May đưa thức ăn và ông bác sỹ khám kiểm tra chân. Kim Vi cảm thấy rất là chán. Được cái là trông cô đã có chút sức sống, đã bắt đầu béo lên rồi.

Chiều chủ nhật, nắng ấm áp. Trần Long bước vào, tay vắt chiếc áo ple màu gi. Sau lưng là Trần Minh khuôn mặt vui vẻ, 1 cô gái trẻ tuổi ăn mặc bình thường bước vào.

- “Cô chủ.” Cô gái chào Kim Vi

Đã được Trần Minh kể sơ qua, gia đình khá giả, chỉ còn 3 anh em sống với nhau, họ hàng không còn ai. Trần Long là giám đốc 1 công ty về máy tính, vì không hiểu lắm mấy thứ rắc rối như thế nên Kim Vi cũng không hỏi rõ ràng. Mà Trần Minh cũng biết với cái kiểu hỏi của Kim Vi anh cũng không thể trả lời tường tận được, có khi lại cãi nhau vì những điều hiển nhiên của cô. Trần Minh là phó tổng một công ty kinh doanh trang sức, ai có thể ngờ người nhìn như trẻ con của Trần Minh lại là phó tổng. Kim Vi đã từng không tin, nhưng có vẻ Trần Minh không nói đùa nên cô tạm chấp nhận. Đợi khỏe lại cô lại tìm hiểu cũng chưa muộn mà.

Cô gái bắt đầu thu dọn những đồ đạc của Kim Vi.

- Hôm nay em có thể ra viện, về nhà tiện chăm sóc, với lại em cũng thoải mái hơn.

Trần Long nhìn cô nói chậm rãi.

- “Em sắp khỏi rồi, bao giờ khỏe anh dẫn em đi chơi thoải mái”, xoa đầu cô, Trần Minh cười vui vẻ, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Cuối cùng cũng thoát khỏi cái giường bệnh, đương nhiên là vui. Mất trí nhớ đối với cô hình như không phải là nỗi bận tâm, cô vẫn không hẳn không biết gì. Về biệt thự của nhà mình, cô cũng không ngạc nhiên, gặp gỡ người trong nhà cũng vậy, sau dần những việc bình thường cô vẫn làm được. Mất kí ức, nhưng cô vẫn cảm nhận được hình như họ là một phần cuộc sống của cô.

Biệt thự không lớn, có sân cỏ rất rộng, có một cái hồ bơi, cây ăn quả, một vườn hoa. Thật là thích hợp cho nghỉ ngơi, rất yên tĩnh. Mọi người hầu trong nhà không nhiều. Một quản gia, nói là quản gia nhưng mà có vẻ hơi trẻ so với những gì cô nghĩ, Gin – 36 tuổi, mắt xanh (người Mỹ), tóc nâu, cao và trắng. Bác Pie mà cô từng nghe là phụ bếp, người Mỹ, 56 tuổi. Bác gái hay đưa cơm cho cô là May, 55 tuổi, cô gái lúc giúp cô thu dọn ở bệnh viện là Mina, 25 tuổi, người Mỹ. Dường như mọi người trong nhà cô là người Mỹ, và đặc biệt trông họ rất lạnh lùng. Gặp nhau hàng ngày mà Kim Vi chỉ thấy họ chào cô rồi việc ai nấy làm, không nói chuyện, dường như căn biệt thự yên tĩnh quá, yên tĩnh như không người. Biệt thự cứ cách ngày lại có mấy người đến dọn dẹp sạch sẽ, tuy nhiên họ giống với mấy người trong nhà cô, lạnh lùng. Điều đó khiến Kim Vi khó chịu, tính cô hơi thất thường, nhưng mà chán như thế này cô không chịu được, bệnh nói nhiều của cô lại tái phát.

Người duy nhất có thể nói cùng cô đương nhiên là Trần Long. Tối nào 2 anh em cũng có rất nhiều chuyện để nói, quá khứ của cô dần được kể lại. Nói thực ra chỉ có thêm là, cô chuẩn bị đi học, nguyên nhân gây mất trí nhớ + bó bột ở chân là do tai nạn xe máy. “May mà vẫn không ảnh hưởng nhan sắc bình thường, không lỡ ế thì chết” nguyên văn câu mà Trần Long khen cô. Càng nghe càng tủi.

Chính vì vậy cô đã quay sang xem ti vi cùng Trần Minh, và cô với anh lại xảy ra cuộc chiến tranh mới.

- Hoạt hình

- Phim

- Hoạt hình

- Phim

.

.

.

Không ai nhường ai, và cuối cùng người thắng là cô, tivi lại mở hoạt hình, nhưng mà đã là 10h, cô lại bị Trần Long bế lên phòng ngủ, xa cái tivi.” Ngày mai xem tivi trước, nói chuyện sau vậy”, cô tự khuyên mình.

Đắp chăn cho cô, tắt đèn xong Trần Long mới bước ra ngoài. Cô khó ngủ nếu như phòng còn ánh sáng, nên phòng của cô, anh không dùng đèn ngủ.

Mấy ngày nay chân cô bắt đầu lên da non, ngứa. Trông cô khó chịu anh cũng không đành lòng, đành bắt cô ngủ sớm, nói chuyện nhiều cho cô quên đi cái chân. Cũng sắp khỏi rồi. Tương lai sắp tới, sắp xếp mọi chuyện thế nào anh phải bàn bạc với Minh đã.

Bước vào phòng làm việc, Ming đã ngồi ở đó trầm mặc, khuôn mặt khác hẳn trước mặt Vi, nó lạnh lùng, nguy hiểm. Rót 2 li vang, anh đưa cho Minh 1 li. “Thế nào đây?”

————— Đường phân cách quá khứ —————

- Nay thì khóc này!
- Đồ xui xẻo, đánh ày chưa

Trên bãi cỏ xanh, mấy đứa trẻ con đang thi nhau đánh, đá vào người một đứa bé gái, mặc chiếc áo màu xanh dương, quần lửng đen. Cô bé chỉ biết ôm mặt, co người lại.

- Làm cái gì thế, mấy thằng kia???????
- Làm gì thế??????

Tiếng 2 đứa con trai cùng cất lên, 2 cái bóng cùng phi qua chỗ mấy đứa trẻ, đẩy ngã mấy đứa, đỡ cô bé nhỏ dậy. Đôi mắt nâu to, tròn ngập nước, sứt sứt, cái môi hồng mím chặt. “ Em không có khóc đâu, không có đau mà”, cô bé nói. Những giọt nước mắt lau vội.

Đứa con trai mặc chiếc áo đen, quần lửng nâu bặm môi, nhúu mày. Đứa còn lại mặc chiếc áo xanh da trời, quần lửng đen, lau đi những giọt nước mắt, xoa đầu cô bé, ôm cô vào lòng xoa xoa lưng như mẹ vẫn làm ngày nào cho cậu. Ánh mắt nhìn vào mấy đứa trẻ đang đứng trước mặt, ánh mắt ấy, khiến cho những đứa bé phải lùi lại mấy bước.

Thằng bé lớn nhất trong đám, thấy nhóm đông, nói cứng: “ Sợ gì, bọn xui xẻo nhà mày, nên cút đi, con bé oan nghiệt ấy..”Lời chưa nói xong, cậu bé áo đen đã tiến lại đám vào mặt thằng bé một cái, thằng bé do không dự trù trước, ngã xuống đất. Mấy đứa khác thấy thế nhảy vào giúp đỡ, đánh cậu bé áo đen. Cậu bé áo xanh vẫn ngồi đấy, ôm cô bé, ngăn không cho cô quay đầu lại. Trên bãi cỏ bây giờ là cuộc đánh nhau của cậu bé áo đen với mấy đứa khác.

- Mấy đứa kia? Làm cái gì thế? Không ra thể thống gì nữa?
- “Mẹ ơi, nó đánh con”. 1 thằng trong nhóm chạy về phía người phụ nữ, chỉ tay về cậu con trai áo đen kẻ tội

Người phụ nữ nhìn lại, mấy đứa trẻ đã buông nhau ra, trên mặt đất cậu bé áo xanh đang ôm đứa bé gái, cậu con trai áo đen đang túm vào áo thằng bé, chưa có ý định buông tay. Thở dài, lại chuyện mọi khi.

- Mấy đứa vào nhà nhanh, bác sẽ bảo bố mẹ mấy đứa sau.

Quay lại nhìn 3 đứa trẻ trên thảm cỏ, nhúu mày rồi quay vào nhà.

Trên bãi cỏ xanh chỉ còn lại 3 đứa trẻ, cô bé đã hết khóc, ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn cậu bé áo đen.

- Anh Long lại đánh nhau, em không đau mà, chỉ là bụi bay vào mắt thôi, anh bị chảy máu rồi
- Không sao, chỉ xước 1 chút, hi, em không sao là tốt rồi, không đau ở đâu chứ?
- “Không đau”, lắc đầu, cô bé nói.

Người im lặng từ nãy tới giờ, không nói gì, cậu trai ấy, đôi mắt càng ngày càng sâu không thấy đáy, bàn tay nắm chặt nổi gân.” Tổn thương Vi Vi, bọn mày xem tao sẽ làm gì”.

Năm ấy, Kim Vi 5 tuổi, Trần Long, Trần Minh 12 tuổi.

3. Chương 03

Chương 03: Hạnh phúc là một chiếc lá bay.

Cuối cùng thì cái chân cũng đã khỏi, sức khỏe của Kim Vi cũng tốt hơn rất nhiều. Chủ nhật, nằm dài trên sofa, lẩn đi lẩn lại, chán nản.

Hai ông anh trai không biết bận bịu gì cả tuần không ở nhà, mà mọi người trong nhà thì...mặt lạnh quá. Hic. Nhà chỉ có phụ bếp, bởi bình thường luôn là anh Long hoặc Minh sẽ vào bếp, chỉ có khi nào 2 bạn thì người nấu mới là bác Pie. Một tuần nay, hai anh bảo bạn công chuyện nên bác Pie nấu, nhưng mà món Châu Âu, ăn quả thực không quen.

“À, hay mình sẽ nấu?”. Cái ý tưởng mới nảy sinh đã khiến tâm trạng của Kim Vi phấn chấn hẳn. Vào phòng sách tầng 2, lục lọi 1 chút cuối cùng cũng tìm thấy mấy quyển sách nấu ăn, chắc chắn ai đó đã dùng nó, bởi những quyển sách được ghi chú cẩn thận, bìa sách cũng không còn mới. Những món ăn Việt, quả thật dễ mà. Nhìn qua một vòng, cô quyết định sẽ nấu 1 món mặn, 1 món xào và một món canh. Mang theo sách xuống phòng bếp, cô bảo bác Pie hôm nay để cô nấu cơm và phụ trách phòng bếp. Bác Pie vẫn lạnh lùng như xưa, ánh mắt có chút dao động khi nghe cô nói sẽ nấu ăn, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường, nhường phòng bếp cho cô.

- “Cô chủ bảo sẽ nấu cơm trưa nay.... vâng, tôi biết rồi...vâng. chào cậu”

Trong bếp, Kim Vi vẫn đang loay hoay với những nguyên liệu, nhưng không khó cho cô. Dường như trong thâm tâm, kí ức của cô, cô rất thích nấu ăn, và những món ăn này dường như rất dễ làm.” Chắc cuối tuần, thế nào 2 anh cũng về, mình làm một bữa đặc biệt gây bất ngờ vậy, hi”, mang trong mình suy nghĩ ấy, cô bắt tay vào làm. Đến trưa, những món được bày trên bàn ăn, trong rất đẹp mắt, còn hương vị, phải thử mới biết được. Vừa lúc tiếng báo hiệu cơm chín vang lên, ngoài cửa đã vang tiếng Minh.

- “Ngốc ơi? Em đâu rồi, anh về rồi đây!

- “Cậu chủ.”. Gìn đưa tay, đón lấy áo khoác và chiếc túi của Minh, lặng lẽ mang vào phòng.

- Anh, vào ăn cơm mau lên, em vừa mới nấu xong đó.

Trong bộ quần áo ngủ màu xanh, chiếc tạp dề màu hồng, trông Kim Vi quả giống một người phụ nữ của gia đình. Nụ cười ngọt ngào, Kim Vi lôi anh trai vào bàn ăn. Những món ăn còn nóng, trông rất ngon, Minh nhíu mày như có vẻ không tin đó là do Vi Vi nấu.

Chỉ tay vào bát canh có màu xanh, mấy con tôm(chắc là canh tôm), Minh ngây thơ hỏi: “Ăn được không?”>.<>

- “Ăn được, anh thử đi, ngon lắm mà! Mấy hôm cơm Tây, em ngán lắm, hôm nay quyết định nấu cơm Việt, dù không bằng anh Long, nhưng mà chắc không tệ.

Ánh mắt hấp háy, mong chờ, Minh không nỡ từ chối. Thử một thìa canh, không quá mặn, không còn mùi tanh của tôm, quả thật vẫn hương vị như xưa, món canh sở trường của cô.

- “Ngon lắm em gái, anh ăn nhé, ăn hết luôn, món canh của em là ngon nhất.

- Ăn hết một mình sao????????, không biết tự lúc nào, Long đã đứng khoanh tay tựa ở cửa nhà bếp. Về mà cũng không ai biết. ^^!

- “Á, anh trai.” Suýt nữa thì sặc, Minh lau vội miệng rồi đứng dậy

- “Anh Long cũng về nè, ôi, quyết định nấu ăn của em quả không sai mà.”, mỉm cười ngọt ngào, Kim Vi đến bên Long, ôm anh thật chặt.

Hơi bất ngờ vì hành động của em gái, nhưng rồi Long mỉm cười. “ Kí ức có thể mất đi, nhưng yêu thương thì vẫn thế, hành động của em, vẫn vậy, gốc à”

- “Không công bằng, sao lúc này em không ôm anh”, Minh phụng phịu, trông cái mặt đố kị kia, ai dám bảo đây là phó tổng cơ chứ? (^_^)

- “Hi, bây giờ em ôm được chưa?”, buông anh trai thứ nhất ra, Kim Vi lại ôm ông anh trai thứ 2,” lớn rồi mà..”

- “Ăn cơm thôi, anh đói lắm rồi.” Cắt ngang cái màn chào hỏi lâu ngày này, Long tiến về phía bàn ăn. Kim Vi làm nhiệm vụ lấy cơm, bữa ăn kết thúc trong không khí ấm áp.

Ăn xong, 3 anh em ra sân pha, ăn hoa quả cùng xem tivi. Buổi chiều cũng nhanh chóng qua đi. Đến tối, Long mang cho Vi một túi quà, anh mua trong lần đi công tác lần này, 1 chiếc váy màu đen dự tiệc, ngắn ngang đầu gối, khá kín đáo. Thật ra trong tủ quần áo của Kim Vi, chỉ có quần áo bình thường, không phải là đồ hiệu đắt tiền, và chỉ có 2 cái váy, 1 xanh dương, 1 hồng phấn, hết. Có vẻ như cô không thích mặc váy.

Đang ngắm nhìn chiếc váy vẻ bất ngờ, “ Tối nay em mặc nó đi dự tiệc cùng bọn anh”, Kim Vi lại ngẩng đầu lên, vẻ không hiểu.

- Buổi tiệc chiêu đãi của công ty, cho em ra ngoài chơi 1 chút, được không?

Tất nhiên với không gian suốt ngày trong biệt thự, nhàm chán tới cùng cực thì tin này đối với Kim Vi quả rất tuyệt vời. Không đợi nói lần thứ 2, cô đã phi vào nhà tắm để chuẩn bị, còn nói vọng ra: “ Đợi em nhé, xong ngay thôi”.

Lắc đầu bước ra khỏi phòng, Long chạm mặt Minh ở cửa. “ Liệu có ổn không? Hôm nay không phải ít người...”, “ Yên tâm đi, không sao đâu, em cũng chuẩn bị đi”.

Với tốc độ nhanh chóng, chẳng mấy chốc Kim Vi đã có mặt ở phòng khách, tô 1 chút son môi, mái tóc sậy chưa khô hẳn, chiếc váy rất vừa vặn, trông cô kín đáo nhưng không kém phần quyến rũ. Duy chỉ có điều, cô chưa có giày. Dường như mọi việc đã được sắp xếp, Minh mỉm cười, đưa cho cô 1 cái túi khác, 1 đôi giày nam kim cương, không nhiều, nhưng chắc cũng rất đáng giá, một đôi hoa tai và dây chuyền, dây chuyền mặt dây hình vàng trắng khuyết.

- Quà cho em, mang vào sẽ hợp với chiếc váy em đang mặc

- Cảm ơn 2 anh, em rất thích.

Kim Vi nhìn ngắm chiếc dây chuyền, quen quá, nhưng không nhớ được gập ở đâu. Minh giúp cô đeo dây chuyền vào cổ, ra dáng một quý ông.

- “Tiểu thư có thể cùng tôi dự tiệc đêm nay?”, 1 tay để sau lưng, người hơi cúi, tay phải chìa ra trước mặt Kim Vi.

Cô cười thích thú, đặt tay mình vào tay anh, cũng sánh bước ra ngoài. Bên ngoài, Trần Long đang đứng tựa ở cửa xe, trông cả Trần Long và Trần Minh đều rất đẹp với bộ ple được cắt may tỉ mỉ, kiểu cách giống nhau, chỉ khác màu, một người tươi sáng – một người thâm trầm.

Tiệc chiêu đãi diễn ra tại một khách sạn nổi tiếng. Dù biết công ty của anh trai có chi nhánh ở nhiều nơi, nhưng không ngờ quy mô của một buổi tiệc chiêu đãi, không biết lí do gì, nhưng cũng rất lớn, xem chừng anh trai rất tài ba. Kim Vi tranh thủ đánh giá trên đường cùng 2 anh trai bước vào sảnh lớn của khách sạn. Bên trong, quả thực rất lớn, có rất nhiều người, các chàng trai trẻ trông lịch thiệp, các cô gái trang điểm rất cuốn hút. Một buổi tiệc rất đẹp, không quá ồn ào.

Không gian đang nhộn nhịp bỗng dừng im ắng lạ, sự xuất hiện của 3 anh em thu hút mọi ánh nhìn. Mong chờ, vui sướng và có cả thù hận.

Nụ cười xã giao trên môi Trần Minh, Kim Vi khoác tay anh cùng nhau bước vào buổi tiệc. Đây là một buổi tiệc đứng, và lại là món Tây, Kim Vi có vẻ không hứng thú cho lắm. Hiểu tính em gái, Trần Minh mang cho cô một đĩa hoa quả tươi, đưa cô tới một bộ bàn ghế ít người qua lại, 2 anh em cùng nhau thưởng thức. Đây là tiệc của công ty Trần Long, nên anh chỉ tới tham dự với tư cách khách mời, và anh cũng không hứng thú cho lắm, giống Vi Vi.

- Con ranh đó vẫn sống sao? Sau bao nhiêu chuyện, nó không biết xấu hổ ư? Con khốn!

- Nghe nói cô ta mất trí nhớ, hừ, mất trí nhớ hay quá, quên toàn chuyện quan trọng thôi.

Cách chỗ 2 anh em Minh – Vi không xa, 2 cô gái đang cùng nhau nói chuyện, ánh mắt nhìn về Kim Vi đầy thù hận, ánh mắt dường như có thể giết người.

- Cô ta luôn là người gây tội nhưng lại tỏ vẻ ngây thơ, vô tư.

- Vậy chúng ta cùng chơi thôi, cuộc sống không thể dễ dàng cho cô ta như thế được. Muốn hạnh phúc sau mọi lỗi lầm, đâu có dễ thế Kim Vi.

- Cho cô ta nếm mùi đau khổ dần dần

Khẽ nhếch môi, mỉm cười. “ Kim Vi, chào mừng cô quay lại, cuộc chơi của chúng ta lại tiếp tục chứ?”

Đường phân cách quá khứ

- “ Cốp”, ui da!!! Ui ui

- “ bịch, á” hic

“ Lần thứ 5, không, là thứ 6. Sai rồi, là thứ 8 rồi.” Đây là trò chơi cá cược của 3 người, Minh, Long và Gin. Nhìn về cùng một phía. Cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần lửng đen đang chạy từ trên tầng 2 xuống tầng 1, rồi lại lên tầng 2. Một buổi sáng vất vả.

- Nếu em muốn tới muộn thì bọn anh đi trước nhé?

- Đợi em, em sắp xong rồi, xong ngay đây mà.

Liếc nhìn đồng hồ, từ đây ra sân bay nếu tính tắc đường cũng là mất 1 tiếng, mà Vi Vi nhà anh còn đang mải miết sửa soạn, không khéo trễ mất. Lắc đầu thở dài, 3 người không hẹn mà nói : “ Bọn anh đi đây!!!”

- Á, xong rồi, “ phù, mệt quá”. Tại mấy anh không nói trước với em, ai biết đường mà chuẩn bị.

- Thế tối hôm qua anh nói gì em không nhớ sao? . Trần Long liếc nhìn cô em gái.

- Sáng nay ai còn cố ngủ thêm cứ mỗi lần gọi là 5 phút nữa? . Trần Minh chọc.

- “Hi hi, em biết rồi, chúng ta đi thôi, không anh ấy chờ.” Kim Vi biết là mình sai, đánh trống lảng, tính bài chuẩn.

Biết có nói thêm kết quả vẫn vậy, 3 người con trai chán nản, lôi đồng hành lí của cô em ra xe. Chuyến du lịch 2 tuần tới Đà Lạt lần này, là do cô em gái nhất định đi bằng được nên mọi người đành đi theo. Phải sắp xếp công việc cho 2 tuần tới, khiến mấy ngày gần đây cả 3 người rất mệt mỏi. Mang danh nghĩa quản gia, nhưng đồng thời Gin cũng là trợ thủ cho Trần Long. Muốn một chuyến đi chơi đúng nghĩa, không bị công việc ảnh hưởng, thật vất vả.

Xe nhanh chóng đưa 4 người tới sân bay Nội Bài.

Trong khu vực chờ của sân bay, chàng trai tóc nâu, áo thun màu cà phê, quần bò, giày vải giản dị, nhưng vẫn toát lên khí chất khác người, khiến mọi cô gái đi qua đều trầm trồ. Liếc nhìn chiếc đồng hồ, anh tự nhủ: “ Em lại muộn nữa, Vi Vi”.

4. Chương 04

Chương 04: Anh, kiếp sau em sẽ là ác quỷ!

Thấy tình hình Vi Vi cứ suốt ngày ở nhà, không làm gì cũng không phải là cách hay. Trần Long và Trần Minh quyết định cho cô đi học tiếp, quyết định này, dù không biết trước mọi tình huống xảy ra, nhưng cả hai đành mạo hiểm.

Được đi học, Kim Vi rất vui sướng, ít ra không phải suốt ngày ở nhà, hết ăn rồi lại nằm, rồi chơi, cô nghĩ mình sắp thành con lợn mất rồi. >.<. nhưng=“” cô=“” không=“” biết=“” rằng,=“” hiện=“” thực=“” sắp=“” xảy=“” ra,=“” sẽ=“” có=“” biết=“” bao=“” lâu=“” đến.=“”>

Tránh cho cô những bỡ ngỡ, và rất may chỉ là đầu năm học, nên 2 anh em quyết định cho cô vào học tại trường Thiên Kỳ – 1 trường dành cho con nhà giàu, chủ yếu đào tạo ra những con người thiên về kinh tế, giám đốc, trưởng phòng tương lai. Hiệu trưởng ngôi trường này cũng là người thân cận của Long và Minh nên mọi việc sắp xếp cho Kim Vi hoàn toàn dễ dàng. Cô sẽ đi học, và có thêm một người nữa, Mina. Với danh nghĩa sẽ giúp cô trong việc làm quen với môi trường mới, Mina còn là người sẽ bảo vệ cô do 2 anh trai sắp xếp, và đương nhiên điều này đương sự không hề hay biết. Mina, 25 tuổi, nhưng trông rất trẻ con, thông minh, rất giỏi võ. Khi ở nhà thì rất lạnh lùng, nhưng một khi gặp người khác, cô sẽ khoác lên bộ mặt của một cô gái vui tươi, nhí nhảnh và hồn nhiên. (điều này khiến Kim Vi rất bất ngờ, không tin nổi)

Ngày đầu tiên đi học, cô và Mina được Minh đưa đến trường. Xứng đáng với đóng góp của nhưng bậc phụ huynh, ngôi trường rất khang trang, trang thiết bị đầy đủ và hiện đại, học sinh ở đây hầu như gia đình không phải giàu có thì cũng là con chính trị gia nào đó. Bước vào trường, Kim Vi không thấy ngạc nhiên, cô quên đi những người đã từng gặp mình, nhưng cuộc sống của cô, ngay cả đi học, trong tiềm thức, cô thấy không hề lạ lẫm, như là, ngày trước cô cũng từng như thế. “chắc tối nay phải bắt anh Long kể chi tiết hơn mới được”, mang theo suy nghĩ vẩn vơ, không chú ý đường đi, Kim Vi va ngay vào một người trên đường. Suýt nữa là ngã, may có Mina đi gần cô, nhanh chóng đỡ lấy cô. Một chàng trai trông rất quen.

“ Kim Vi, sao em lại ở đây?”, thắc mắc trong đầu nhưng không hề biểu lộ ra mặt, Harry nhìn Kim Vi, lúc này do mãi vào trường sớm để thông tin lễ kỉ niệm sắp tới của trường cho các hội phó triển khai, anh không chú ý đường, va vào người khác, nhìn lại, thì ra là “người quen”.

- Chào em, Kim Vi, em học ở đây à?
- A, anh Harry, hôm nọ gặp anh ở bệnh viện, cảm ơn đã vào thăm em. Giờ em khỏe rồi nên 2 anh cho phép em đi học.
- Anh học ở đây luôn hả? Sao bảo anh là bạn của anh trai em?
- Hi, anh là hội trưởng của trường, bạn của anh em, nhưng mà ít tuổi hơn.
- À, vậy khi nào có gì thắc mắc, anh nhớ giúp đỡ em nha hội trưởng. ^^! Thôi, em vào lớp đây, chào anh.

“ giúp đỡ ư? Chưa bao giờ anh nghe câu nói đó từ em, Kim Vi, mắt trí nhớ thật tốt, hãy cứ sống hạnh phúc như vậy nhé”.

“- Cô ta học ở Thiên Kỳ đấy?

- Haha, cuối cùng cũng có cơ hội rồi, nhanh hơn chúng ta nghĩ
- Chào đón cô ta 1 chút chứ?
- Ok, chuẩn bị đi.”

Cả Kim Vi và Mina đều được phân vào 1 lớp, lớp toàn học viên ngày đầu tới đây học. Khi chuông reo báo hiệu vào lớp, tất cả ổn định chỗ ngồi. Tiếng giày cao gót trên nền nhà vang lên từ đằng xa. Giáo viên chủ nhiệm là con gái. Đợi 1 chút thì giáo viên bước vào lớp, không trang điểm, không ăn mặc đắt tiền, 1 cô

giáo rất giản dị, so với những học trò đang ngồi dưới lớp thì khác xa nhau (trừ Kim Vi, vì quần áo của cô, toàn do anh Long mua, mà có bao giờ mua đồ đắt tiền đâu. Trừ khi đi dự tiệc, anh mới mua cho cô đồ sang trọng, chỉ dành cho tiệc thôi. >.<)>

- Từ hôm nay, tôi sẽ chủ nhiệm lớp các em, hi vọng mọi người hợp tác, chấp hành tốt nội quy. Đừng gây ra bất cứ hành động ngu ngốc nào, nhà các em có thể nhiều tiền, nhưng mà trong trường này, chúng tôi cần những học sinh có tư chất tốt về mọi mặt. Các em hiểu chưa?

- “ rồi ạ”, 30 cái miệng cùng nhau đồng thanh.

- Tốt, tiết đầu các em được nghỉ, tiết sau tôi sẽ dạy các em những nội quy, lịch sử phát triển của nhà trường.

Nói xong cô giáo bước ra khỏi lớp, trước khi ra khỏi cửa, hình như ánh mắt cô có liếc nhìn về phía Kim Vi, ánh mắt yêu thương. Chỉ là thoáng qua thôi, và không ai nhận ra trừ Mina. “ Ngọc Hân sẽ chủ nhiệm lớp cô chủ....vâng, tôi sẽ chú ý.....vâng.”

- Mina, chị ăn gì không, em đi mua chai nước, nhân tiện mua cho chị?

- Vậy 2 chúng ta đi, đằng nào chị cũng biết đường hơn em, em đỡ mất công hỏi.

- ừm, vậy đi thôi.

2 người bước ra khỏi lớp, tiến về phía căng tin của trường. Vì mới bắt đầu năm học, nên hầu như lớp nào cũng tiết 2 mới bắt đầu học quy chế như lớp của Kim Vi, nên căng tin của trường hơi đông. Chen lấn mãi cuối cùng cũng mua được một suất ăn nhẹ cho Mina, và một chai cam ép.(Kim Vi đã dành phần đi mua, nên Mina đành đi tìm bàn). Đang vui vẻ tiến về phía bàn của mình, bỗng một cô gái va vào Kim Vi, li nước đầu tây đổ ngay vào áo của Kim Vi, một bên áo nhuộm màu đỏ hồng.

- “Xin lỗi, bạn không sao chứ? Tớ không cố ý”. cô gái mới va vào Kim Vi nói, mới nghe thì nghĩ đó là 1 lời xin lỗi xuất phát từ thật lòng, nhưng mà, Vicky – con gái của tập đoàn đá quý Thành Đạt, đâu có phải là nguwoif như thế.

Mới ngày đầu tiên đi học, đã va vào 2 người, chiếc áo thì bẩn, phần ăn của Mina cũng bay luôn mất tiêu. Thật là không may mắn mà.

Nghe tiếng cô gái va vào mình, Kim Vi ngẩng đầu nhìn lại, ăn mặc rất có địa vị, không hẳn là gia thế bình thường, xin lỗi mà ánh mắt không có chút thành ý nào.

- Không sao, bạn không cố ý mà. Không có gì nữa thì tớ đi nhé.

Tiến lại phía bàn của mình, vì Mina ngồi ở góc khuất nên không thấy cảnh vừa rồi. Cô ngạc nhiên nhìn cô chủ. Kim Vi mỉm cười, kể sơ qua chuyện vừa xảy ra, may mà tiết 2 mới học, cô bảo Mina gọi điện nhờ người mang 1 chiếc áo khác. Ngạc nhiên khi Kim Vi không dùng điện thoại, mà bởi vì cái tính hay quên, nên cô dễ quên điện thoại ở nhà mất rồi. Không còn tâm trí ăn hay uống nước nữa, 2 người ra khỏi căng tin, tiến về phía cổng đợi người mang đồ đến. Chân mới đặt lên cửa phòng căng tin, một người con gái ngang qua Kim Vi, lời nói thoáng qua tai: “ Thiên Anh vẫn khỏe chứ?, Kim Vi”

Kim Vi quay đầu lại nhìn, người con gái đó, có chút quen, nước hoa mùi hoa đình hương, nhẹ nhàng nhưng rất ấn tượng. không dám chắc những gì đã nghe, Kim Vi quay đi, tiếp tục cùng Mina hướng ra phía cổng trường. Ánh mắt Mina hơi dao động. “ Cô ta sao lại ở đây?”

Buổi học đầu tiên kết thúc, không vui như Kim Vi tưởng tượng, ngồi nghe giáo viên thuyết giảng 3 tiết liền, đầu cô quay mòng mòng. Không ngờ một trường học như thế này lại có lắm nội quy và cái lịch sử phát triển lâu đời như thế. Lê người bước đi cùng Mina ra cổng đợi Minh tới đón. Trông đáng vẻ lúc mới đi học với bây giờ, quả thật không nghĩ Kim Vi lại có sức chịu đựng kém như thế. Chỉ là thoáng qua, nhưng Mina đã cười, nụ cười thật sự.

Khi mà 2 anh đã về nhà, việc bếp núc không tới lượt Kim Vi, cô phụ giúp cho anh Minh nấu. Trong 1 tuần thì Long và Minh phân chia nhau, mỗi người một ngày. Loay hoay trong nhà bếp, cuối cùng Kim Vi cũng bị đuổi ra vì Minh không thể vừa làm vừa nói chuyện với cô, bởi vì những câu hỏi của cô thật đau đầu. Bị đuổi, Kim Vi lại quay sang anh Long, đòi kể chuyện, nhưng mà, vẫn đang mãi mê với dự án sắp tới, Long

cũng đã tổng cổ cô em nhiều chuyện của mình ra khỏi phòng. Bị tận 2 ông anh hắt hủi, Kim Vi đành ôm cái tivi xem hoạt hình. “ em mới khỏe mà 2 anh chẳng chịu chiều gì cả, đáng ghét. >.<)>

Ăn cơm, Kim Vi cũng mặt lạnh, dù 2 anh có chọc như thế nào cô cũng không hé răng, mặc dù đã cố nín cười hết mức. Ăn xong, cô bỏ về phòng. Để lại cho 2 ông anh trai công việc rửa bát, “ dỗi rồi, mai hết ngay ấy mà”, lắc đầu, 2 ông anh trai không lạ gì với tính cô em gái, quay sang chia nhau công việc còn lại, ai rửa bát luôn là phần gây tranh cãi.

Buồn bực về phòng, Kim Vi cố lục lại những đồ dùng trước đây, mong nhớ ra điều gì, nhưng thật lạ, mọi vật dụng dường như đã được thay đổi hết, mọi thứ, đều rất mới.

“ – anh, anh không sao chứ? Em đã nói là không đánh nhau nữa cơ mà.

- Hi, anh xin lỗi, lần này là lần cuối nhé, lần sau anh không thể nữa.

- Anh mà như thế lần nữa, em sẽ không chơi với anh nữa.

- ừm, anh biết rồi, bé ngoan!”

.....

“ – Anh, máu nhiều quá, máu, á á á á á á á á ”

- đừng sợ, anh luôn bên em, không có gì tổn thương em đâu.”

.....

“ Anh, kiếp sau em sẽ ác quỷ!”

5. Chương 05

Chương 05: Where are you???

Sáng Chủ nhật. Mưa phùn. Hơi se lạnh.

Nghĩa trang thành phố. Chiếc xe ô tô 4 chỗ dừng ở chân nghĩa trang, bước ra 3 người, quần áo màu đen. Cô gái trẻ tay ôm bó hoa hồng trắng, đội chiếc mũ len màu xám. Họ bước đi trong không gian buổi sáng mùa thu yên tĩnh, chỉ có tiếng giày cao gót nện trên nền xi măng, xa xa có tiếng chim hót buổi sáng. Hôm nay là ngày giỗ của mẹ.

Đang đi bỗng dừng Trần Long dừng lại, tay anh xiết chặt tay Kim Vi. Thấy hơi đau, cô ngẩng đầu nhìn anh, định mở miệng. Nhưng thấy, khuôn mặt anh biến sắc, môi mím chặt. Trần Minh nhìn cô, cái nhìn đầy lo lắng. “ Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng im lặng nhé?”, Trần Long quay sang nói với cô, cái nhìn muốn cô không hỏi thêm gì nữa. Cô chỉ biết gật đầu.

Phía trước họ, không xa, có một nhóm người đang đứng trước một ngôi mộ. Tất cả đều mặc quần áo màu đen, chắc là cũng đang đi viếng người thân. Khoảng cách giữa ba anh em và nhóm người dần dần được thu hẹp. Tay Trần Long siết chặt hơn, Kim Vi cảm giác anh trai đang lo sợ điều gì đó, dù hơi đau đau, dù có nhiều thắc mắc, nhưng cô nhận ra, lúc này im lặng là tốt nhất. Nghe thấy tiếng động, cô gái trong nhóm người mặc đồ đen nhìn về phía ba anh em, thoáng sững sờ rồi bật khóc. Những người còn lại cũng nhìn về phía họ, ánh mắt không có thiện cảm mấy, đặc biệt là cho Kim Vi.

- Còn dám vác bản mặt của cô tới đây sao?

- “Thím Vân, xin thím giữ chút lịch sự.” Trần Long nhìn người phụ nữ trước mặt mình, cũng không có chút gì thoải mái.

không ăn uống gì, không nhận ra ai ở bên cạnh, thức một chút rồi lại ngủ. Sợ cô bị thiếu chất, trong lúc cô ngủ, bác sỹ đã chuyển chất dinh dưỡng cho cô.

Ngày thứ tư, tỉnh dậy từ rất sớm, Kim Vi xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng. Nghe tiếng động, mọi người đều tỉnh dậy, nhìn về phía nhà bếp. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Kim Vi đang nấu ăn, thực sự là Kim Vi.

Cô quay đầu lại mỉm cười nhìn mọi người.

- Mọi người dậy sớm thế? Em dậy nấu đồ ăn sáng ọi người, mọi người vệ sinh cá nhân xong thì xuống nhé?

- Kim Vi, em...

- Anh Minh ăn trứng trắng, anh Long ăn mì rau, Mina ăn bánh mì, bác Pie ăn súp ngô,... anh Thiên Anh ăn mì gói với em.

Không gian bỗng nhiên chìm vào tĩnh lặng. Tất cả mọi người, một lần nữa ngạc nhiên, sửng sốt. Bác Hồng, mắt đã đỏ từ lúc nào, Mina lấy tay lau đi giọt nước mắt. “Thiên Anh, không thích ăn mì nấu, chỉ ăn mì úp giống em, mì không có trứng, không rau....”, Kim Vi độc thoại một mình, cứ lẩm bẩm như thế.

Trần Long tiến về phía em gái, vòng tay ôm cô từ phía sau. “Vi Vi, Thiên Anh,... anh ấy..... đi rồi”.

Nước mắt Kim Vi rơi xuống. Lần đầu tiên,mọi người thấy cô khóc từ ngày Thiên Anh mất. Nhưng rồi, nhanh tay Kim Vi gạt đi. Cô quay lại mỉm cười nhìn anh trai, “ Mọi người lại đùa em phải không, trò đùa này, chả vui tí nào.”

“ Kim Vi, anh...”. Nhìn cô, Trần Minh không thể thốt ra được lời nào. Biết nói thế nào bây giờ, khi cô không chịu chấp nhận sự thật ấy, rằng: Thiên Anh đã ra đi, đã đi rất xa, nơi người ta mong muốn – Thiên đường - cho những người đã mất.

- Để em gọi Thiên Anh dậy, không anh ấy sẽ đi làm trễ mất, thế nào cũng bị trừ lương.

- “Kim Vi....Tiểu thư....”, mọi người đều gọi cô.

Trần Long lắc đầu ý bảo mọi người cứ mặc kệ cô. Cô bước đi như không nghe thấy có người gọi mình. Bước về căn phòng cửa màu xanh lá cây, cô mở cửa bước vào. Căn phòng lạnh, không người. Trên chiếc giường màu trắng, không có người con trai nào đang nằm ngủ, phòng tắm không có ai. Đóng cửa, cô chạy ra vườn, không có người con trai đang tưới hoa, không có người con trai mỉm cười ngọt ngào với cô, nói câu: “ Chào buổi sáng”.

“ Kim Vi, lạnh lắm, em vào nhà đi”. “ Mọi người giấu anh ấy đi đâu rồi? Em không thích chơi trốn tìm, em không muốn là người phải đi tìm...em không...muốn..”. Âm thanh nhỏ dần, cô thiếp đi, chắc do quá mệt. Giờ mới nhìn kĩ khuôn mặt cô. Đôi mắt sưng húp, chứng tỏ cô đã khóc rất nhiều trong lúc ngủ. Nhẹ nhàng bế cô về phòng.

Suốt mấy ngày nay, tất cả mọi người đều mệt mỏi,nhưng mọi chuyện mới chỉ bắt đầu, mọi rắc rối.

Tiếng chuông cửa vang lên, kéo mọi người ra khỏi suy nghĩ của riêng mình. Gìn nhìn vào màn hình hiện lên, ở cổng, người phụ nữ xinh đẹp, sắc sảo, trông cô ta rất mệt mỏi dù đã trát lên mặt bao nhiêu lớp phấn. Người khách không nên có mặt tại ngôi nhà này, nhưng không thể không cho cô ta vào.

Tiếng giày cao gót nện trên nền gạch lớn dần, mọi ánh mắt đều nhìn về phía cửa chính. Bước vào không chỉ có 1 mà có tới 3 cô gái, nhân vật chính, Hoàng Minh Trang cất tiếng, “ Tôi muốn gặp cô ta, gọi cô ta ra đây”.

- “Cô nghĩ mình là ai?”, Mina nhìn cô ta, hỏi.

- Là ai ư? Là người đến để mang cô ta xuống địa ngục.

- Cô nghĩ mình làm được?

- “Các người nghĩ có thể bảo vệ cô ta mãi mãi ư?”, liếc nhìn Trần Minh, Minh Trang nhếch môi. Người duy nhất trong ngôi nhà này, luôn im lặng trong mọi việc nay lại lên tiếng, thật hiếm có.

- “ Nếu muốn nhìn thấy quỷ thì cô cứ gọi cho tôi một tiếng, đâu cần đường xá xa xôi cất công tới đây?”

Lại ngạc nhiên nữa, phía sau ba cô gái, Phong bước vào. Sơ mi đen, quần tây, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Hơi sững người khi thiếu gia nhà họ Hàn cũng ở đây, nhưng ngay lập tức Minh Trang đã lấy lại phong độ. Ánh mắt Trần Minh nhìn thấy hết mọi thay đổi trên khuôn mặt cô, “ cô ta cũng khá đấy”.

- Ồ, thiếu gia cũng tới chơi sớm thế?

- À, tiện đường ghé qua hỏi thăm sức khỏe mọi người thôi.

Giữa lúc mọi chuyện như thế, nhân vật chính lại xuất hiện. Trên cầu thang, cô gái đứng đó, nhìn mọi người, nhìn lại căn nhà.

- Chị, cô ta kìa.

Theo hướng tay của Vicky, Hoàng Minh Trang bỏ qua Hàn Phong, nhìn về phía sau những người nhà họ Trần. Người cô cần tìm, Trần Kim Vi đã xuất hiện.

- Đồ ác quỷ, cô đã hại chết Thiên Anh

- Thiên Anh chưa chết, cô thì biết gì.

- Đừng có chối cãi nữa, sự thật ấy ai mà không biết

- Cô nói dối, Thiên Anh chỉ là đang đi trốn tôi thôi, chúng tôi đang chơi trốn tìm.

- Trốn tìm, lí do thật nực cười. Trẻ con cũng chẳng tin được, khi cô đẩy người khác tới chỗ chết rồi chối bỏ trách nhiệm, đó là điều cô đã làm trước cái chết của người khác sao?

- “Câm miệng!”, ánh mắt lạnh lùng, nhìn Minh Trang, khiến cho cả 3 cô gái run sợ.

Lâu lắm rồi, những người quen biết Trần Minh mới thấy anh nổi giận. Tất cả đều khiếp sợ.

- Tại sao? Sự thật mà, sao phải nói dối.

- Tôi nói cô câm miệng lại, cô còn nói.

- “Gin, tiễn khách”, thấy mọi chuyện không ổn, Trần Long đành can thiệp, nếu để lâu, có thể mọi chuyện sẽ càng rắc rối.

- Cô Hoàng, mời.

- Tôi không về, tôi phải nói chuyện với cô ta. Trần Kim Vi, cô nói chuyện rõ ràng với tôi.

- Cô Hoàng....

- Lôi cô ta đi.

- Không, Trần Kim Vi, Trần Thiên Anh, cái tên suốt đời này tuyệt đối cô không có quyền được quên, tuyệt đối không được quên lỗi lầm của cô. Có chết cũng phải mang theo lỗi lầm ấy. Cô là đứa trẻ xui xẻo, mẹ cô chết vì cô, Thiên Anh cũng vì cô mà chết, cô không có quyền hạnh phúc...

- Kim Vi....

- Thiên Anh cũng vì em mà chết, vì em.....mà.....chết..ư?

- Kim Vi...Vi Vi...Tiểu thư.....

Kim Vi lại ngắt, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ngay trong một buổi sáng. Trần Minh nghỉ làm, túc trực bên giường Kim Vi, trông cô. Cứ tỉnh lại cô lại tìm Thiên Anh. Đến tối tâm trạng mới khá hơn một chút, cô không âm ỉ như lúc trưa nữa. Ăn xong, cô về phòng mình. Một mình đứng ở ban công, nhìn về phía hồ bơi. Gió lạnh, nhưng cô không cảm thấy lạnh.

Trần Minh nhẹ nhàng khoác chiếc áo choàng lên người cô, ôm cô vào lòng. Cô không có phản ứng, chỉ đứng như thế, nhìn vào khoảng không gian trước mặt. Và dường như đang chìm đắm ở một nơi nào đó.

“ Thiên Anh, anh ở đâu???”

6. Chương 06

Chương 06: Những mảnh ghép kí ức

Phần 01: Lời nguyện

Bệnh viện. 07h16. Phòng cấp cứu.

Bên ngoài phòng cấp cứu đang sáng đèn, có 2 cậu bé giống nhau đang ngồi, đôi mắt chăm chú nhìn về phía phòng cấp cứu. Y tá chốc chốc lại chạy ra, chạy vào. Người phụ nữ đứng tuổi cứ đi đi lại lại, vẻ mặt lo lắng.

...07h26.

- Oa oa oa..... ra rồi, bé trai!
- Nhanh lên, nhịp thở đang yếu đi, vẫn còn 1 đứa trẻ nữa.
- Cố lên, cố gắng lên bà Trần, hít sâu vào.
-
- Không ổn rồi, mau thông báo cho người nhà.

Xích. Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, cô y tá nhìn vào 3 người đang đứng ở cửa.

- Đứa trẻ đã được sinh ra, hoàn toàn bình thường...
- “ May quá”, khuôn mặt của 3 người trông nhẹ nhõm hẳn
- Nhưng ...
- Có vấn đề gì ạ?, tiếng một cậu bé cất lên
- Vâng, chúng tôi cần ý kiến của gia đình, cho hỏi ông Trần đâu ạ?
-
- Có vấn đề gì cô cứ nói với chúng tôi, ông Trần hiện tại không có mặt, tôi là người được ủy quyền
- Chuyện này....

Xích. Cánh cửa phòng cấp cứu một lần nữa được mở ra.

- Xin lỗi, 2 cậu Trần có ở đây không ạ? Bà Trần muốn gặp 2 cậu
- Vâng, chúng tôi đây.

Đẩy cửa bước vào, trong phòng cấp cứu có rất nhiều y tá và bác sỹ. Trên chiếc bàn sinh, người phụ nữ khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, bờ môi khô, vài sợi tóc vương trên trán, nhịp thở có vẻ rất yếu.

Hai cậu bé tiến lại gần bàn sinh, nắm tay người phụ nữ.

- Mẹ!
- Long, Minh. Hai con nghe kĩ lời mẹ nói: dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhất định 2 đứa phải chăm sóc cho em thật tốt,..... em trai mẹ đặt tên là Thiên Anh, còn em gái mẹ đặt tên là..... Thiên Kim. Sau ngày hôm nay,..... dù có chuyện gì..... 2 đứa cũng phải nghe theo sự sắp xếp của bác..... sỹ Trần. Hãy là những người tốt, nhất định phải sống tốt, nuôi dạy các em nhớ chưa?
- Mẹ, chuyện này?...
- Các con..... hứa với mẹ đi
- Mẹ..chúng con....có chuyện gì...
- Long...Minh...
- Vâng, chúng con hứa.
- Tốt, được rồi, các con ra ngoài đi

.....

- Cậu chủ, có chuyện gì thế ạ?

2 đứa bé nhìn về cánh cửa phòng cấp cứu vừa mới khép lại, ánh mắt buồn bã. “ Mẹ, nhất định chúng con sẽ sống tốt”.

.....

- Thưa ông, không tìm thấy ạ.
- Đồ vô dụng, tao bỏ cả đồng tiền thuê bon mầy, mà lại chỉ biết mở miệng nói câu như thế à, tiếp tục tìm đi
- Vâng.
- Oa oa oa.....
- Nhức đầu quá, mau tìm cách cho nó im lặng đi, khóc từ lúc về tới giờ
- Vâng, thưa ông chủ.

.....

- Anh cả, vẫn chưa tìm được ư?
- Khốn kiếp, bọn chúng trốn nhanh thật. Bọn y tá lẫn bác sỹ hôm đó trực đều bảo chỉ có 1 đứa sinh, nhưng tao không tin, rõ ràng siêu âm là 2 đứa cơ mà. Đứa còn lại ở đâu?
- Có thể nó bị chết rồi ạ!
- Sống thấy người, chết thấy xác. Với lại, 2 đứa trẻ kia cũng mất tích luôn, thím không thấy lạ sao?
- Điều này, em không dám đoán ạ.
- Ông chủ, có bưu phẩm này được gửi tới ạ.
- Mở ra xem.

“ Đừng mất công vô ích, nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau mà. Tôi để lại đứa trẻ cho ông, nhưng đừng vội mừng. nhất định tôi sẽ đòi lại những gì thuộc về mình, món quà nhỏ, tôi tặng con, đừng làm mất. Ông nhất định sẽ phải ân hận vì những quyết định của mình.~ Trần Vi~”

- Đồ quý cái! Nhất định phải tìm ra bọn chúng, không cho đứa nào thoát. Hừm!

.....

“ Cô ta sẽ sinh ra 2 đứa trẻ, nhưng gia tộc chỉ cần có con trai, nếu có con gái mọi thứ sẽ bị hủy bởi con bé đó, nhất định không cho nó sống. đây là lời nguyền cho đời thứ 18. Hãy nhớ lấy”

.....

Sân bay.

- Mau đi thôi, không là họ đuổi tới đây đây. Cơ hội cuối cùng cho chúng ta.

- Em chúng tôi đâu?

- Họ sẽ được mang sang sau, bây giờ là đảm bảo an toàn cho 2 người đã

- Được rồi.

Sân bay chiều hôm ấy. Gió mạnh. Mây xám xịt. Báo hiệu một cơn giông tố sắp tới.

“ Mẹ, chúng con đi đây!”

7. Chương 07

Chương 07: Những mảnh ghép kí ức

Phần 02: Trở lại!

* * *

Washington D.C. Mùa xuân năm 1990. Cô nhi viện.

Trên hành lang cô nhi viện, dây thường xuân mọc tràn lan, tạo cảm giác cổ kính, phù hợp với cô nhi viện gần 40 năm tuổi này. Mặc dù năm nào cũng có những nhà hảo tâm quyên góp tu sửa cho cô nhi viện, nhưng dường như nét nguyên sơ vẫn được giữ lại khá nhiều.

Tiếng giày cao gót nện trên nền đá lạnh lẽo, người phụ nữ đầu đội mũ len, chiếc khăn bông to sụ ở cổ che gần hết khuôn mặt của cô, bước đi nhẹ nhàng trong không gian buổi sáng còn dày đặc những màn sương sớm. Bước đi thong thả, tới chỗ rẽ đầu tiên, cô rẽ phải, tiến về phía căn phòng có cửa sơn màu nâu sậm đã có những mảng sơn bị bong tróc dần theo thời gian.

“ Cốc, cốc,...”

- Mời vào.

Chiếc cửa được mở ra, bên trong căn phòng, lò sưởi đang cháy, những thanh củi tạo những ánh lửa vàng, khiến cho con người ta cảm giác ấm áp. Chiếc rèm cửa màu cà phê hơi mở, cho chút ánh sáng của sớm mai chiếu vào phòng. Người đàn ông ngồi sau chiếc bàn làm việc, mái tóc không còn đen, điểm vài sợi tóc bạc, đang chăm chú nhìn vào tờ báo buổi sáng.

- “Viện trưởng Hạ, chào ngài”. Người phụ nữ sau khi cởi bỏ chiếc khăn khỏi cổ, vắt áo choàng lên mắc, cất tiếng chào.

- Ồ, cô Trần, cô tới sớm thế. Mời cô ngồi.
- Cảm ơn viện trưởng!
- Cô Trần uống trà nhé? Mà sáng sớm cô tới tìm tôi có việc gì sao.
- À, chuyện lần trước tôi có nói với viện trưởng.... đã thu xếp được chưa ạ?
- Chuyện đó tôi đang định gọi cho cô, cô đến thật đúng lúc.

Người đàn ông đi về phía bàn làm việc, đưa cho người phụ nữ một tập giấy.

- Đây là những đứa trẻ thông minh nhất, đã được chọn lựa kĩ càng. Thủ tục nhận nuôi cũng đã được thu xếp ổn thỏa, chúng tôi cũng đã từ từ tách chúng ra để tránh nghi ngờ.
- Vâng, cảm ơn viện trưởng.
- Cô khách sáo quá, giúp được gì cho nhà họ Trần tôi đây nhất định cố gắng hết mình. Còn những đứa trẻ, tháng sau là có thể được nhận nuôi toàn bộ.
- Làm phiền viện trưởng rồi, cảm ơn đã giúp đỡ. Và xin phép, tôi có việc phải đi rồi.
- Vâng, tôi không tiễn, chúc cô ngày mới tốt lành.
- Ngày mới tốt lành, viện trưởng Hạ.

Khép cánh cửa lại, người phụ nữ tiếp tục bước đi. Mỉm cười hài lòng. “ cuộc sống không phải mọi chuyện đều xảy ra theo đúng kế hoạch, nhưng mà, như thế vẫn có cái thú vị của nó, phải không, Trần Lâm”

* * * *

- Mẹ, mẹ đã về.
- Hôm nay 2 đứa có ngoan không? Có làm phiền ông ngoại không?
- “Dạ, không ạ.”, hai đứa trẻ, ánh mắt sáng nhìn người phụ nữ trước mặt mình, trông giống nhau như đúc, nếu không nhìn vào quần áo, không ai nhận ra đâu là anh, đâu là em.
- Vi Vi, con về rồi à, gặp bố chút.

Trên chiếc cầu thang dẫn lên tầng trên, người đàn ông mái tóc nâu, chừng 50 tuổi, nhìn cô con gái của mình đang quần quýt với 2 đứa cháu. Ánh mắt dịu dàng.

- Vâng, bố đợi con 1 lát.
- Hai đứa về phòng vẽ nha, mẹ nói chuyện với ông ngoại 1 chút.
- “ Vâng ạ”, tiếng 2 đứa trẻ cùng đồng thanh vang khắp căn nhà. Sau đó chạy về phòng với tiếng cười thích thú.
- Cô Vic, mang cho cháu một tách cà phê nhé
- Vâng, cô chủ.

.....*

- Trần Vi, là em phải không?
- Anh.....
- Bao lâu nay em đi đâu, anh tìm em mãi
- Trần Lâm, em nhớ anh lắm, hic hic...
- Trần Vi, bao lâu nay em sống tốt không, trông em gầy đi nhiều quá, sao em lại bỏ đi mà không nói với anh điều gì.... em...
- Chúng ta vào đâu uống nước nói chuyện nhé, đứng ngoài đường thế này không tiện

- ừ, đi thôi.

.....*

- con của chúng ta, anh hạnh phúc quá, Trần Vi em thật tuyệt vời

.....

- lời nguyện,thật điên rồ, không thể tin được, anh nhẫn tâm hại đứa bé sao?

- Trần Vi, nhưng nó là mối nguy hiểm cho gia tộc nhà anh..anh

- Nhưng nó là con của anh mà, anh nỡ làm như thế....

- Trần Vi, em nghe anh nói.....

- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe,...anh....đồ ác quỷ

-

- Anh mau cắt cho tôi.....

-Trần Vi, con đó là của anh, nhất định anh sẽ phải có nó, nếu có con gái, anh nhất định phải từ bỏ nó, anh không thể hủy hoại gia sản của gia tộc được.

- Anh....anh.....tôi hiểu rồi. Giờ tôi cần yên tĩnh, anh mau ra ngoài đi.

- Vậy, em nghỉ ngơi, có gì cứ gọi cô Lan.

- ừm, tôi biết rồi.

.....*

Sân bay, sáng chủ nhật. Trời xanh, mây trắng, cảm giác thật dễ chịu. Ở cửa số 6, có một gia đình nhỏ đang bước ra cùng những hành khách khác, chuyến bay từ New York về Việt Nam. Có 2 cậu bé, 1 cậu thanh niên lớn hơn, 1 cô gái xinh xắn đang xách chiếc túi màu hồng phấn, 1 người đàn ông ngoại quốc. Trong chiếc xe đẩy đồ, cô bé mắt nâu, to, tròn, tay ôm con gấu trúc, đang thích thú ngắm nhìn xung quanh.

- Thiên Kim, anh bế nào.

Cậu bé áo sơ mi màu xanh lam đưa tay về phía cô bé mắt nâu, ánh mắt dịu dàng, ấm áp.

Miệng cười thật tươi, lộ chiếc má lúm đồng tiền, cô bé con chớp chớp đôi mắt rồi đứng dậy, được cậu bé nhắc ra khỏi chiếc xe đẩy.

“ Mẹ, chúng con đã trở lại”

“ Trần Lâm, món quà nhỏ hi vọng ông còn giữ, cơ hội cuối cùng của ông đấy, chúc may mắn!”

8. Chương 08

Chương 08: Gặp mặt!

Nắng lên. Ấm áp. Hôm nay là một ngày đặc biệt.

Sáng sớm, Trần Long và Trần Minh cùng cô em gái bé bỏng cùng ăn sáng. Ngôi nhà nhỏ, trong một con phố yên tĩnh. Thiên Kim 4 tuổi, má phúng phính. Ngay từ bé đã là đứa trẻ ngoan, rất ít khóc, không hay nũng nịu, đặc biệt là rất ít khi thấy cười. Dù có chuyện gì vui, cũng chỉ là một nụ cười nhẹ thoáng qua.

- Hôm nay chúng ta cần tới một nơi, ăn xong em chuẩn bị cho Thiên Kim nhé? Anh bảo người mang xe tới.

Cậu bé mặc áo phông da trời, lau khô miệng cho cô em gái, ánh mắt trìu mến, yêu thương. Không nói gì, nhưng những gì anh trai nói cậu đều nghe thấy. Sau khi cho cô em gái ăn xong, bế lên tầng 2, căn phòng cửa màu đỏ có vòng hoa tím. Thay quần áo cho cô em gái, bộ váy màu xanh dương. “Hôm nay, em sẽ gặp bố đấy, à...anh trai của em nữa chứ? Thiên Kim của anh ạ.”. mỉm cười xoa cái đầu đang lắc lư, Trần Minh thấy 1 cảm giác bất an, liệu quyết định của anh trai và mình có đúng không? Nhưng dù sao, cũng không thể giấu đi cô em gái này mãi được. Bây giờ anh đã có đủ tự tin bảo vệ cho em gái, bằng cả tính mạng của bản thân.

- Lát nữa chúng ta sẽ đi gặp người quen, Thiên Kim phải ngoan, nghe lời anh, biết chưa?

- Vâng, anh Minh! :)

- Ngoan.

.....

Chiếc xe dừng chân tại tòa biệt thự cổ kính. Trong sân vườn đang có mấy đứa trẻ con đang chơi, bên chiếc bàn đá. Người phụ nữ mặc váy màu tím đang ngắm nhìn những đứa trẻ và uống trà.

- Chờ chúng tôi ở đây? Chúng tôi vào 1 chút rồi ra thôi.

- Vâng, cậu chủ.

Bước ra khỏi xe, bấm chuông và chờ đợi. Người gác cổng ngạc nhiên khi nhìn thấy 3 người đang đứng ở cổng. 2 con người bao nhiêu năm qua vẫn tìm kiếm, nay trở về quả rất lạ lùng. Giật mình sững sờ, nhanh chân chạy vào nhà, một lúc sau mới ra mở cổng.

Đặt những bước chân vào căn biệt thự, cả 2 anh em mang 2 tâm trạng khác nhau. Cô bé con trên tay cậu bé, vẫn giương đôi mắt nâu to, tròn nhìn những cảnh vật xung quanh. Căn biệt thự nhỏ quá so với nhà của cô.>.<>

Bước vào căn nhà, một khoảng không gian lạnh lẽo bao trùm. Ở đó có rất nhiều người, một dãy những tên mặc đồ đen có vẻ không có thiện cảm, người gác cổng khép nép đứng bên cô hầu gái trẻ tuổi, ánh mắt cũng bàng hoàng khi nhìn thấy 2 đứa con trai. Ánh mắt đặc biệt nhìn vào cô gái vẫn trên tay cậu bé mái tóc màu nâu. Giống, quả thực rất giống.

- “Khách tới nhà mà không mời ngồi sao ông Trần?” Trần Long lên tiếng, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.

- “Khách, bọn mày mà xứng đáng được gọi là khách sao?”

Trên bộ bàn ghế sofa, có 4 người đang ngồi, 1 người đàn ông, thương trường làm cho khuôn mặt trở nên chai sạn hơn bao giờ hết. 1 cậu bé con đang quay lưng về phía 3 anh em, 1 cô bé tầm 16, 17 tuổi, người phụ nữ trông sắc sảo, danh giá vừa mới cất tiếng.

Mỉm cười, nhẹ nhàng tiến về phía trước. Khi cả 3 càng ngày càng tiến lại gần bộ bàn ghế, ánh mắt của người phụ nữ từ tức giận, chán ghét, tới sững sờ.

Nhìn nét mặt của người phụ nữ ấy, Trần Minh thấy thích thú. Nhưng mục tiêu đầu chỉ có thế. Đây mới chỉ là màn mở đầu.

Người đàn ông vẫn ngồi im trên ghế, ánh mắt nhìn xoáy vào cô bé mắt nâu. Hết nhìn cô bé rồi lại nhìn cậu bé con trước mặt mình. “Thì ra là thế, cô thật ghê gớm, Trần Vi”.

- Thiên Anh, con về phòng cùng chị đi.

- Vâng.

- Hôm nay tới nộp mạng, nhân tiện mang cho tôi món quà quý như thế sao?
- Nộp mạng? Quà? Ha ha ha ha ha..... Trần Minh cười thích thú, nhưng sao lạnh lẽo tới thế.

Ông hoang tưởng sao?

- Mày?đặt chân vào nhà này, mày nghĩ còn sống sót quay về?
- “Ông Trần, cẩn thận sức khỏe già yếu, chúng tôi tới đây mà không có chuẩn bị gì sau bao nhiêu năm, ông nghĩ ai cũng ngu ngốc đi vào chỗ chết thế sao?” Trần Long thông thả nói, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.
- “Bọn trẻ ranh, bọn mày nghĩ đơn giản quá đấy?”, người phụ nữ mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào 3 anh em

-
- “Ông chủ, có điện thoại khẩn?”
- Chuyện gì?.....cái gì?
- Anh cả, có chuyện gì thế?
- Bọn mày giỏi lắm, chuẩn bị rất tốt. Ngày xưa thật ngu ngốc khi không tìm hiểu rõ về con đàn bà xấu xa đó, hừm, quả không đơn giản.
- Có trách cũng trách chính mình thôi. Cũng chỉ là 1 chút quà ra mắt. Chúng ta rồi còn gặp lại nhiều mà.
- Con bé đó.....là.....
- “À, suýt quên. Thiên Kim, đây là 2 người rất xấu. Em tuyệt đối không được tiếp xúc với họ khi không có 2 anh, nhớ chưa?” Trần Long nhìn cô em gái, con đường này một khi đã đi thì không thể quay lại.

Ánh mắt nâu giao đông, cái nhìn xoáy sâu vào 2 con người trước mắt mình và khắc sâu.

Còn quá sớm cho 1 đứa trẻ nhận thức sự thật tàn nhẫn, nhưng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng là một điều nên làm.

- Hôm nay tới đây thôi, chúng tôi sẽ còn quay lại. Ngày mới tốt lành.

Bước ra khỏi căn biệt thự, không gian như mở ra. Ngoài sân, những đứa trẻ vẫn đang chơi, người phụ nữ ấy vẫn nhàn nhã thưởng thức trà. Đường như những gì xảy ra trong căn biệt thự không hề liên quan tới mình.

Khí bóng của những người lạ đã biến mất sau cánh cổng cao. Trên tầng 2, ánh mắt nâu vẫn nhìn theo, thắc mắc.

“Chính thức, bắt đầu từ hôm nay, em sẽ là Trần Kim Vi. Tên mẹ trong tên em, anh mong em sẽ mạnh mẽ như mẹ, sẽ sống cuộc sống tốt, sống cho cả mẹ nhé. Bé con của anh”.

Trần Long nhìn cô em gái, luôn bên cạnh Trần Minh. Đường như Trần Minh rất ít khi xa Thiên Kim, và con bé cũng rất hay im lặng bên cạnh như thế. Mặc dù có những lúc hiếu động quá, nhưng bên cạnh Trần Minh, con bé thường tỏ ra rất yên tĩnh. Thật khó hiểu. Quay đầu nhìn ra khung cảnh bên ngoài. “Sắp tới sẽ mệt mỏi lắm đây. Haizzzzzzzzzzzzzzzz”

9. Chương 09

Chương 09: Cuộc sống

6 a.m.

- Aaaaaaaaaaaaaa,.....

Âm thanh vang lên trong buổi sáng tinh mơ. Màn sương sớm vẫn chưa tan hẳn. Không biết con cái nhà ai. >.<>

- Mới sáng ra em định giết anh à??????

- Ủây, anh trai, giết người phải vào tù,.....” xoa cằm về suy nghĩ” với lại, giết người đẹp trai, em đây tội càng nặng. ke ke

- Trông em gian tà thế nào ấy? “Xùy xùy”, ra cho anh ngủ tiếp

- Tháng này anh 4 lần đi muộn rồi, em không muốn anh mất thưởng tháng này, mau dậy cho em

- Khôngggggggggggggggggggggg.....

- Dậyyyyyyyyyy.....

Cuộc chiến của 2 anh em sáng nào cũng nổ ra, là chuông báo thức cho Trần Long dậy sớm đi làm. Lắc đầu bước xuống phòng ăn “ Năng lượng của 2 đứa buổi sáng thật tốt”, Trần Long nghĩ.

- Anh...,

- ừ, hôm nay anh đưa em tới trường. tí anh có việc gần trường em

- vâng

- Minh đâu?

- Anh ấy chày cối không dậy. Hừ.....

- Nhưng với em, thế nào mà không có cách

- Ke ke, chỉ anh hiểu em. Em chụp ảnh của anh ấy và dọa gửi ấy cái đuôi của anh ấy, hắc hắc

- liệu, sau này em có bán đứng anh như thế không? Trần Long đang ăn dở miếng bánh mì kẹp, ngược con mắt ngây thơ nhìn cô em gái

- Hi, làm gì có anh. Em gái ai nỡ làm thế bao giờ.

-

Buổi sáng trong gia đình nhỏ, trong căn phố nhỏ thường bắt đầu như thế. Một buổi sáng ngọt ngào và ấm áp. Kim Vi năm nay đã là học sinh cấp 3, 2 anh của cô đã đi làm hết cả. À, còn một người nữa, anh trai song sinh của cô. Cũng học cùng trường với cô. Sự thật về gia đình đã được nói cho cô cách đây nhiều năm về trước, nhưng không ai biết trong thâm tâm của cô, cô quyết định như thế nào. Nhà họ Trần vẫn cho người ám hại cô, nhưng gần đây, không thấy có gì bất thường, cuộc sống quanh cô vẫn là Trần Minh, Trần Long và Thiên Anh. Và một số cô bạn gái của 2 anh mà cô suốt ngày phải đối phó dùm.

.....

Hôm nay, thứ 2. Sáng nào cũng “đại chiến” với ông anh trai, thật là sảng khoái, bắt đầu một ngày mới vui vẻ, khuôn mặt Kim Vi trông tràn trề sức sống. Trần Long đưa cô tới gần trường, dặn cô bao giờ tan học thì đợi, Trần Minh sẽ đón cô.

Bước vào trường với tâm trạng thoải mái, lẩm nhẩm hát vu vơ bài hát tiếng anh nào đó. Nhưng mà, buổi sáng sẽ đẹp hơn, nếu như không gặp phải tiểu thư nhà họ Hoàng. Tự nhủ, không biết tại sao hôm nay cô ta đi học sớm thế, đúng là chuyện lạ.

Trần Kim Vi, học sinh lớp 12A4, trường Thiên Bình. Học tốt các môn tự nhiên, và rất thích học văn. Yêu ca hát, hát cũng tạm được. Ngoại hình bình thường, mặc dù gần đây do được tắm bổ quá nhiều nên tăng cân 1 chút. Xác định mồ côi, thông tin khác về các thành viên trong gia đình đều không có. Không ai trong trường biết cô và Thiên Anh là anh em sinh đôi, vì càng lớn, Thiên Anh lại càng giống 2 anh của cô hơn. (Thắc mắc của cô, tự ti về vẻ bề ngoài kém xinh hơn mấy anh >.<)>

Hoàng Minh Trang, học sinh lớp 12A4, trường Thiên Bình. Học bình thường, gia đình cực kì giàu có và thế lực. Ngoại hình xinh xắn, cực kì thích Thiên Anh. Luôn ghen ghét với Kim Vi, vì cô thân với Thiên Anh nhất. Tìm mọi cách hạ bệ cô, làm cô xấu hổ trước Thiên Anh, nhưng mà cô luôn thất bại trong các kế hoạch, vì Thiên Anh luôn là người giúp đỡ cho Kim Vi mọi lúc, mọi nơi.

Trần Thiên Anh, học sinh lớp 12A1, trường Thiên Bình. Học sinh giỏi, hiền lành, biết được quá khứ của mình, và rất yêu thương cô em gái. Luôn bên cô mọi lúc ở trường, và rất hay rủ cô đi chơi. Cũng như 2 anh trai, luôn muốn bảo vệ cô khỏi nguy hiểm. Mặc dù biết sự thật nhưng vẫn chưa thể rời khỏi ngôi nhà xấu xa đó. Vẫn xuất thân là con trai thừa kế tập đoàn Trần Lâm – tập đoàn kinh doanh đa sản phẩm.

.....

Bước nhanh về lớp học,ngồi vào bàn quen thuộc của mình, Kim Vi nằm dài trên bàn học, chỗ bên cạnh còn trống, tức là con bạn Tiểu Thu vẫn chưa tới.

Nguyễn Thanh Thu, học sinh lớp 12A4, trường Thiên Bình. Học sinh giỏi, thông minh, xinh đẹp và rất gian xảo trên thương trường. là con gái tập đoàn đá quý Vĩnh Minh, từ bé đã được đào tạo là người thừa kế, bạn thân của Kim Vi, cũng biết về thân phận của cô. Rất quý cô, và giúp đỡ cô đối phó với tiểu thư nhà họ Hoàng.

Lớp 12A4 là lớp dành cho con nhà giàu và học giỏi. Nhưng với Minh Trang, một đứa con gái bình thường, nhà bình thường, lại vào đây quả là không thể chấp nhận. Mặc dù thì cô học giỏi. Đã không thích thì nhìn đâu cũng thấy điểm không hợp. Nhất là luôn bên cạnh người mà Minh Trang ghét ý nữa chứ. Trần Kim Vi, luôn là cái gai cần phải nhổ.

.....

- Vi Vi yêu quý! Ôii

Cái giọng điệu này ngoài Tiểu Thu thì không có ai gọi cô. Ngẩng đầu nhìn cô bạn thân, rồi gục mặt xuống bàn tiếp tục thở dài. “Hôm nay chắc lại thấy trai đẹp rồi. Khổ thân cho con cái nhà ai vô phúc thế”, Kim Vi nghĩ. Vì cái thiên tình sử của con bạn, hậu quả là anh chàng nào cũng phải chia tay trong thương tật.

- “Này, dậy đi, bạn iu bảo cái này...” lay tay cô bạn yêu quý, biết thế nào cũng phản ứng như thế này, nhưng mà tin này không thể không hot được. ^^

- Làm sao?

- Hôm nay, trường mình có trai cực phẩm nhé? (Quên chưa giới thiệu, Tiểu Thu thích truyện ngôn tình Trung Quốc, nên nhảm rồi ...)

- Thì sao?

- Vào học lớp A1 đấy, cái lớp mà đỉnh của đỉnh, vừa thông minh, đẹp trai, gia thế giàu có, thay người yêu tuần 1 lần. Ôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- ... làm bài tập về nhà chưa?

- Bài tập về nhà? Môn nào? Mà đang nói chuyện con trai mà lại lôi chuyện học ra làm gì?

- ồ, hôm nay sáng ra mà ăn gì mà gan mà tự dưng to vậy bạn iu ơi? Môn Lý đấy.

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”, lại nữa, tiếng con bạn với ông anh trai sao giống nhau tới thế. Day day thái dương, Kim Vi chớp mắt tinh nghịch nhìn cô bạn thân đang nhăn nhó. Biết ngay là quên mà.

- Đây, bài bạn iu thức khuya dậy sớm làm đây, có biết.....

- Stop, mang cho ta mượn còn khoản kể lể để sau đi

- Phải có gì hậu tạ chứ?

Liếc mắt khinh bỉ, Tiểu Thu nhìn cô bạn, chăm chú nhanh nhẹn chép bài tập, “ tí ra căng tin anh bao chú”

- Hắc hắc, phải thế chứ!

3 tiết đầu trôi qua, với tiết Lý, may mà làm kịp bài tập không thì Tiểu Thu chắc cũng không có tâm trạng hờn hờ cùng cô bạn thân xuống căng tin “ăn mừng” vì thoát nạn. Vừa đi vừa kể chuyện anh chàng đẹp trai nào đó, mà với Kim Vi thì nghe tai này ra tai kia. Bởi lẽ, tâm trí của cô đang dồn hết vào suy nghĩ, tí nữa ăn gì. Haiz, dạo này tăng cân, nên ăn hoa quả dần. Ke ke.

Căng tin hôm nay sao mà đông thế, chen lấn mua mãi mới được phần của mình, mà quan trọng bây giờ là ngồi ở đâu. Đang loay hoay tìm chỗ, bỗng thấy có cánh tay đang nhiệt tình vẫy mình, Kim Vi chăm chú nhìn. Nụ cười yêu thương, ánh mắt tinh nghịch, ông anh trai sinh đôi đang ngồi ở bàn gần cửa sổ, và xung quanh là biết bao nhiêu đứa con gái khác đang nhìn cô với ánh mắt viên đạn. Nhún vai, kéo Tiểu Thu tiến lại gần bàn của Thiên Anh, Kim Vi nở nụ cười tươi thay cho lời chào. Không có ai ngồi cùng bàn với anh, vì đơn giản, sợ. Người mà Kim Vi không sợ - Hoàng Minh Trang.

- Thiên Anh giỏi thế? Đã giành được bàn vừa rộng lại có vị trí đẹp nữa chứ.

- Hi, chuyện, anh mà lại. 2 đứa ăn gì đấy, anh ăn ké với.

- “Không được”, Kim Vi nhanh tay cất phần đồ ăn của mình đi. Riêng khoản ăn uống thì Kim Vi là chúa tham ăn >.<>

- “Vi Vi, em nở lòng nào? Anh chỉ có mỗi chai nước lọc thôi.” Như để minh họa cho vẻ thiếu thốn của mình, Thiên Anh lắc lư chai nước trước mắt cô em gái, ánh mắt cún con. Điều mà bao lần Vi Vi bị lừa, nay lại tiếp tục.

- Thôi được, nhưng ăn ít thôi nhá

Mặc dù cho anh trai mình ăn cùng, mặc dù phần ăn của cô không nhỏ, nhưng mà Kim Vi vẫn thấy tiếc.” Biết thế mua thêm tí nữa” Kim Vi nghĩ bụng.

- Tao chỉ mua ày bằng ấy thôi, đừng có mà nghĩ mua thêm

- Éc, mày đọc suy nghĩ trông đầu tao đấy à

- Hi, tao là ai, Tiểu Thu đấy bạn iu ạ

- Ha ha ha ha ha

-

Giờ ra chơi với Tiểu Thu và anh trai là những giây phút thư giãn cho Kim Vi. Tất cả mọi mệt mỏi, căng thẳng của tiết học đều tiêu tan, chuẩn bị tinh thần cho 3 tiết cuối.

Mặc dù cô rất ít khi cười, thần nhiên đón nhận mọi chuyện. Luôn vui vẻ, nhí nhảnh bên những người anh trai. Nhưng đâu ai biết, trong tim cô, những vết thương của quá khứ vẫn khó thể lành. Trái tim cô giờ đây, chỉ có chỗ cho những người cô yêu thương Trần Long, Trần Minh, Thiên Anh, Tiểu Thu. Những người luôn bên cô, người mà cô có thể tin tưởng mãi.

10. Chương 10

Chương 10: Rắc rối

Màn hình điện thoại sáng. Thu Thu calling.

-

- ... con thần kinh kiaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Mày lại vừa xem hoạt hình vừa khóc đấy à

- ...ừm,

- Oạch, mày.....

Thay đồ đi, tí tao qua đón

-đi đâu? Hôm nay chủ nhật, cả tuần học miệt mài cho kì thi, tao muốn ở nhà.....

- Đi, đi mua sắm với tao. Sắp tới lễ hội trường rồi, phải chuẩn bị chứ?

- Mua sắm á????????? Mày điên à, mày biết tao chúa ghét cái thể loại ấy còn gì?

- Thôi mà bạn iu, giúp tao đi. Tao muốn có người đi cùng, đi 1 mình buồn lắm

- Chứ không phải mày sợ bố mẹ mày bắt đi với mấy thằng con trai công tử bột à? Hắc hắc

- Mày.....sửa soạn đi. Tí tao qua,tút..... tut.....

“Xong, thế là toi ngày chủ nhật của mình. Hic, biết thế chả nghe máy”, Kim Vi luyến tiếc bộ phim đang xem, tắt máy, thay nhanh bộ quần áo rồi xuống nhà ngồi đợi. Tiểu Thu tuy con nhà giàu, cơ mà tính đứng giờ của nó thì giống cô, nên chúa ghét đợi chờ ai.

- “Vi Vi, em đi đâu đấy?”. Trần Minh từ phòng bếp đi ra, tay đang cầm tách cà phê, chắc là đang làm việc.

- Tiểu Thu gọi em đi mua sắm với cô ấy. >.<>

- Đi chơi cẩn thận nhé!

- Vâng.

Đã mùa đông rồi. Đợt này gió mùa về liên tục, cứ ra khỏi nhà là 2 anh trai bắt Kim Vi mặc bao nhiêu là đồ, khăn quàng cổ, mũ len, găng tay, giày cao cổ. Mùa đông ở Việt Nam có giống ở Mỹ đâu. Khiến cho nhiều hôm, Tiểu Thu thấy cô mà ôm bụng cười nhăn nhó, kiểu như thấy gấu đi học vậy. L

“đi theo cô chủ, đảm bảo an toàn.....2 người thôi.....ừ.....cứ thế mà làm”. Khi thấy bóng dáng cô em gái khuất sau cánh cổng, Trần Minh đã gọi điện ấy người thân tín. Đạo gần đây, nhà họ Trần hơi im lặng, khiến cho anh nghĩ nên cẩn thận hơn đối với cô em gái này.

.....

Lượn lờ 1 tiếng đồng hồ khiến cho Kim Vi hoa mắt chóng mặt, chân tay rã rời. Khi trông thấy quán cà phê sách, cô nhất quyết vào đó ngồi, bám riết lấy cái bàn và không chịu đi, khiến cho Tiểu Thu phải thỏa hiệp.

Nhìn khuôn mặt của cô bạn thân, Tiểu Thu lại mỉm cười. Tiểu Thu cũng không phải là người thích cười, nhưng chỉ bên Kim Vi cô mới cảm thấy lòng mình bình yên, những gánh nặng trên vai cũng như nhẹ nhàng hẳn. Có thể vì số phận của cô còn tốt hơn so với Vi Vi rất nhiều, nhưng cô rất ít khi thấy Kim Vi khóc. Mà đúng là chưa bao giờ, cũng không thấy cô ấy nhờ vả ai cả. Kim Vi trong học hành giỏi, nhưng vấn đề

khác lại rất ngốc. Ví dụ như chuyện tình cảm, Kim Vi không xinh đẹp, không duyên dáng, nhưng cũng có vài người để ý tới. Vậy mà.....haiz, quả không biết nên nói Kim Vi kém cỏi hay ngu ngốc nữa đây.

- Tiểu Thu, ăn kem nhé?

Câu nói của Kim Vi kéo Tiểu Thu ra khỏi suy nghĩ của mình, khuôn mặt hơi hồng chốc vì nóng quá, ánh mắt mong chờ.

- Không được.

- Éc, tại sao?

- Về nhà mà ăn mà đau họng, cảm lạnh, mấy ông anh trai nhà mà thủ tiêu tao luôn à?

- Không sao, tao dạo này sức khỏe tốt lắm

- Không được là không được.

- Tiểu Thu.....

- Không.....

-Có anh chàng kia trông đẹp trai thế

- Đâu..... không được dùng nam nhân kể với tao, nhất định là không được.

Khuôn mặt Kim Vi nhăn lại vẻ hờn dỗi. Đành phải uống ca cao nóng với Tiểu Thu. “ hic, đồ bạn tồi” Kim Vi Nghĩ bụng, có cái kem mà cũng ki bo.

- Cho mà ăn, tao khổ, ngu gì. Lí do còn con như thế mà mà bảo tao là bạn tồi thì mà là trẻ con. Xí

- Á. Tao nghĩ gì viết lên mặt luôn hả?

- Không cần viết, chỉ cần hiểu em thế nào cũng đoán ra

- A, Thiên Anh. Anh đi đâu thế này?

- Đi mua sách. Không thấy đây là quán cà phê sách ư?

- Hi hi. Em với Tiểu Thu đi mua sắm, qua đây nghỉ, may mắn lại gặp anh

- Vậy tí nữa chúng ta đi chơi nhé?

- “Ok sir!” Kim Vi vui vẻ

- 2 người định đi đâu? Mà không đi công viên nữa đâu nha. Tớ không muốn làm “chị gái dẫn 2 em đi chơi công viên nữa đâu”

- “Ha ha, cậu nhớ dai thế? Lần này chúng ta đi xem phim. Nghe nói đang chiếu phim kinh dị hay lắm.” Thiên Anh gợi ý

- Kinh dị hả? “ xoa xoa cằm vẻ nghĩ ngợi, ánh mắt liếc qua chỗ Kim Vi, nhếch môi cười”, nhưng mà Kim Vi sợ ma, bạn ấy chắc không đủ tự tin đi xem đâu

- Ai bảo?

Chiêu khích tướng bao lâu với Kim Vi vẫn thành công. Đã bảo mà, Kim Vi chỉ học giỏi thôi. Mím cười vui vẻ, Tiểu Thu gọi điện bảo người tới mang đồ về.

.....

- Anh, tối nay em ăn rồi. Em đi ngủ luôn đây.

Kim Vi thất thểu bước về phòng, nhìn theo cho tới khi cánh cửa phòng được khép lại.

- “Có chuyện gì với em ấy vậy?” Trần Long quay qua hỏi cậu em trai đang xem thời sự

- Chiều này em ấy đi mua sắm với Tiểu Thu
- Cái gì??????????
- Ầy, chưa hết đâu. He he, em ấy còn đi xem phim nhĩ dĩ cùng với Tiểu Thu và Thiên Anh.
-
- Lại bị Tiểu Thu lừa rồi, đúng là gốc mà
- Haiz. Cẩn thận đấy, mấy chỗ đông người khó kiểm soát
- Em biết.

Trần Minh im lặng. Thiên Anh chiều nay xuất hiện bất ngờ tại nơi có mặt Kim Vi không đơn giản là trùng hợp. Bọn chúng đang định hành động. may mà có Thiên Anh ở đấy. Nắm tay anh siết chặt, “ bao giờ ông mới biết học cách buông tay đây? Chúng tôi đã cho ông rất nhiều cơ hội rồi đấy?”

Trong khi đó, biệt thự nhà Thiên Anh.

- Con đi đâu về thế?
- Thím Vân, hôm nay con đi chơi với bạn
- .. con, ta đã bảo con tránh xa con bé đó rồi cơ mà
-
- hôm nay nhà ta có khách, con chuẩn bị đi
- Hôm nay con ăn tối rồi, nên mọi người cứ tự nhiên. Con xin phép
- Con.....con càng ngày càng không nghe lời

Suốt ngày Kim Vi, con không biết phải làm thế nào ư?

Thiên Anh, ta còn chưa nói xong mà.....

“ lại là cô ta, cô ta thật khó ưa. Hoàng Minh Trang này có gì thua kém cô ta chứ? Thật đáng ghét”.

Sáng thứ 2, hôm nay trường chính thức thông báo cho các lớp chuẩn bị ngày hội trường. lại hát hò, múa máy. Năm nay còn thêm phần đại hội gì gì đó. Kim Vi chúa ghét mấy nơi đông người, mà nhất là lỡ may gặp phải người mình không thích thì coi như xong ngày đẹp.

- Cô là Kim Vi.

Đang trên đường về lớp sau buổi họp sao đỏ đầu tuần. Trong lớp Kim Vi cũng không làm mất lòng ai, chơi hòa đồng với nhiều người, nên được bầu làm sao đỏ. Gặp một nhóm các bạn nữ, chắc là con nhà giàu, ăn mặc hớ hang, chả có dáng học sinh gì, trang điểm nữa. Haiz, lại rắc rối rồi.

- Tôi đây? Có gì không?
- Nghe nói cô tỏ tình với anh Harry?
- Harry? Harry là ai?
- Còn giả ngu, viết thư tỏ tình. Này, đũa móc còn đòi chòi mâm son. Không có cửa đâu em
- Ai nói tôi viết thư tỏ tình cho Harry gì gì đó?
- Chả lẽ anh ấy lại nói đùa với bọn tao à? Liệu hồn đấy nghe chưa. Lần này cảnh cáo, không có lần sau đâu.

Nhóm người rảo bước đi. Mặt Kim Vi đã nóng lên lắm rồi. “ Cái thằng Harry gì đó thần kinh rồi việc, tao mà tìm ra thì chết với tao, hừm”. Bước từng bước về lớp, tâm trạng tồi tệ. Tiểu Thu thấy vậy hơi lạ. Và lúc này không nên chạm vào Kim Vi, nếu không toi là cái chắc.

Mỉm cười thích thú, “ Kim Vi, xem cô tháng ngày tiếp theo sống ra sao đây?”, kế hoạch thành công bước đầu. Hoàng Minh Trang đắc ý.

Giờ ra chơi, cuối cùng Kim Vi cũng phải giải quyết vấn đề. Vấn đề trai trong trường này thì Tiểu Thu nắm rất rõ.

- Mày, trường mình có bao nhiêu người tên Harry?
- Harry á?????????
- ừm
- ôi, bạn iu, cuối cùng bạn cũng có triển vọng rồi, tớ mừng quá..hic....hic...” lấy tay chấm chấm nước mắt, mà làm gì có đâu”
- stop ngay cho tao, thông tin về cái thằng Harry đó.
- này, mày phải tự tìm hiểu tình yêu đầu của mày chứ, sao lại hỏi tao?
- Diên vừa thôi, yêu cái đầu mà yêu
- ớ, thế mày hỏi làm gì
- trả lời đi
- .thì đó là.....thế này.....đó.....

Sau một lúc tóm tắt chi tiết những thông tin của Tiểu Thu, cuối cùng thì Kim Vi cũng tóm lại những vấn đề chính. Harry, thiếu gia nhà họ Hàn, học lớp 12A1, là cái thằng mà không lâu con bạn đã hot, nhưng không nhớ. Thay người yêu như thay áo, mà giờ đang gắn cho Kim Vi cái mác “ người viết thư tỏ tình”.

- Tao đi đây có chút việc.
- Xuống căng tin mua hộ tao chai nước nhé?
- Chân mày không có hả?
- Đi đi, tao đang bận chút việc, nhé?
- ừm.

Theo thông in của cô bạn, Kim Vi rảo bước tiến về phía lớp 12A1. Đứng ở cửa, ngó nghiêng, Thiên Anh lại đi uống nước mất tiêu rồi. Đang định hỏi nhờ qua Thiên Anh, vậy mà.....

Kéo áo bạn nam đang bước ra khỏi cửa.

- Cho tớ hỏi có Harry ở trong lớp không?

Mắt chăm chú nhìn vào Kim Vi, mỉm cười nhẹ.

- Hey, có em tìm mày này bạn.

Nhìn theo hướng nhìn của cậu bạn, Kim Vi thấy một tên con trai đang ngồi bàn cuối. Trông cũng giống với cái mác công tử, nhưng có vẻ hơi lạnh lùng. Không giỏi đánh giá về người khác, Kim Vi tiến về phía con người tên Harry đó, nhìn vào khuôn mặt đang nhắm mắt, dường như đang ngủ. “ rằm”, đập tay xuống bàn, tuy đau nhưng lỗ rồi đành chịu.

- Này, cậu kia?

Hé mắt nhìn cô gái đứng trước mặt mình, chưa gặp bao giờ, Harry lại nhắm mắt lại. “lại làm quen đây mà, phiền phức”

- Tôi đang nói chuyện với cậu đấy, Harry!

- Có chuyện gì?
- ... tôi viết thư tỏ tình với cậu bao giờ hả?
- ồồ.....

những học sinh trong lớp đang nghe ngóng chuyện, cô gái trông có vẻ bình thường tới mức tầm thường kia, đang nói chuyện với công tử của họ. Không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

- Cô là ai?
- Trần Kim Vi, 12A4
- À, lúc sáng chả phải có gửi tôi một bức thư tình sao? Mau quên thế?
-thứ 1, tôi đây không rảnh mà viết thư tình

Thứ 2, không phải do tôi viết, và tôi cũng không có ý định sẽ viết thư tình cho cậu

Thứ 3, đừng có nói chuyện không có như thế

Cảm ơn đã lắng nghe.

-

Miệng nói xong cô cũng bước đi luôn, nói hết những gì cần nói, còn suy nghĩ thì để cho người ta. Bước ra khỏi cửa cô gặp Thiên Anh.

- Anh.
- ủa, sao lại vào lớp anh có chuyện gì thế? Tìm anh à?
- Không, có chút chuyện, giải quyết xong rồi, em về đây. Tối qua nhà em ăn cơm.
- ừm, nấu nhiều món ngon nha
- vâng.

Nhìn cho tới khi bóng cô em gái khuất hẳn. Nhìn về phía Hàn Phong, nhíu mày. Vừa nãy, đang uống nước thì nghe thấy cô em gái mình tới tìm Harry, anh vội vàng chạy về lớp, không biết xảy ra chuyện gì,” tối về rồi sẽ hỏi em ấy vậy”, nghĩ thế Thiên Anh cũng trở về vị trí của mình.

Quen biết thân mật với thiếu gia nhà họ Trần, có vẻ cô ta cũng không phải kém cỏi. Cười nhạt. Sms: “điều tra về Trần Kim Vi, 12A4, tất cả thông tin liên quan tới cô ta, tối mang tới nhà cho tôi”

11. Chương 11

Chương 11: Buổi lễ kỉ niệm trường.

Còn 2 tuần nữa là tới lễ kỉ niệm và các hoạt động liên quan. Kim Vi thấy chán nản, vì là sao đó nên sẽ phải trực nhiều hơn. Lễ kỉ niệm năm nay quy mô hơn mọi năm. Sẽ có các hoạt động từ trước như thi đấu các môn thể thao, văn nghệ. Tổ chức một buổi hội chợ quy mô trường, và cuối cùng sẽ là một buổi party.

Để chuẩn bị cho ngày kỉ niệm, con bạn Tiểu Thu suốt ngày làm đẹp mong có cơ hội tìm kiếm bạch mã hoàng tử của mình. Buổi party sẽ là từng đôi với nhau nên, không lạ gì khi cô bạn xinh đẹp của mình có những lời mời của các công tử con nhà giàu khác trong trường. Lắc đầu ngán ngẩm nghĩ những phút giây thư giãn ăn nhè của mình đang ngày càng ít đi. Không chỉ có Tiểu Thu mà ngay cả anh trai Thiên Anh

cũng thế. “Không biết người đẹp nào sẽ đi cùng anh ấy đây???” Kim Vi nghĩ thầm, vì chưa bao giờ cô nghe anh trai nhắc tới 1 cô gái nào khác.

- Thông tin thu thập được đây ạ?
- ừm

Đọc qua những thông tin mà người thu thập tin thu được, tóm lại chỉ có những thông tin không cần thiết. Trần Kim Vi, 12A4, học sinh giỏi. Gia đình: mồ côi. Địa chỉ: không rõ. Mối quan hệ: thân thiết với Trần Thiên Anh 12A1 và Nguyễn Thanh Thu 12A4. Ngoài ra không có gì nữa. “ cô ta thật bí ẩn,..... thú vị đây”. Thực ra cũng đã điều tra ra ai là người đã viết bức thư đó, và thú vị khi đó là tiểu thư nhà học Hoàng. “ tại sao cô ta phải giả danh một người như Trần Kim Vi,và...”

“ baby life was good to me...but you that...” nhạc chuông until you của Shayne Ward vang lên ngừng lại những suy nghĩ của Hàn Phong.

- Tôi nghe.
- Anh Harry, em là My My, lớp 12A2, em muốn mời anh đi party trường cũng em được không?
-
- Anh cứ suy nghĩ thoải mái rồi trả lời em sau cũng được.
- ừm
- vậy nhé anh, có gì thì gọi cho em. Bye bye anh
- bye em.

“ haiz, hôm nay không biết là cuộc điện thoại thứ bao nhiêu rồi đây? Toàn con nhà danh giá, giàu sang. Để không ảnh hưởng cho các mối kinh doanh sau này, cứ điều tra kĩ đã.

Nhà Kim Vi. Hôm nay là chủ nhật, một ngày tuyệt vời khi Tiểu Thu không lôi cô ra khỏi nhà. 2 anh trai hôm nay cũng được nghỉ, anh Thiên Anh cũng tới chơi, và cô thì không phải nấu ăn. Ăn trưa xong, vác cái bụng no căng, Kim Vi nằm dài trên sofa đợi anh Long mang hoa quả ra.

- Chiều nay, chúng ta về biệt thự nhé?
- “Vâng”. Kim Vi cắn một miếng táo, vừa ăn vừa xem ti vi, không mấy quan tâm tới 3 anh trai.
- Em sẽ đi cùng ai dự party vậy Vi Vi?

Đang ăn táo, Kim Vi bỗng dưng mắc kẹt. May mà Trần Minh ngồi một bên, đưa cho cô cốc nước và vuốt lưng cho cô. Chẳng biết tại sao lại thế?

- Em...em... không đi với ai cả?
- “Tại sao thế?”Trần Long thắc mắc
- Em có ai đâu mà đi?
- Không ai rủ em hả?
- ... không ạ?

Trần Minh ngồi một bên chỉ im lặng lắng nghe mà không nói gì. Nhà này không ai hiểu anh bằng cô, và cũng không ai hiểu cô bằng anh. Chắc chắn đã có ai đó mời cô đi, nhưng đang không biết làm sao từ chối. Kim Vi không thích tiệc tùng, và cũng không thích đi với người lạ.

- Thế em thì sao Thiên Anh? Trần Minh hỏi nhằm chuyển đi sự chú ý giúp cô em gái đỡ bối rối.
- Em hả? Cũng có mấy người mời. Nhưng mà không quen.
- Tiện đây cũng kiếm 1 cô luôn đi? Trần Long nháy mắt nhìn em trai của mình

Gãi đầu. Cả 2 anh em sinh đôi nên giống nhau, cả Thiên Anh lẫn Kim Vi đều học giỏi, nhưng vấn đề tình cảm thì...

- Đang định bảo Kim Vi đi với em.
- Ồ, em cũng đang có ý định đó. “ Kim Vi vui vẻ, như người chết đuối vớ được phao”
- vậy anh em mình đi với nhau nhé? Hôm đó anh qua đón em
- ok anh.

Hôm qua đang trên đường về lớp, Kim Vi có gặp bạn trai lớp kế bên. Tuy không thân nhưng cũng có biết sơ qua. Bạn ấy là Trịnh Bân, 12A2, học sinh thường được khen thưởng của trường, cũng là sao đỏ giống Kim Vi. Bạn ấy mời Kim Vi đi dự party cùng, nhưng chưa cần trả lời ngay. Đang phân vân từ chối thế nào, vì mình cũng chưa có người đi cùng, thì Thiên Anh lại là cái phao cứu cô. Thế là xong vụ party.

Ngày kỉ niệm càng đến gần, các học sinh trong trường càng phấn chấn. Gương mặt ai cũng hăng hái vui vẻ. Duy chỉ có Hoàng Minh Trang, lí do ư? Ngoài Trần Kim Vi làm hồng chuyện cô mời Thiên Anh tham gia thì có lí do nào khác? Tất nhiên, con người mưu mô như cô, thì không thể dễ yên được. Kế hoạch cho đêm party đã thay đổi, lần này nhất định phải trừng trị con nhỏ đáng ghét Kim Vi.

-
- sắp tới tăng cường bảo vệ cho con bé. Tiệc ở trường anh không dám chắc có chuyện không.
 - Trường này đảm bảo an toàn của học sinh nhất mà. Tuyệt đối không cso khách bên ngoài, Thiên Anh cũng bên em ấy. Em cũng đã thêm người rồi.
 - Nhớ để ý cẩn thận.
 - Vâng.

-
- Chuẩn bị xong hết chưa?
 - Hi hi, lần này cô ta chết chắc! Bọn con gái kia sẽ thay chúng ta làm tốt.
 - Nhớ đừng để lộ gì đấy? Đảm bảo thông tin, chị không muốn mọi chuyện không tốt, tan tành mà lộ thì không hay đâu
 - Em biết mà, cứ để em
 - ừm.

-
- thế nào?
 - Có thông tin nào mà tôi bó tay chưa?
 - Đừng tự sướng nữa? Đưa thông tin đây
 - Cậu không nên tiếp cận cô ta, cẩn thận đấy. Đó là lời khuyên cho cậu
 - Nguy hiểm lắm sao?
 - Cực kì nguy hiểm, những thông tin tôi có, chưa là tất cả nhưng từng đó cũng đủ nguy hiểm rồi
 -

Cuối cùng buổi kỉ niệm cũng tới ngày cuối cùng. Những cuộc thi tiêu tốn khá nhiều năng lượng của các học sinh. Nhà trường đã lùi buổi party 2 ngày, giúp cho các học sinh có thời gian chuẩn bị tốt.

Tối chủ nhật, Thiên Anh tới đón Kim Vi. 2 anh em sinh đôi, nên tư tưởng cũng giống nhau. Cả 2 chọn ình màu đen. Party năm nay sẽ chia làm 2 kiểu ọi học sinh lựa chọn, Thiên thần hoặc ác quỷ. Và 2 anh em đã chọn làm ác quỷ. Đúng là bó tay với 2 anh em.

Không khí buổi party rất náo nhiệt. Còn 1 tiếng nữa mới tới tiệc chính, nhưng hội trường đã đông đủ, mọi người trong 2 màu sắc đen – trắng, làm cho buổi tiệc không những không nhàm chán, mà hứa hẹn buổi kỉ niệm rất thú vị.

Tiểu Thu đợi sẵn Kim Vi ở cửa, và trong vai ác quỷ là đương nhiên. Tính cách giống nhau như thế, sao mà thiên thần được chứ. Mỉm cười tiến về phía bạn thân, thích thú khi trông gương mặt chàng trai bên cạnh thật là không thoải mái. Ai đời bạn gái là ác quỷ mà mình là thiên thần bao giờ. Không khó để nhận ra con trai tập đoàn Vĩnh Long, tập đoàn xây dựng và nội thất. Chắc là phải nghe ý kiến của bố mẹ nên tiểu Thu mới làm thế.

- Hi, bạn iu.
- Hi. 2 người trông đẹp đôi thế
- Hi, chuyện. Có ai đóng ác quỷ hợp hơn tao nữa sao?
- He he.

Hai người cùng nhau bước vào hội trường. bên cạnh 2 chàng trai, 1 khó chịu, 1 thần nhiên.

“Dù cho có là thiên thần hay ác quỷ, anh vẫn rất đẹp trai, Thiên Anh ạ. Chỉ tiếc người bên anh không phải là em”. “ thực hiện đi”, “ vâng”.

- Em đứng đây, anh đi lấy đồ ăn
- Em đi cùng anh
- Thôi, anh đi nhanh hơn. Em ở đây với Tiểu Thu
- Vâng.

Thiên Anh tiến về phía bàn lấy thức ăn. Phải chen qua bao nhiêu người. “Hội trường thật đông, mau mau không Vi Vi bức thì chết mình.” , Thiên Anh mỉm cười nghĩ.

- Thanh Thu.
- A, Hân Hân. Bạn mới về nước à
- ừ, qua bên này giới thiệu người yêu chút coi.
- Có gì đâu.
- Đi nào
- Vi Vi, đợi tao ở đây nhé
- ừm.

Thiên Anh đi lấy đồ ăn, Tiểu Thu gặp bạn. Một mình Kim Vi đứng ở cửa sổ.

Mãi mới lấy xong phần đồ ăn của mình. Quay lại đã không thấy Kim Vi lẫn Tiểu Thu. Đang nhìn xem xung quanh, thấy Tiểu thu đang quay lại chỗ mình.

- Kim Vi đâu?
- Tổ bảo cậu ấy đợi ở đây mà?
- Không thấy.
- Gọi điện thoại đi
- ..không liên lạc được

.....

- Anh, em không liên lạc được với Kim Vi. Em không tìm thấy cô ấy
- ừ, anh biết rồi.
-
- cô ấy đâu?
- Chúng tôi bị lạc mất cô ấy, chúng tôi đang tìm.
- Được rồi. Mau tìm đi.

12. Chương 12

Chương 12: Mất tích

3 giờ sáng.

- Tình hình thế nào?
- Không tìm thấy ạ? Điện thoại tắt máy rồi.
- Bên phía nhà họ Trần.
- Không thấy động tĩnh gì?
- Chuyện này rốt cuộc là sao? Mau tích cực huy động người tìm kiếm.
- Vâng.

Căn nhà nhỏ, trên sô pha. 3 người mang theo 3 tâm trạng khác nhau. Tuy nhiên tất cả đều mang theo sự lo sợ tột cùng.

- Nếu như em mang em ấy đi theo, chắc đã không xảy ra chuyện. Em xin lỗi. “ Thiên Anh ánh mắt đau khổ, đầu cúi xuống. dù có hay không liên quan, thì Kim Vi cũng đi cùng với anh, vậy mà cuối cùng anh lại để mất cô”
- Không phải lỗi của em. Chúng ta còn chưa biết chuyện gì với em ấy. Đừng lo lắng quá, em ấy luôn gặp may mắn mà. “ Trần Long an ủi em trai. Mặc dù bây giờ anh cũng đang không biết em gái ở đâu, nhưng cũng không nên đặt gánh nặng lên vai em trai.”

Từ lúc nghe tin tới nay, người im lặng chỉ có Trần Minh. Anh chỉ liên lạc với những người thân cận, xem xét mọi chuyện, tìm xem sơ hở ở đâu? Bên Mỹ cũng đã được thông báo, mọi người đang huy động mọi mối quan hệ, tìm kiếm.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bỗng nhiên điện thoại nhà đổ chuông. Im lặng. không gian như dừng lại, mọi người nhìn nhau. Trần Minh nhẹ nhàng tiến về phía điện thoại, nhấc ống nghe.

- Alo.
- Tìm thấy nó chưa?
- Ông nội....
- Ta đã cho người sang Việt Nam, chắc đang trên đường tới nhà mấy đứa. Cung cấp thông tin cho chúng. Nhất định phải đưa con bé trở về an toàn.

- Vâng.
- Cứ thế mà làm. Có gì thông báo ta ngay.
- Vâng.

Ông nội từ Mỹ cũng đã ra tay. Kim Vi là cô cháu gái duy nhất của nhà họ Trần. Là bảo bối, là người duy nhất không thể chịu bất cứ tổn thương nào.

Thông tin vừa mới nhận được, còn chưa tỉnh tâm. Điện thoại lại đổ chuông. Điện thoại của Trần Minh, hiển thị “ my baby, Vi ngọc calling..”. ánh mắt sững sờ.

- Vi Vi em đang ở đâu? “ Giọng Trần Minh có chút hoảng hốt.”

Lần đầu tiên Trần Long thấy Trần Minh như thế. Mặc dù biết em trai rất yêu thương cô em gái, nhưng mọi lần trước, dù có chuyện gì thì cũng chưa bao giờ thấy em trai mình mất bình tĩnh như thế.

-.....

- Vi Vi... Trả lời anh?
- Anh trai, cậu là anh trai của Trần Kim Vi?
- Ai đó? Em tôi đâu?
- Trong tay chúng tôi, chúng tôi muốn tiền
- bắt cóc tổng tiền..?
- Ha ha, khôn đấy. Nhớ đừng báo cảnh sát.
- Em tôi đâu? Tôi muốn nói chuyện với nó.
- ok. Mang con bé lại đây.

....

- Vi Vi... em ổn không.
- Anh Minh, em không sao.
- ừm. Đợi anh.
- Vâng.

.....

- Chuẩn bị 10 tỉ, địa điểm thời gian thông báo sau.
- Đảm bảo an toàn cho con bé.
- Hà hà, yên tâm, đủ tiền là cô ta an toàn.
- Được.

.....

- ở đâu?
- Vâng. Chúng em đã tra được rồi. Khu công nghiệp đang xây dựng.....
- Được. Gọi người đi.

Giọng Trần Minh khác hẳn. Anh lại trở thành con người khác mà lần đầu tiên Trần Long và Thiên Anh được biết. Tàn nhẫn, đáng sợ.

“ Bọn tép riu, lần này chết chắc rồi.”

.....

Khu công nghiệp đang xây dựng. 5 tiếng trước.

- Bọn ngu, bắt con ranh này làm gì?

- Dạ. Tại nó thấy bọn em nên bắt luôn

-

- Thôi, học trường này chắc cũng giàu. Dù không xinh đẹp gì. Đại ca bớt giận

- Hừm. Tìm xem có điện thoại không? Rồi gọi điện cho bọn nhà nó đòi tiền đi. 2 đứa chắc thêm được ít.

-

- Mang 2 đứa vào trong kia. Canh phòng cẩn thận.

- Vâng.

.....

- Ngoan ngoan, đợi có tiền sẽ thả bọn mày thôi.

Trong căn phòng chỉ có duy nhất 1 cái bóng đèn. Có 2 con người. Chàng trai vẻ đẹp lạnh lùng, khuôn mặt tỏ vẻ không hài lòng. Cô gái từ lúc bị bắt chỉ im lặng, nhìn vào chiếc bóng đèn duy nhất, gương mặt bình tĩnh tới lạ thường.

Đó là Harry – thiếu gia nhà họ Hàn và Trần Kim Vi.

Từ lúc bị bắt, Hàn Phong để ý tới Kim Vi rất nhiều lần. Thật lạ. Thường khi bị bắt, ai cũng la hét đòi thả, khóc lóc nhất là con gái. Lo lắng tới tột độ. Duy chỉ có Kim Vi là khác thường. Im lặng, bình thản. Đường như đó là chuyện bình thường.

Nhưng không ai biết rằng, Kim Vi đang rất lo sợ. Và những lúc lo sợ nhất, khuôn mặt cô lại bình thản đến lạ lùng. Có người đã từng nói với cô : “ Đừng để kẻ khác thấy mình đang sợ hãi, dù thật ra lúc đó mình rất sợ. Hãy luôn bình thản trước mọi việc, em sẽ đảm bảo an toàn hơn”.

- Đừng nhìn nữa, mặt tôi sắp bị nhìn òn mất rồi

-

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi

Dù không quan tâm xung quanh, nhưng mà có người nhìn mình chằm chằm quả là không thoải mái. Quay sang Hàn Phong, Kim Vi nói.

- Cô không sợ sao?

- Sợ gì?

- Bọn bắt cóc.

- “Tôi sợ lắm”

, nói thế anh có tin không? Với lại có thay đổi được gì đâu.

- Cô lạ thật đấy.

-

- Lại tốn thêm khoản tiền nữa rồi. Ông già thế nào cũng phát khùng à xem. Nhà cô đủ tiền chuộc đấy chứ?

- Không có.

“Không có” , ngạc nhiên nhìn Kim Vi thốt ra câu nói đó. Hàn Phong lại thêm bất ngờ.

- Cô nói đùa.

- Thật.
- Nếu cần tôi cho cô mượn tiền
- Không cần
- Tại sao?
- Tôi sẽ ra khỏi đây và không mất gì. Tôi tin như thế.
- Hoang tưởng.
- Cứ chờ xem

Cuộc đối thoại kết thúc. Mỗi người lại chìm vào suy nghĩ của riêng mình. Nhưng Hàn Phong vẫn theo dõi những thay đổi trên gương mặt của kim Vi.

Một quá, Kim Vi chớp mắt 1 chút. Đang ngủ, cô bị lay dậy.

- Nói chuyện với người nhà.
-
- Gọi cho ai?
- Anh Minh.
-

.....

- Được rồi. Ngày mai chúng tao lấy được tiền thì thả bọn mày. Liệu hồn, đừng giở trò, sẽ không thoát được đâu.

Lại kéo Kim Vi vào chỗ cũ. Hàn Phong bị lôi ra ngoài, chắc cũng gọi cho người nhà.

.....

4 giờ sáng.

- Anh, có chuyện rồi?
- Chuyện gì?
- Có.....có.....
- Chuyện gì nói mau?
- Có rất nhiều xã hội đen ở ngoài, đang tiến vào đây.
- Xã hội đen? Mày điên hả?
- Không, thật... mà anh

“rầm”, chiếc cửa bị đổ bởi một lực rất mạnh. Tất cả nhìn về phía cửa. Ở đó, có 3 người con trai giống hệt nhau. Người đứng ở giữa, ánh mắt thật đáng sợ.

- Bọn nào đấy? “ một thằng lên tiếng
- “Hùng vigo”
- vâng

- Thuộc hạ của mày càng ngày càng không biết điều, không biết nên đụng vào ai, ai không nên sao?

Người con trai đứng ở giữa, nhìn sang 1 thằng tóc đỏ, mặt có 1 vết sẹo dài bên má trái, hất cằm hỏi. Người có tên “ Hùng vigo” tay chân run lấy bẫy, mặt tái mét, lắp bắp trả lời.

- Chuyện này em không biết, anh....anh... em thật sự không biết. Bọnđàn emnàythật không phải do em sai lầm....anh ...tha cho em

- Hừm

Nhóm người bắt cóc thấy sững sờ, đại ca của bọn nó đang đứng bên cạnh 3 người con trai vừa bước vào. Khép nép. Đại ca tung hoành bao năm, chưa bao giờ chúng thấy lại khiếp sợ trước những người trẻ như thế. Tất cả bị lấn áp trước sự lạnh lùng, tàn nhẫn toát ra xung quanh cậu con trai ấy.

- Bọn chó, còn không biết làm sai điều gì? Mau xin tha mạng đi

- Đại ca.....bọn em

- Còn đứng đó nữa?

- Mang cô chủ ra đây?

- Cô chủ nào ạ?

- Cô gái bọn mày bắt cóc đó?

- Con bé đó ư?

- Câm miệng, đừng hỏi nữa. Mang ra đây

- Vâng.

Dứt lời, bọn đàn em nháo nhào, tiến về phía căn phòng gần đó. Mở cửa, mang Kim Vi và Hàn Phong ra. Vừa trông thấy Kim Vi, ánh mắt Trần Minh cũng dịu lại, 2 người bên cạnh anh mừng rỡ biết bao. Thiên Anh chạy ngay đến bên cô em gái.

- Vi Vi, em không sao chứ? Đau ở đâu không? Bọn chúng có làm gì em không?

- Hì, Thiên Anh hỏi chậm em mới trả lời được chứ?

- ừm, từ từ về nhà rồi nói chuyện. giờ tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe

- em không sao, đừng lo. Chỉ là...

- chỉ là sao?

- Em hơi đói.

- Ngốc.

Chứng kiến đoạn đối thoại, những gì đang xảy ra khiến Hàn Phong hiểu ra nhiều điều. “ Quả thật không đơn giản”, Hàn Phong trầm nghĩ.

- Chuyện ở đây để em giải quyết, anh mang bọn chúng về đi

- ừm

Trần Minh quay sang anh trai dặn dò, mọi chuyện thế này luôn là Trần Minh đảm nhiệm giải quyết.

Cởi chiếc áo ngoài đang mặc, anh đến bên cô em gái, khoác cho cô. Bàn tay vỗ nhẹ lên vai, động viên.

Trước khi cùng 2 anh về, Kim Vi đi lướt qua Trần Minh. Giọng nói nhẹ nhàng: “ Nhẹ nhàng thôi anh, về sớm nhé”.

13. Chương 13

Chương 13: Thay đổi

Không ai biết sau ngày hôm đó, Hùng vigo và đàn em như thế nào. Chỉ là từ đó trở đi, người ta không còn thấy Hùng vigo và đàn em xuất hiện ở Việt Nam nữa. Giang hồ đồn thổi, bọn chúng đắc tội với xã hội đen ở Mỹ nên đã bị xử rồi. Có người cho rằng, bọn chúng chuyển địa điểm làm ăn. Và không biết ai đã ra tay xử lý chúng.

Về phần Hàn Phong, sau ngày hôm đó. Cậu càng tò mò hơn về cô gái Kim Vi đó. Có rất nhiều bí ẩn xung quanh cô gái không xinh đẹp đó. Quen biết với xã hội đen, thân thiết với Thiên Anh, con trai thừa kế tập đoàn Trần Lâm. Có 2 người anh tài giỏi. Tuy nhiên căn hộ mà cô sống thì là bí ẩn. không ai có thể ra vào khu tập thể đó mà không có thẻ. Và đặc biệt, những người trong khu tập thể đó rất ít quan tâm tới đời sống riêng tư của nhau.

Về phần Trần Minh, anh cho người giám sát cô kĩ hơn. Bên Mỹ cũng gửi tới vài người, sắp tới sẽ có thay đổi lớn.

.....

Sau buổi kỉ niệm trường, là bước vào giai đoạn thi giữa kì. Kết quả sẽ được đánh giá xem ai nên thi trường đại học nào tiếp theo.

Kim Vi thi đầu đầu vì chọn trường. Tiểu Thu vì gia đình nên phải ra nước ngoài du học 5 năm. Sắp tới cuộc sống của cô sẽ thay đổi. Ông nội cũng muốn cô về Mỹ học. Tết năm nay cô sẽ về Mỹ đón tết cùng mọi người.

- “Trần Kim Vi, có người tìm bạn.”, tiếng gọi nhẹ nhàng của lớp trưởng khiến cho cô dứt khỏi suy nghĩ.
- Chào cậu, tớ là Vũ Quan, lớp 12A1
- ừm, có chuyện gì à?
- À, Harry lớp tớ muốn gửi cho cậu cái này, mong cậu nhận. cảm ơn.
- Ê, này. Khoan đã bạn ơi,,.....

Cậu con trai tên Vũ Quan đưa cho Kim Vi một bức thư rồi chạy biến, làm cô chả kịp từ chối. “ Haiz, phiền phức”. Kim Vi tiến vào bàn học của mình, con bạn Tiểu Thu đang tám chuyện với mấy cô bạn khác quay ra hỏi.

- Chuyện gì thế này?
- Harry 12A1 gửi thư cho tao.
- Á,,.....thật hả
- ừm, mới nhận xong
- mau, mở ra xem nội dung đi

“ Bạn Kim Vi, tớ là Hàn Phong, hay còn gọi là Harry. Tớ muốn mời cậu chủ nhật tuần này tham gia picnic cùng lớp tớ được không? Hi vọng bạn đồng ý. Chờ tin của bạn. kí tên: Hàn Phong”

“ rồi hơi”, Kim Vi nhét bức thư vào phong bì, nhét vào cặp sách.

- Thế này có đi không bạn? Tiểu Thu tò mò
- Đi làm gì? Tao có phạn bạn hán đâu mà đi
- Ô, người ta mời như thế, tao nghĩ bọn này phải có gì rồi chứ?
- Điên mà có với hán
- Oạch. Chịu này. Thế thì từ chối cho người ta mời người khác
-

Ra về. Đang đứng ở cổng đợi Trần Minh. Kim Vi thấy Thiên Anh đang đi cùng nhóm bạn. vẫy tay gọi anh trai.

- Anh
- ừm, đợi anh Minh hả?
- Vâng. À mà anh, cuối tuần này lớp anh có picnic hả?
- ừm, sao biết?
- “Em có mặt vụ nằm vùng. Hi hi.” nheo mắt nhìn anh trai đang mở to mắt ngạc nhiên. Kim Vi cười.
- Đi với anh nhé? Lớp đòi đi đôi.
- Sắp thi rồi, lớp anh toàn học sinh giỏi chả ôn tập gì cả
- Hi, đi với anh, hôm nào anh giúp em ôn tập. Lần này đi Sa Pa đấy.
- Thế á, vậy em đi với.....à, nhưng đi mấy ngày?
- 2 ngày 1 đêm thôi. Đi vào thứ 7 tuần sau.
- Ok, để em nói với anh Minh.
- ừm, có gì thông báo cho anh nhé.
- Vâng.
- Anh về trước.
- Bye anh.

Trên xe ô tô.

- Anh, tuần sau em đi picnic với Thiên Anh nhé
- 2 đứa thôi à
- Không, đi với lớp anh ấy, anh ấy mới rủ em
- ở đâu?
- Sa Pa ạ
- ừm. Đi mấy ngày.
- 2 ngày 1 đêm.
- Được,
- Cảm ơn anh.

Trần Minh không muốn Kim Vi mất hứng, nhưng thực sự anh đang lo. Chuyện xảy ra lần trước vừa mới kết thúc, bây giờ cho Kim Vi đi chơi xa quả là không yên tâm. Nhưng tâm lí đang tốt thế kia, anh không muốn cô buồn, dù chỉ cần anh không đồng ý, cô sẽ không đi nữa.

Tối hôm đó, Trần Minh nhận được điện thoại của Thiên Anh. Thằng bé càng ngày càng thông minh lên. Thông báo địa điểm trước cho anh, đỡ mất công điều tra. Nhân tiện bố trí người. Giờ thì anh cũng yên tâm phần nào.” Nhưng mà, tạo bất ngờ cho Vi Vi thì sao nhỉ? Kế hoạch này phải bàn với Trần Long gấp.”

.....

Thứ 7, Trần Long đưa Kim Vi tới trường. Xoa đầu cô em gái rồi đi làm. Thiên Anh đã đợi sẵn ở cổng. Hôm nay anh mặc chiếc áo màu xanh lá, in hình con chó đốm, món quà năm ngoái cô tặng anh, chẳng có dịp gì. Quần lửng, ba lô đen. Trông năng động mà rất đẹp trai. Kim Vi, áo màu xanh lá, in hình con đại bàng. Quần lửng, ba lô đen. Trông rất giống đồ đôi. 2 anh em nhìn nhau rồi cười. Gu thời trang của 2 người rất giống nhau. Đang vui vẻ nói chuyện với Thiên Anh, Kim Vi gặp phải người không muốn gặp, Hoàng Minh Trang. Buổi picnic hôm nay coi như xong, chắc chẳng vui vẻ mấy nữa.

Lên xe, giáp mặt với Hàn Phong, Kim Vi không có thái độ gì. 2 người 1 đôi nên 2 anh em ngồi với nhau. Hàn Phong ngồi phía sau 2 anh em, và dường như anh ta đi 1 mình. Suốt chặng đường đi, Kim Vi ngủ tựa vào vai của Thiên Anh, và tất nhiên, có 2 người không thích. Thứ 1, Hoàng Minh Trang, và Thứ 2 là Hàn Phong.

Tại sao Hàn Phong lại không thoải mái? Lí do mà cậu tự biện hộ ình là vì Kim Vi dám từ chối lời mời của Thiếu gia nhà học Hàn, mà biết bao nhiêu cô gái ao ước được đi cùng. Nhưng thực ra, đó là sự cảm náng, càng để ý tới Kim Vi, cậu càng nhận ra. Kim Vi rất khác so với những cô gái mà cậu quen. Đặc biệt sau lần bắt cóc. Cái nhìn dành cho cô cũng khác hẳn.

14. Chương 14

Chương 14: Những phút giây hạnh phúc.

Sau 9 giờ đồng hồ ngồi trên xe, cũng tới nơi. Thiên Anh lay vai cô em gái dậy. Kim Vi mắt chớp chớp, người uể oải, vươn vai. “ Ngủ trên xe thật khó chịu”

“ Người khó chịu phải là anh khi mà phải làm chiếc gối kê cho em mấy tiếng liền chứ?”, Thiên Anh xoa đầu cô em gái.

- Tóc em rối lắm rồi, đừng làm tung nó nữa
- Biết rồi, Vi ngốc
- Hứ.

Xuống xe, không gian trước mắt mọi người là một khu du lịch. Tạm biệt thành phố với khói bụi, nhà cao tầng, những âm thanh ồn ã. Tới với thiên nhiên, cây cối xanh tươi, yên tĩnh đến lạ.

“ các bạn chú ý, phòng đã được đặt trước. Mỗi người một phòng nhé. Bây giờ các bạn có thể đi nhận phòng, tối nay chúng ta sẽ tập trung ở nhà lớn cùng đi ăn cơm”, lớp trưởng lớp 12A1 đồng loạt tuyên bố.

“ ok sếp”, gần 70 học sinh đồng loạt hô to, khiến cho không gian yên tĩnh bỗng chốc náo động. mọi người nhìn nhau, cười khúc khích.

Phòng của Kim Vi và Thiên Anh ở gần nhau, cửa sổ hướng ra một bể bơi. Bên cạnh bể bơi là một vườn hoa. Sau một khoảng thời gian mệt mỏi ngủ trên xe, Kim Vi cảm thấy người thật bồn chồn. tranh thủ thời gian trước khi ăn tối, cô lựa chọn ngâm mình trong bồn tắm, gột sạch những mệt mỏi.

Sau khi mặc quần áo xong. Mở cửa cô tiến đến phòng Thiên Anh gõ cửa.

- Vàng, tôi ra đây
- Hi, công tử thân mến. liệu tối nay tôi có vinh hạnh mời ngài dùng bữa không ạ?
- Ồ. Nếu quý cô xinh đẹp đã có lời mời, thì tôi đây sao nỡ từ chối.

Cả 2 anh em cùng nhìn nhau cười thích thú. 2 anh em luôn vui vẻ, cùng cười đùa, chỉ có bên Thiên Anh, Kim Vi mới cười nhiều như thế.

Buổi tối, ăn tối cùng các bạn trong lớp xong. Mỗi người lựa chọn ình một không gian riêng. Thiên Anh đã thấy một vườn hoa được thắp sáng nhờ những ánh đèn màu rất đẹp lúc đi qua nhà lớn. sau khi ăn xong, cậu đưa cô em gái đi dạo. Bước ra khỏi cửa, Kim Vi và vào 2 người đàn ông đang đi ngược chiều.

“ Bốp, ...ui da”. Cô khẽ kêu lên.

- Kim Vi, em không sao chứ?
- Không sao. Xin lỗi 2 người, tôi không cố ý
-

Nhìn lên 2 người vừa va vào mình. Ngạc nhiên.

- Anh. Sao anh lại ở đây?
- Bất ngờ không???? Trần Long thích thú trước phản ứng của cả 2 đứa em
- Anh muốn gia đình mình có một kì nghỉ trước khi 2 đứa thi, nên tham gia luôn vào chuyến đi này. “ Trần Minh nhảy mất với Thiên Anh”
-
- Sao? Không thích hả? “ 2 anh trai nhìn vào Kim Vi, thấy cô im lặng”
-sao không bảo em trước, em đi cùng 2 anh, đỡ khổ hơn không? Hứ
- Ặc, em lấy anh làm gối kê suốt chặng đường ngủ ngon lành, em khổ bao giờ? Người khổ là anh mà?
- Stop. Anh muốn bắt ngờ cho 2 đứa, nên không nói
- “ tất cả là tại anh”, cả Thiên Anh và Kim Vi đồng loạt quay sang Trần Minh trách cứ.

Cả 4 người nhìn nhau rồi cười vang. Lâu lắm rồi họ không có những phút giây thư giãn dành cho nhau.

2 anh đến mà không đặt được phòng nên ngủ cùng Thiên Anh.

Sáng hôm sau, cô em gái yêu quý với thói quen dậy sớm hằng ngày, đánh thức 3 anh trai dậy, cùng mình ngắm mặt trời mọc. Tất nhiên là chẳng ai dậy sớm được cả. Và đại chiến buổi sáng lại diễn ra. “ Ai nói, kì nghỉ thì không giống ngày thường cơ chứ?”, cả 3 ông anh trai đều khua tay trước “ tiếng gọi ngọt ngào” của cô em gái, cùng đánh răng và nghỉ.

Trong không khí buổi sáng, màn sương còn chưa tan hẳn. 4 con người cùng leo lên một cái tháp ở trong khuôn viên khu du lịch, nơi đánh giá là cao nhất. Cùng hít thở không khí trong lành buổi sáng, cùng nhau đợi mặt trời lên.

- Bao lâu rồi chúng ta không cùng nhau vui chơi nhỉ?

Không gian yên tĩnh của buổi sáng, vang xa những tiếng chim hót líu lo chào đón ngày mới. Giọng điệu nhẹ nhàng của Kim Vi vang lên, len lỏi trong tim mỗi người. Ai cũng nhận ra rằng, mặc dù sống cùng nhau, nhưng dường như những phút giây thư giãn ngày càng ít. Cuộc sống, những thủ đoạn, những âm mưu, những điều cần bảo vệ. Tất cả làm ọi người bận rộn.

Cả 4 người cùng chìm đắm trong những suy nghĩ của chính mình, mặt trời dần nhô lên, sau màn sương mờ nhạt.

- “Hôm nay, anh em mình đánh lễ nhá? “. Kim Vi nêu ý kiến
- Được. Hôm nay chiều em. Bọn anh theo em. “ cả 3 đồng thanh đáp”

Cả 3 người con trai, cùng yêu thương cô em gái, bảo bối quan trọng nhất của họ. Ánh mắt yêu thương luôn nhìn về phía cô. Gia đình, 4 người, luôn là nơi chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống. là nơi họ nhận ra rằng, có người cần đến mình, có người cần mình che chở. Là nơi, dù đi xa đến đâu, họ vẫn luôn có nơi để nhớ tới. Và ở đó có người đang đợi họ.

Hạnh phúc mong manh. Dù không biết trên đường đời, tương lai không xa, chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng trong tim mỗi người luôn cất giấu những bóng hình không bao giờ quên, những kỉ niệm đẹp đẽ.

.....

Khi trời đã sáng tỏ. 4 anh em cùng nhau đi ăn sáng, lên lịch cho chuyến đi chơi của 4 anh em. Thác Tình yêu, Thung lũng hoa hồng,... những danh lam thắng cảnh được 4 anh em tới. Mỗi nơi 1 chút, cùng nhau vui chơi, cùng nhau chụp những tấm hình lưu niệm.

2 ngày 1 đêm ở Sapa không đủ để đi chơi ở nhiều nơi. Nhưng chừng đó thời gian cũng là những phút giây hạnh phúc của gia đình 4 người. Thời gian đó, là lúc Kim Vi cười nhiều nhất, vui vẻ nhất.

.....

” Trước cơn bão, trời quang mây tạnh”

15. Chương 15

Chương 15: Sóng gió

Sau cái ngày đi chơi cùng nhau, Kim Vi và Thiên Anh cùng nhau ôn tập cho kì thi. 2 anh em Trần Long và Trần Minh thì tiếp tục đi làm như thường. Tết năm ấy, 3 anh em về Mỹ ăn tết với ông nội. Ông nội muốn cô về Mỹ, nhưng cô lại thích ở lại Việt Nam hơn. Nơi mà mẹ cô sinh ra cô, nơi mẹ cô cũng đã mất.

Rồi học kì 2, mọi người chuẩn bị cho kì thi đại học. Ai cũng hối hả, vội vã học hành. Dù học bình thường hay là học sinh giỏi, mọi người đều phấn đấu ục tiêu của mình.

Thấm thoát đã là sinh viên năm 1. Kim Vi hiện tại là sinh viên khoa tài chính, Thiên Anh cũng đang học chuyên ngành Kinh Tế. Tiểu Thu đã đi du học 1 năm rồi. Thịnh thoảng cũng có liên lạc hỏi thăm nhau. Ví dụ như, đang ngồi tìm thông tin cho bài slide sắp tới, điện thoại Kim Vi đổ chuông, báo cuộc gọi từ nước ngoài.

- Vâng, tôi Kim Vi nghe.
-
- Alo, ai đó ạ?
-
- Con thần kinh kiaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Mà lại vừa bị thằng nào nó đá hả??
- Hic, sao mà phũ với tao thế.....
-

Đó là chuyện thường xuyên của 2 đứa bạn thân. Từ khi đi du học, tự dưng tính nết của Tiểu Thu thay đổi hẳn, chuyện tình cảm trở nên rất lạ. Thường ngày xưa Tiểu Thu không đá, người ta cũng tự bỏ đi trong thương tật, nhưng từ ngày du học, Tiểu Thu thường xuyên bị người ta đá, và gọi điện kể khổ với Kim Vi.

Thiên Anh cũng đã có người yêu, Hoàng Minh Trang. Thật sự là tin sốc đối với Kim Vi, nhưng hỏi ra mới biết đó là sự sắp xếp của Trần Lâm, cuộc hôn nhân kinh tế, bao đời nay, cô vẫn ghét.

2 anh trai của Kim Vi, chả thấy có để ý tới cô nào, suốt ngày có công việc. Chức vụ thì ngày càng cao, văn phòng làm việc cũng chỉ có con trai, ngay cả thư kí nữa, cũng là con trai nốt. Kim Vi lo lắng, không biết bao giờ 2 anh của cô mới có vợ.

Còn hiện tại của Kim Vi thì sao? Đang bị con người có tên Hàn Phong theo đuổi. Bắt đầu từ cái ngày bị bắt cóc hôm đó. Anh ta luôn làm phiền cô. Nhưng mà càng để ý tới anh ta, Kim Vi cũng dần nảy sinh tình cảm. Đạo gần đây, tình cảm của 2 người cũng đã tiến thêm một bước mới. Người ta gọi là tình yêu.

Nhưng tình yêu của 2 con người kì lạ. Tuần nhắn tin 1 lần, học khác trường nhau. Tháng gặp nhau 1 lần. Mà chả nhớ nhưng gì cả. “Chỉ cần, trong tim mỗi người có nhau, thế là đủ.”, quan điểm yêu đương của Kim Vi, khiến cho 2 ông anh trai suýt sặc. Họ cùng thâm thương cảm cho Hàn Phong, tỏ ra đồng cảm khi mà có cô người yêu không thích đi chơi, tám chuyện như thế. Họ cũng cảm thấy may mắn, khi Hàn Phong chưa nhận được sự “chăm sóc” của cô em gái. Nên 2 anh trai với Hàn Phong trở nên thân thiết hơn, bên cạnh họ cũng là những đối tác làm ăn trên thương trường.

.....

Anh Long vừa mới đi công tác ở Mỹ, chi nhánh bên đó mới triển khai một chiến lược mới. Anh Minh thì đạo gần đây cũng có mấy dự án cần tham gia. Căn nhà hiện tại chỉ còn mỗi Kim Vi, nên cô thấy hơi trống vắng. “Chắc cuối tuần phải về biệt thự thăm mọi người.”, đang nấu ăn cô suy nghĩ chút việc, điện thoại bỗng đổ chuông.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?
- 15
- Em có nhớ mình hẹn gì với anh không?
- Hẹn à? Em nhớ đã
-
- Á, anh đang ở rạp chiếu phim hả?
-
- Em xin lỗi, em lại quên mất,
- ...em, có coi anh là bạn trai nữa không vậy hả?????????????
- Em xin lỗi mà,à, hay anh tới nhà em ăn cơm nhé, anh Thiên Anh bảo tới ăn mà lại có hẹn, em nấu hơi nhiều
- ...hừm, được rồi. Bất anh đợi 2 tiếng, em biết tay anh
- Hi

Thực ra cứ 15 hàng tháng, Kim Vi và Hàn Phong sẽ gặp nhau, nhưng mà hôm nay nhiều việc ở trường quá khiến Kim Vi quên mất. Cái tính rõ là hay quên.

Canh tầm khoảng 20 phút nữa Hàn Phong sẽ tới. Để tỏ rõ sự hối lỗi, Kim Vi ra cổng khu tập thể đón anh.

.....

1 tuần rồi Trần Minh không về nhà ăn cơm, anh trai đang công tác bên Mỹ, cũng sắp về. Có lẽ sẽ phải bù đắp cho cô em gái chút quan tâm. Nhưng tối hôm nay, anh làm việc không được tập trung, dự án đang vào

giai đoạn nước rút, vậy mà hình ảnh của Kim Vi cứ hiện lên lúc anh suy nghĩ.” Chắc là nhớ nó quá”, anh tự động viên mình.

“Rồi đến lúc em đổi khác đi, soi gương lâu hơn mỗi ngày

Một nửa yêu thương trong em chắc đã thay tên....”

Nhạc chuông cô em gái yêu quý cài cho anh, toàn bị cô đầu độc bởi những thể loại không xác định. Anh không thích Rap, nhưng nghe nhiều cũng phải thích. Người gọi là Hàn Phong.

- Tôi đây.
- Anh....anh Minh....học học....
- “Có chuyện gì?”, dự cảm bất an, Trần Minh nắm chặt chiếc điện thoại
- Kim Vi.....Vi Vi, cô ấy....
- “CÔ ẤY LÀM SAO?”. Bất cứ chuyện gì xảy ra cho Kim Vi đều khiến Trần Minh mất bình tĩnh
- Cô ấy, bị bắt cóc rồi.
- CÁI GÌ?
-

Đã hơn 1 năm từ ngày bị bắt cóc. Trần Minh đã tăng cường bảo vệ cho cô em gái, bên Mỹ cũng đã gửi người qua. Vậy thì, tại sao vẫn bị bắt cóc. Vừa ngắt cuộc gọi, anh lại nhận thêm cuộc điện thoại mới

“ Rồi đến lúc em đổi khác đi...”

- Alo
- Trần Minh
- Trần Lâm,..... ông làm cái quái gì thế?
- Ha ha, bình tĩnh, cậu không nên nói chuyện với người lớn như thế chứ?
- Hừm, loại người như ông mà cũng được tôn trọng sao?
- Ha ha. Đừng nóng, nếu cậu nói chuyện mất lịch sự như thế, tôi không đảm bảo cậu còn nhìn thấy cô em gái nữa đâu
- ...LÀ ÔNG...
- Tất nhiên, ta đợi giây phút này bao lâu rồi,. chỉ cần trước 20 tuổi, cô ta biến mất, thì gia sản của gia đình ta vẫn yên ổn
-
- Năm nay đã 19 rồi, thời gian đó cũng đủ rồi, tới lúc mang cô ta về nơi cô ta đáng lẽ phải tới trước rồi
- Nếu ông động tới 1 sợi tóc của nó, TÔI NHẤT ĐỊNH CHO ÔNG BIẾT, NỖI ĐAU MẤT ĐI NHỮNG GÌ ÔNG YÊU QUÝ NHẤT.
- Ha ha, đừng nói những việc mà cậu không làm được. Còn non trẻ lắm thằng nhóc. 19 năm trước ta đã mất cơ hội, 19 năm sau, ta không thể thất bại. ha ha.....tút.....tút....
- Đây,.....khốn kiếp.

.....

“ tôi ra ngoài có việc, tự xử lý đi nhá”, dặn dò thư kí xong xuôi, Trần Minh lao ra ngoài. Điện thoại ọi thân cận, xác định xem chuyện gì đã xảy ra. Thông báo tình hình cho bên Mỹ, lần này, nhất định mọi chuyện không đơn giản.

Nắm chặt vô lăng, từng ngón tay nổi gân. “ Kim Vi, đợi anh, nhất định phải sống”

-
- Lần này, có ma mới cứu được cô.
 - Cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau
 - Cái gì?
 - Ông đợi giây phút này lâu lắm rồi phải không?
 -
 - Tôi cũng thế, gặp lại người “ cha” thân yêu, người sát hại mẹ mình
 - Tao không phải cha của mày....
 - Ha ha, không muốn thừa nhận ư? Tôi cũng thế, nhưng dòng máu đang chảy trong người tôi, không thể thay được
 - Mẹ kiếp, đánh cho nó câm miệng cho ta
 - Vâng.

Những đòn roi đánh vào người Kim Vi, bộ pijama màu hồng bắt đầu thấm máu. Nhưng tuyệt nhiên không có giọt nước mắt nào, đôi mắt nâu mở to, nhìn thật rõ người đàn ông trước mắt, trong đôi mắt nâu, không hề thấy đáy, tất cả, nhuộm màu thù hận.

- Trước khi chết, tao phải ày thấy, những đứa bảo vệ ày đau đớn như thế nào khi biết tin mày bị hành hạ. Tao sẽ lấy lại nỗi sỉ nhục 19 năm về trước. Cho mày biết, con mẹ mày phản bội tao, tao đã cho cô ta chết không toàn thây. Chuẩn bị mà đoàn tụ với mẹ mày đi.
-
- Đánh ạnh cho tao, nhưng đừng để nó chết, hành hạ nó từ từ thôi. Còn nhiều việc cần phải làm nữa. Ha ha.....

.....

Đang ăn tối với Minh Trang, Thiên Anh nhận được điện thoại của Trần Minh. Chiếc đĩa trong tay anh rơi xuống đĩa.

- “Có chuyện gì thế anh?”. Minh Trang lo lắng hỏi
- Cô, tất cả những chuyện này, cô cũng biết?
- Biết.....biết gì ạ?
- Tôi đã tin lầm cô.

Lần đầu tiên, tiểu thư nhà họ Hoàng thấy Thiên Anh tức giận với cô. Cô biết đây là cuộc hôn nhân sắp đặt, nhưng chưa bao giờ thấy Thiên Anh tỏ thái độ như thế này. Ánh mắt căm ghét. Thật sự lần đầu tiên, cô cảm nhận trong đó có cả sự thất vọng.

Hôm nay, Trần Lâm, cha của Thiên Anh đã gặp cô, nói muốn cô kết hôn với anh, càng sớm càng tốt. Ông cũng đã nói cho cô biết về Kim Vi, về việc nếu Kim Vi sống, cô sẽ mất Thiên Anh. Lựa chọn giữa bảo vệ Thiên Anh, hay bảo vệ cô em gái mà anh yêu quý nhất. Chút ích kỉ của một cô gái đang yêu, cô quyết định lựa chọn tình yêu của mình. Sắp đặt cuộc hẹn tối nay, chẳng có lí do gì, nhất định kéo Thiên Anh xa khỏi nhà, khỏi Kim Vi. “Nhưng tại sao? Anh lại biết cô lừa anh? Tại sao?”. Buổi tối ngọt ngào cô chuẩn bị đã kết thúc, kết thúc luôn cho tình yêu của cô.

Ra khỏi nhà hàng, Thiên Anh phóng xe về nhà. Thực ra anh không ghét Minh Trang, tiếp xúc với cô, anh cũng hiểu cô cũng cô đơn trong chính ngôi nhà mình, muốn chia sẻ mọi chuyện với cô. Khi tình cảm

của anh với cô, không coi cuộc hôn nhân này là ép buộc, tình cảm của anh cũng thay đổi trước những gì cô dành cho anh. Nhưng hôm nay, anh chỉ buột miệng, vậy mà cô không hề chối cãi.

“ Phải chăng anh đã tin nhầm người, phải chăng những gì cô đối với anh, cũng chỉ là mục đích cho ngày hôm nay?”. thất vọng tràn trề. Trong tim anh đang rất đau, tình yêu đầu của anh, tan nát. Con tim đang dần cảm thấy bị bóp nghẹt, đau. Nỗi đau không còn là tình yêu, nỗi đau của sự chia sẻ. 2 anh em sinh đôi, những lúc cô đau, con tim anh cũng có cảm giác không thoải mái.

“ Em gái, lần này anh sẽ bảo vệ em”.

“ Người yêu, em nhất định phải an toàn trở về, anh biết em mạnh mẽ lắm mà”

16. Chương 16

Chương 16: Có phải sẽ chia li????

“ Con xin lỗi bố.

Khi bố nhận được bức thư này, cũng có nghĩa con đã không thể làm tròn bổn phận của mình. Con biết quyết định của con bố không thể chấp nhận, nhưng vì tình yêu của bố dành cho con, bố đành phải đồng ý. Con không trách bố, cái chết của mẹ không phải do bố. Bố không cần tự trách bản thân mình. Được sống trong tình yêu thương của bố, chở che của bố. Con đã có những tháng ngày rất hạnh phúc. Lần này trở về Việt Nam, con không nghĩ sẽ có ngày quay lại. Đành để người tóc bạc tiền kẻ tóc xanh. Chuyện này của con bố đừng can thiệp. Nhưng con muốn, bố đồng ý với con một chuyện. Cháu gái của bố, nhất định bố phải bảo vệ nó. Nhất định phải bảo vệ cho con bé, đó là điều duy nhất con cầu xin bố. Kiếp sau con vẫn muốn là con của bố, con và mẹ sẽ đợi bố. Gia đình mình sẽ hạnh phúc. Tạm biệt bố. Con gái bất hiếu Trần Vi”

Bức thư của 19 năm trước, người đàn ông mái tóc bạc, khuôn mặt hiện lên nhiều nếp nhăn. Bất cứ khi nào nhớ tới cô con gái duy nhất, ông lại mang ra đọc. Cô con gái ương bướng, chịu rất nhiều khổ tâm mà ông không thể bù đắp yêu thương cho nó. Điều duy nhất, ông có thể bảo vệ bằng sức lực của mình, Trần Thiên Kim – Kim Vi, cô cháu gái con gái ông đã gửi gắm. Nhất định dù có chuyện gì ông cũng phải bảo vệ tâm nguyện cuối cùng của con gái.

Nhấc điện thoại lên, bấm số. “ Chuẩn bị vé máy bay về Việt Nam gấp cho tôi”

.....

“ Rầm”. Chiếc cửa chính bị một lực rất mạnh mở ra.

- “Ông chủ đâu?”. Thiên Anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người giúp việc, hỏi.
- Dạ thưa, tôi không biết ạ.
- Thím Vân đâu?
- Dạ thưa, ở phòng trà thưa cậu.

Thiên Anh bước chân dồn dập, hơi thở gấp gáp, cậu mở cửa phòng mà không thềm gõ cửa. Phòng trà, thím Vân đang ngồi uống trà cùng cô chị họ.

- Thiên Anh, về sớm thế? Vào đây dùng trà

- Thím, bố con đâu?
- “Ta không biết”, người phụ nữ nhẹ nhàng đặt chiếc cốc trà còn nóng xuống bàn, ánh mắt nhìn Thiên Anh
- Thím Vân, em con đâu?
- Em? Em nào?
- KIM VI ĐÂU? MỌI NGƯỜI GIẤU NÓ ĐI ĐÂU RỒI?
- Thiên Anh, con dám quát ta sao?
- Con xin lỗi, nhưng thím Vân, em con ở đâu? Mau nói cho con biết.

Lần đầu tiên, 19 năm qua. Người phụ nữ được gọi là thím Vân, người nuôi dưỡng Thiên Anh như ngày hôm nay, yêu thương cậu như con đẻ, thấy cậu yếu đuối như thế. Bao lần bị bố cậu đánh đòn vì ham chơi, bao lần mắc lỗi, nhưng chưa bao giờ, người ta thấy cậu khóc, 1 chút cũng không. Lặng nhìn cậu con trai chính tay mình nuôi dưỡng tìm kiếm cô em gái, tìm thím Vân đau đớn biết bao. Nhưng “xin lỗi con, để bảo vệ con, ta đành nhẫn tâm 1 lần vậy”, rồi mất khỏi cậu con trai, người phụ nữ cầm lấy cốc trà, nhìn ra cửa sổ. Ngoài trời không khí ẩm tăng cao, dự báo ột cơn mưa sắp tới.

- Ta không biết.

Không thể tìm kiếm thông tin ở trong căn nhà này, Thiên Anh lao ra khỏi nhà, tìm kiếm, tất cả những nơi mà cậu biết, tìm kiếm ông bố đáng kính.

-
- Bố, con cần bố giúp đỡ?
 - Có chuyện gì?
 - Con muốn mượn người của bố?
 - Lại làm chuyện gì rồi hả?
 - Con muốn tìm người?
 - Ai?
 - Người yêu con
 - Người yêu? con gái nhà nào?
 - Cô ấy là Trần Kim Vi, bị Trần Lâm bắt cóc
 - Trần Lâm ư?

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa, neho mắt nhìn cậu con trai trước mắt. Con mắt của một con người lẫn lộn trên thương trường bao nhiêu năm.

- Không được.
- Bố? Tại sao?
- Ai cũng có thể được, nhưng ông ta thì đừng đụng vào, với lại, đứa con gái đó liên quan tới ông ta, cũng không tốt đẹp gì. Bỏ đi
- Bố, sao bố có thể nói như thế? Nếu như không ượn người, con sẽ tự tìm
- Đúng lại, ai ày cãi lại bố. Nếu mày dám bước chân đi tìm con bé đó, tao sẽ nhốt mày lại.
- Con sẽ đi
-

.....

“Lộp bộp, lộp bộp”. “Mưa,..... lạnhquá”. Trên nền đất lạnh lẽo, cô gái nhỏ, co ro cuộn mình lại, làm sao cho thật ấm. Ngoài trời, mưa đang rơi. Cơn mưa kéo dài, gió thổi, khiến cô rất lạnh. Bộ quần áo ở nhà không thể đủ cho cô ấm áp. Bữa tối chưa kịp ăn, bây giờ Kim Vi vừa lạnh vừa đói. Tuy nhiên cô không đủ sức để đứng dậy.

Bỗng nhiên chiếc cửa mở ra, ở đó, có một người đang đứng. cố gắng mở mắt ra, Kim Vi thấy một cô gái, quen quá.

- Tôi mang cơm cho cô ấy. Ông chủ bảo thế.
- Nhanh lên.

Người con gái từ từ tiến về phía Kim Vi, đôi giày vải, mái tóc đen. Khuôn mặt phúc hậu. “ là chị”, “ ừ, mau dậy ăn chút gì đi”. Đó là cô gái, lần đầu tiên Kim Vi gặp khi bước chân vào nhà họ Trần. ngày mà lần đầu tiên cô gặp anh trai mình, cô gái này cũng ở đó.

- “chị là con gái thím Vân, người nuôi dưỡng Thiên Anh. Mẹ của em là một người phụ nữ rất đẹp, rất tốt”
- Mẹ em???
- Ừ, mẹ của em, chị đã gặp. Đó là người tốt nhất chị từng gặp trong nhà họ Trần.
- Thực ra, chuyện gì đã xảy ra với mẹ em? Mẹ em không phải sinh xong em là mất.

Ngạc nhiên, cô gái nhìn Kim Vi, sự thật mà không phải ai cũng biết. Và người trong nhà họ Trần, biết rõ nhất việc này là cô.

- Tại sao em biết, mẹ em không phải sinh xong em mới mất.
- Chị đừng hỏi, chỉ cần cho em biết tại sao mẹ em mất
- Chuyện này....chuyện này.....
- Em, cầu xin chị...cho em biết đi
- Chị....chuyện là như thế này.....

Trong đêm mưa, câu chuyện của 19 năm trước đã được hé lộ. Sự thật đau đớn. Sau khi cô gái về, Kim Vi ngồi bó gối, tay ôm lấy vai. Hai dòng nước mắt lăn dài trên gò má, thấm ướt những vết thương đã ứa máu, rất. Nhưng cô không để tâm, trái tim cô, hiện tại bây giờ, trống rỗng. đôi mắt nâu vô hồn. “ Đã cố gắng tha thứ, dù biết sự thật sẽ đau đớn, nhưng mà, ông đã đi quá xa rồi. Lần này, đích thân tôi sẽ cho ông nếm trải cảm giác đau là như thế nào, cha ạ”.

.....

Vô vọng. Đó là cảm giác chung của 3 anh em, Trần Long, Trần Minh và Thiên Anh. Đôi mắt tràn ngập thù hận, không thể kiềm chế. Trần Minh, tìm kiếm tất cả thông tin, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy Trần Lâm. Ông ta như bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Không có người nào tên Trần Lâm xuất cảnh, có nghĩa ông ta vẫn ở Việt Nam. Nhưng ở đâu, thì không ai biết. Thời gian càng trôi đi, tâm trạng của 3 anh em càng tồi tệ. Ai cũng tiêu tụy tới khó tin. Người em gái, cô em gái duy nhất, quan trọng nhất, biến mất ngay trong sự bao bọc của 3 người. Đau, con tim như đang ngày càng chết dần, khi không có chút thông tin nào của cô em gái.

Sau khi ăn uống đầy đủ, Kim Vi cảm thấy người mình cũng có chút sức lực. Bỏ trốn, đó là suy nghĩ hiện tại của cô. Lần này không thể chờ anh trai tới cứu, cô sẽ tự cứu mình. Đang định đứng dậy, bỗng nhiên cánh cửa lại một lần nữa được mở ra. Lần này, một người con trai, có cầm 1 cái gậy chống.

- Cô cũng có ngày hôm nay, “ em họ”
- Anh là.....?
- Ôi, “ em họ” , mười mấy năm mà em đã quên anh họ của mình sao? Trong khi anh, cả đời này cũng không thể quên.
-

- Hừ, không nhớ hả, để anh đây nhắc cho nhé. “Đồ xui xẻo”...
- Anh họ
- Chắc là nhớ ra rồi
- Mười mấy năm không gặp, anh khác quá,
- Vâng, nhờ ơn của cô, tôi đã thành một thằng què
- Nhờ ơn em???????????
- Hừm, lần đó, chỉ vì dùng chân đạp cô, anh trai cô đã cho người đánh cho chân tôi như thế này đây. Năm đó tôi mới chỉ 10 tuổi. năm nay đã 24, không có con đàn bà nào yêu tôi, vì tôi là 1 thằng què
- Em xin lỗi...
- Xin lỗi, có thể đèn lại chân cho tôi ư?
- Em.....
- Thôi, hôm nay cô ra cơ sự này, hãy trách số phận mình quá hẩm hiu. Chút nữa tôi sẽ có quà cho cô.
- Quà...ư?
- ừm, quà, món quà này, còn sống ngày nào, cô sẽ không thể quên được ngày hôm nay
- anh định làm gì?
- Mấy hôm nay ở đây cũng chán, chắc cô cũng cần bạn tâm sự, tôi muốn mấy người tới vui vẻ cùng cô
- Anh.....
- Ha ha, cứ từ từ mà hưởng thụ, “em họ”....ha ha

Cánh cửa khép lại, tâm trạng của Kim Vi rơi vào vực sâu. Thật sự sợ hãi. Bàn tay cô ra rất nhiều mồ hôi. Cái ý nghĩ phải bỏ trốn mãnh liệt trong cô hơn bao giờ hết. Lợi dụng lúc canh phòng lỏng lẻo nhất, mấy người canh phòng đi ăn cơm, chỉ còn 2 người. Lấy cớ đi vệ sinh, Kim Vi bỏ trốn. Đây là một khu rừng, Kim Vi chạy, chạy mãi. Cô cứ chạy, cứ nghe thấy tiếng người truy bắt, cô lại cầm đầu chạy, đôi chân trần, chạy trong rừng, mặc dù bao lần vấp ngã, dù cho đau đớn đôi chân, cô vẫn chạy. Phải thoát, đó là điều cô cần nhất bây giờ. Kim Vi vốn mắc bệnh mù đường. không kể trong rừng, mà ngay cả ở thành phố, nếu như là đường lớn thì còn được, chứ nếu phải rẽ nhiều đường, thì lần nào, anh trai cũng phải mang cô đi. Cô không thể nhớ đường dù đi rất nhiều lần. cô cứ chạy, đầu đó vang tiếng người gọi tên cô. Nhưng sợ, tất cả chỉ là ảo tưởng, cô lại chạy tiếp. Bóng tối bao trùm lấy người con gái bé nhỏ, trong khu rừng, cô cứ chạy mãi. Tiếng bước chân ngày càng gần, tiếng người gọi tên cô ngày càng rõ. Giọng nói thân quen, Thiên Anh. Cô dừng lại. “Thiên Anh,là anh phải không?”. Không có tiếng đáp trả, cô lại thấy hoang mang. Quay người bước tiếp. Đang định bước, âm thanh bỗng vang lên khiến cô đứng im.

“Kim Vi, Vi ngốc, em ở đâu?????????????????”

“là Thiên Anh, là anh ấy”, Kim Vi mừng rỡ.

- Anh ơi, em ở đây. Anh Thiên Anh, em ở đây?
- Kim Vi, đợi anh, đừng đi nữa
- Vâng.

Kia rồi, những ánh sáng từ chiếc đèn pin rọi tới chỗ cô. Cô đứng đó. Cô gái bé nhỏ, mái tóc rối, có rất nhiều vết thương ở mặt. Có rất nhiều tiếng nói quen thuộc, là của anh Minh, anh Long, Thiên Anh, gia đình của cô. Cô vui sướng, chạy lại phía đó.

Bỗng, “đoàng”.

Cái bóng đen ôm lấy cô, ôm cô rất chặt, hương thơm hoa oải hương từ chiếc áo tỏa ra, hương thơm quen thuộc. Cả 2 người lặn xuống một cái hố sâu, có rất nhiều đá lởm chởm, va vào người rất đau. Cảm giác mờ dần, Kim Vi nhắm đôi mắt.

“ Lần này, anh nhất định sẽ bảo vệ em, em gái của anh”.

17. Chương 17

Chương 17: Có những con đường mang tên KỈ NIỆM

Bệnh viện.

Không khí im lặng bao trùm. Hồi hộp chờ đợi.

“ Cạch”, tiếng cửa mở kéo mọi người ra khỏi suy nghĩ của chính mình. Cô y tá hốt hải chạy, mọi người bắt đầu lo lắng.

Thiên Anh bị trúng đạn, viên đạn găm vào vùng bụng. Là một nơi khá xa trung tâm thành phố, nên thời gian di chuyển mang Thiên Anh tới bệnh viện cũng mất rất nhiều. Máu tuy được cầm, nhưng chỉ là hạn chế. Kim Vi thì đang trong tình trạng hôn mê, hiện tại vẫn chưa tỉnh lại. Các bác sỹ đang tiến hành các xét nghiệm kiểm tra cho cô.

- “Xin hỏi ai là người nhà bệnh nhân”, cô y tá trẻ tuổi cất giọng.
- Chúng tôi ạ
- Hiện tại bệnh viện đang hết máu, lượng máu cần gấp là máu hiếm, những người quen của bệnh nhân có thể đi xét nghiệm kiểm tra không?
- “ Chúng tôi đều không cùng nhóm máu với em trai mình”, Trần Long thông thả đáp.
- “ Bác sỹ có thể đợi chúng tôi bao lâu? Chúng tôi sẽ tìm lượng máu cần thiết”
- Hiện tại đang trong phòng cấp cứu, chúng tôi cần ngay bây giờ
- Chuyện này.....
-
- Hãy lấy máu của tôi

Giọng nói nhỏ nhẹ, yếu ớt cất lên trong lúc này, khiến cho không gian lắng lại. Kim Vi, trong bộ quần áo bệnh nhân, làn da nhợt nhạt, Mina đang đỡ cô.

- “Kim Vi, em ổn chứ?”, Trần Minh lo lắng
- Em ổn, anh Minh, hãy lấy máu của em, em với Thiên Anh có cùng nhóm máu
- “ KHÔNG ĐƯỢC”

Âm thanh vang lên, khiến ọi người hướng mắt nhìn theo. Cách đó chừng 5 mét, ông ngoại của mấy anh em đang đứng cùng quần gia Tracy.

- Ông.
- Không được, ta không đồng ý.

- Tại sao? Tại sao ông không để con cứu anh con.

Kim Vi ánh mắt mệt mỏi, giọt nước mắt chực rơi trên khóe mắt.

- Ta sẽ cho người tìm máu, con hãy đợi, ta....

- Nhưng bao lâu? Con phải đợi bao lâu, khi mà anh con đang trong phòng bệnh, anh con cũng là cháu của ông mà...

- Kim Vi, nghe ta nói...

- Ông...ngoại...hãy...để...

Vì quá mệt do mất sức, Kim Vi thiếp đi trên tay Mina.

“ Thiên Kim, ông xin lỗi!”

- Kim Vi, Kim Vi...

- Vâng.

Giật mình bởi tiếng gọi của anh trai, Kim Vi thoát ra khỏi kí ức. Quá khứ mà cô không thể quên. Kể từ khi nhớ lại, cô tưởng chừng mọi chuyện như mới ngày hôm qua.

Trần Minh nhìn cô em gái, anh biết, quá khứ với cô bây giờ, còn nhức nhối hơn trước. Hi vọng cô có thể bình tĩnh vượt qua mọi chuyện, không thể trở về ngày xưa nhưng hãy dùng cảm đối mặt, tiếp tục bước đi trên con đường phải trước.

- Chiều nay em có muốn đi dạo thay đổi không khí không?

- Anh không phải đi làm à? Hay lại bỏ việc đấy?

- Hi, chiều nay anh nguyện làm xe ôm miễn phí cho em, em còn thắc mắc cái gì?

Trần Minh cốc nhẹ vào đầu cô em gái.

Kim Vi xoa đầu, bấu môi.

- Có mà rảnh quá không ai đi chơi cùng mới rủ em ấy!

- ừ, thế đi không?

- Có chứ, hi hi

Thật ra cả 2 đều hiểu, anh muốn cô không phải bận tâm suy nghĩ, và cô cũng biết, không muốn anh lo nghĩ cho cô quá nhiều.

Chiều. Lòng vòng chơi ở công viên, ngắm thú, ăn kem, ăn vặt bao nhiêu món. Khi mà ánh nắng nhàn nhạt trên những hàng cây. Từng cơn gió nhẹ nhàng len lỏi, phớt nhẹ qua má. Trần Minh và Kim Vi gửi xe, đi bộ trên con đường 2 hàng cây.

Những chiếc lá lao xao trong gió. Ánh nắng vàng khiến cho những bóng cây nghiêng trên đường. Con đường nhộn nhịp người qua lại, nhưng với 2 người sao mà yên tĩnh thế, chỉ có tiếng bước chân của 2 anh em. Cứ đi bên nhau, yên lặng.

2 anh em Trần Minh và Kim Vi cùng giống nhau, là khi buồn, thường thích im lặng. không muốn tâm sự, có người hay không, cũng im lặng. Mọi hoạt động xung quanh như không hề tồn tại.

Đang đi, bước chân Kim Vi dừng lại. hướng theo ánh mắt của cô, Trần Minh nhìn thấy rạp chiếu phim. Với Kim Vi, anh hiểu, cô lại đang chìm đắm trong kí ức của riêng mình.

—————Đường phân cách quá khứ—————

- Này, chiều nay anh trốn đi chơi với em, thế có làm sao không?

- Làm sao là làm sao?

- Thì bị mắng ấy, bị đánh chẳng hạn?

Cô bé mắt nâu, khuôn mặt tròn mũm mĩm, ngược đôi mắt tròn xoe nhìn cậu nhóc bên cạnh hỏi.

Cậu bé dừng lại, nhìn cô bé cười.

- Ngốc ă, anh đi chơi với em gái thì làm sao? Ai dám mắng, dám đánh anh nào?

- ừ nhỉ? Hi hi

Cô bé mắt nâu, bật cười với suy nghĩ vớ vẩn của mình, lại tiếp tục bước đi.

Trên phố, 2 đứa bé học tiểu học, vừa đi vừa nói chuyện, theo sau là chiếc xe hơi màu đen.

- Anh, em muốn uống nước, em đói

Cô bé mắt nâu bắt đầu thấy mệt, không nhéo. Nhìn cậu bé cạnh mình.

- Cố gắng đi thêm chút nữa, anh mua nước với đồ ăn cho em

- Nhớ nhé

- ừ.

2 đứa trẻ cứ đi, lại kể nhau nghe những câu chuyện ở lớp, những chuyện được nghe kể lại. Đôi khi là mẩu truyện cười, cũng nhau cười khúc khích.

Bỗng “bịch”. Mãi nói chuyện, cậu bé va vào một người đang đi trên đường, ngã, ngồi xuống đất.

- “Anh không sao chứ?”, cô bé mắt nâu lo lắng.

- Không sao, anh ổn.

- ...

- Ranh con, mắt mũi để đâu thế hả, đi thì phải nhìn đường chứ?

Ngước mắt lên, trước mặt 2 đứa trẻ, người đàn ông mặt mũi bặm trợn, cùng với mấy người na ná thể đang nhìn. Chiếc áo vương cà phê, chiếc cốc trên tay còn đang cầm. Dù chỉ là va chạm nhẹ, nhưng dường như đã làm đổ cốc cà phê của người đàn ông. Người quát 2 anh em chính là người mà cậu bé vừa va vào.

- “Xin lỗi chú, anh cháu không cố ý”, cô bé mắt nâu cất tiếng.

- “Xin lỗi chú ạ”, cậu bé cũng đứng dậy, cúi đầu xin lỗi người đàn ông.

- Xin lỗi? nực cười.

Người đàn ông nhìn 2 đứa trẻ. Với âm mưu của mình. Xung quanh có rất nhiều người qua lại, nháy mắt với bọn đàn em.

- Muốn xin lỗi chú vì việc vừa rồi không? Người đàn ông cất tiếng nói, nhìn về 2 đứa trẻ.

- “dạ, lỗi của cháu, chú muốn thế nào ạ?” cậu bé chăm chú nhìn người đàn ông, bàn tay nắm lấy tay cô bé mắt nâu.

- ừm, cũng đơn giản thôi, chỗ này đông người, chú cháu mình ra quán nước đằng kia nói chuyện nhé

- vâng ạ.

Đi theo đám người, cậu bé quay sang an ủi cô bé, “yên tâm, anh sẽ giải quyết được chuyện này”.

Đi tới chỗ rẽ, đám người bịt miệng 2 anh em rồi lúi vào con hẻm nhỏ không có ai. Càng vào sâu càng tối.

- “ừm, ừm...ử...úng...áu...a...” (Thả chúng cháu ra)

“được rồi”, khi thấy không còn ai, đám người thả 2 anh em ra, dồn vào góc tường. người đàn ông bị đổ cốc cà phê lên tiếng.

- Ranh con, làm bẩn áo tao? Đền như thế nào đây?

- Dạ, cháu sẽ giặt lại rồi trả cho chú.
- Giặt lại? mà nghĩ nó sẽ như lúc đầu à?
- Dạ, cái này....
- “ Thế ý chú như thế nào?” cô bé mắt nâu bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt.
- Cũng không có gì. Nhìn có vẻ 2 đứa mà nhà giàu có, mang cho tao ít tiền là được.
- “Chúng cháu, chúng cháu..... không.... có tiền ạ.”, cậu bé sợ hãi nhìn người đàn ông.
- “Không có tiền? thế thì....”, nhìn vào cô bé mắt nâu, chiếc dây chuyền mặt trăng treo ở cổ chắc cũng có giá “ ta lấy chiếc vòng cổ của đứa bé gái này thay tạm vậy”
- Không được.
- Cái gì

Bàn tay người đàn ông đang hướng tới chiếc dây chuyền bỗng khựng lại. cậu bé đã chắn trước người cô bé. Lúc này còn sợ hãi, giờ bỗng chốc gan dạ lạ thường.

- Hừm
- Cái...cái...này...lúc này người va vào chú là cháu, cháu sẽ bảo người mang tiền đến trả chú, chú không được động vào đồ của em cháu.
- Thì nó là em mà, mà làm sai thì nó đền thay có sao?
- Không được.
- Ranh con, cút.

“ chát”, cùng với giọng quát, tên đàn ông bặm trợn vung tay đánh vào mặt cậu bé, khiến cậu ngã nhào ra đất.

- Thiên Anh
- Anh không sao. Em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em
- “Thiên Anh....”, quay lại nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt căm hận chứ không phải sợ hãi.

Một đứa trẻ học tiểu học, mà không sợ, khiến cho bọn đàn em cùng tên đàn ông thấy lạ.

- Anh tôi sai, anh tôi đã xin lỗi. tiền chúng tôi sẽ trả cho chú, nhưng dây chuyền, không thể lấy.
- Nhóc con, ngoan ngoãn đưa đây? Không nói nhiều, nếu không ta sẽ đánh đấy
- Không được đụng vào em tôi
- Tránh ra

Thiên Anh vùng về đứng dậy, che chắn cho Kim Vi, vừa đứng chưa được vững, lại bị tên đàn ông đạp cho 1 phát ngã ngửa.

- KHÔNG ĐƯỢC ĐÁNH ANH TÔI, TÔI LIỀU MẠNG VỚI ÔNG.

Kim Vi lao vào người đàn ông, cố gắng lấy tay đánh hấn, với sức lực của một đứa trẻ con cấp một, chỉ là phủi bụi. tên đàn ông đẩy một cái, Kim Vi văng ra. Bên tay phải mang chiếc vòng đá, đập xuống đường, vỡ tan, cửa vào tay cô bé. Máu chảy.

- Kim Vi, em có sao không? Đừng khóc, anh sẽ bảo vệ em
- Hic, không đau, Kim Vi không đau, Kim Vi sẽ bảo vệ Thiên Anh, Thiên Anh đừng sợ

18. Chương 18

Chương 18: Xa một lần là.....xa mãi mãi

—————Đường phân cách quá khứ—————

- Mẹ kiếp, thả tao ra. Có giỏi thì tay đôi, đấu với nhau
- Tại sao?

Đang la hét, tiếng của một đứa con trai chắc cũng tầm 16 tuổi vang lên, nhưng dường như giọng nói cất lên cũng khiến cho Phúc Văn, một tên ra tù như cơm bữa không khỏi giật mình.

- Thả tao ra, đây là đâu? Bịt mắt sợ tao trả thù hả? Đồ hèn
- Trả thù????????? Ha ha ha.

Cậu con trai mái tóc đen tiến lại gần Phúc Văn, cúi người xuống, ghé vào tai nói nhỏ, miệng nở nụ cười nhạt.

- Ông nghĩ mình có thể?
- “Tại sao lại không?”, cảm giác của một thằng đàn ông bao năm bươn trải, linh tính mách bảo sẽ có điều không may ỉn. Phúc Văn cố kìm chế sự sợ hãi đang bao trùm bản thân. Không hiểu sao, chỉ là giọng nói thôi, Phúc Văn cũng cảm thấy con người này không hề đơn giản. Chẳng biết tại sao lại đắc tội với người như thế này.

-
- Tại sao lại bắt tao?
-5 giờ chiều, cửa rạp chiếu phim, có va vào một đứa trẻ.....
-
- Tay nào?
-
- Sao? Không nhớ ra hả?
-nhớ rồi, con bé mắt nâu với thằng trẻ con
- Thế tay nào?
- “Tay nào cái gì?”, Phúc Văn hỏi vẻ không hiểu
- Tay nào tát đứa con trai, tay nào đẩy con bé ngã?
- Làm sao tao nhớ được? Thế mà có liên quan gì tới bọn nó?
- Em gái với em trai của tôi, nếu như ông không nhớ, vậy, ông thuận tay nào?
- Tay phải? khoan, mà hỏi như thế là có ý gì?
-
- Này, tao đang hỏi mà đấy?

Chiếc khăn đen bịt kín đôi mắt, người thì bị trói chặt vào chiếc ghế, không gian xung quanh cũng im lặng đến phát sợ. Phúc Văn cố gắng cựa quậy nhưng không được.

- Nghe đây.

Tiếng cậu con trai lại vang lên.

- Hãy nhớ, là tôi đã “rất tốt” với ông rồi, đây là cái giá ông phải trả . tạm biệt.
- Này, khoan đã

Tiếng cửa mở rồi đóng lại, dường như người đã đi mất. Trả lại không gian yên tĩnh. Có tiếng bước chân tiến lại phía Phúc Văn ngày càng gần. “ Lúc này rõ ràng trong cuộc nói chuyện với cậu bé, mình không cảm nhận thấy có người thứ 3, vậy thì ai đang ở đây? Vào từ lúc nào?”, Phúc Văn nghi vấn.

Có bàn tay chạm vào vai hắn, hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai. “ Sau này hãy cố gắng rời xa thành phố này, đừng trở lại, ở đâu cũng được nhưng hãy trừ thành phố này ra.”

“ này, anh là ai, này, trả lời tôi đi, aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Âm thanh vang lên. Cậu con trai tóc đen nhìn về phía ngôi nhà hoang. Quay lưng đi. “Bảo bối không phải ai muốn chạm vào cũng được, hướng chỉ làm tổn thương”

- - - - -

Chiều mưa. Bên khung cửa sổ, Kim Vi tựa vào lớp cửa kính, mưa hắt vào, lạnh buốt. Cô đã ngồi từ lúc những cơn mưa bắt đầu, đến giờ vẫn chưa tạnh, đã 2 tiếng rồi. cứ ngồi, bó gối, tựa đầu vào cửa. Ngoài vườn, những bông hoa hồng đang vươn mình chống chọi với những hạt mưa nặng hạt. Bầu trời xám xịt.

- Đã như thế 2 tiếng rồi.
- ừm.
- Có muốn nói chuyện với nó không?
- Dạ thôi. Lúc khác ạ
- ừ
- em về.
- ừ

Đã mấy lần Hàn Phong muốn nói chuyện với Kim Vi nhưng, nói gì, với tư cách gì. Cứ suy nghĩ tới đó, anh lại không thể. ừ thì, anh đã sai, khi bỏ cô. Anh hối hận. nhưng quay lại, thì không thể.

Lái chiếc xe ô tô màu đen, ra khỏi biệt thự, hướng về phía ngoại ô. Hôm nay trời mưa, anh nhớ cô. Muốn tới nhìn cô, xem cô thế nào.

Ngày xa nhau, cũng là một ngày mưa. Kim Vi thích mưa, nhất là ngắm mưa 1 mình, kể cả đã có người yêu. Cô có những sở thích kì lạ, mà anh thấy hứng thú.

—————Đường phân cách quá khứ—————

- anh hả?
- ừ.
- Đang làm gì thế? Anh ăn cơm chưa? Mai có đi học không?
- Anh ăn rồi, đang ở nhà xem ti vi.
- ừm, ngủ sớm đi nhé
- ừ

cúp máy, ngã người vào chiếc ghế sofa.

- Này, mà dạo này chăn rau hả?
-

- Thiếu gia nhà họ Hàn lại thích cái lạ? Mà dạng như mày cần gì chần, há?
- Đã không biết thì thôi, dạo này Hàn thiếu gia thích khổ, thích cảm giác mới, chán sống sướng rồi
- Ha ha ha

Quán bar quen, nhóm bạn công tử quen. Cảm giác lạc lõng. Lâu lắm rồi Hàn Phong không tụ tập với bạn bè. Nhưng từ khi quen Kim Vi anh cảm thấy không hứng thú nhiều với những trò chơi ngông cuồng của mình. Có thể bạn anh nói đúng, anh cần cảm giác mới lạ, điều mà Kim Vi đang mang tới cho anh. Hôm nay, anh cảm thấy mệt mỏi, cần nghỉ ngơi. Và là lần đầu tiên, anh nói dối cô.

* * *

- Anh, mai đi chơi ở ngoại ô nhé? Hôm nay anh mà tới thì vui biết bao, lại bận họp mới ghét chứ.
- ừ,
- Mai nhớ đón em sớm?
- ừ
- ngủ sớm đi, bye anh
- bye em.
-
- “ai thế anh?”, cô gái trong chiếc áo sơ mi trắng tựa quây trong lòng Hàn Phong
- Bạn thôi.
- ừm

Lần thứ 2, anh nói dối cô. Đã có lần đầu thì sẽ có lần thứ 2. Nhưng anh không cảm thấy có lỗi. mà anh cho rằng, anh như thế do cô không yêu anh nhiều. Đó là lời biện minh của anh, cho lỗi lầm của mình.

* * *

- Anh, mình chia tay thôi.
- Tại sao?
- Hôm qua em đã gặp 1 cô gái, cô gái mang tên Linh Linh
-
- Anh, phải có trách nhiệm với những gì mình đã làm. Và em, không chấp nhận trong tình yêu của chúng ta, có sự lừa dối.
- Em có thực sự yêu anh?
- Nếu không yêu anh, em sẽ đợi anh nói lời chia tay.

* * *

- Anh, đừng đi

Trong phòng chờ sân bay, cô gái với mái tóc đen, dài ngang lưng. Chiếc váy màu trắng ngang đầu gối, đôi giày bệt màu hồng. Tay nắm lấy cánh tay của người con trai.

- Buông ra.
- Anh, anh cần nghe em giải thích?
- Giải thích cái gì? Những chuyện tôi thấy, chẳng lẽ lại sai ư?
- Anh, không phải như thế. Anh phải nghe em nói
- Sống cùng cô trong một thành phố, cũng khiến tôi khó chịu

Bàn tay nắm lấy cánh tay, tuột dần. lời còn chưa kịp nói, cũng chẳng cần nói ra. Kim Vi nhìn Hàn Phong. Cái nhìn vẫn đầy yêu thương, nhưng một yêu thương không còn trọn vẹn

- Anh, đừng đi.
-
- Anh, mau lên máy bay thôi, tới giờ rồi.
-

Cô gái xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, khoác tay Hàn Phong, cùng tiến về nơi làm thủ tục lên máy bay.

Trần Minh nhìn cô em gái. Đau, nhưng không thể can thiệp. “Quyết định sẽ khiến nhau đau đớn, tại sao vẫn làm?”

- Anh Phong, đừng đi.

Lời nói cất ra từ Kim Vi, giữa bao nhiêu âm thanh của mọi người, Hàn Phong vẫn nghe rõ. “Rồi, thời gian sẽ xóa tan mọi thứ, anh sẽ quên được em thôi.”

Tạm biệt em, tình yêu của anh!

Bữa tối diễn ra trong không khí im lặng. chỉ có tiếng đũa va vào bát. Mọi người đều im lặng ăn cơm. Ăn xong, Kim Vi rửa bát, Trần Minh gọt hoa quả, Trần Long pha tách cà phê.

- Tuần sau em về Mỹ mấy hôm.
- Đang pha cà phê, đang gọt hoa quả, cả 2 anh em đều dừng lại, ngược mắt nhìn nhau, rồi nhìn Kim Vi.
- Em muốn về thăm ông ngoại.
 -
 - Ủ, bao giờ em đi, anh đặt vé trước
 - Thứ 3, em sẽ về Mỹ khoảng 1 tuần
 - Ừm, anh biết rồi

Rồi tất cả lại chìm vào im lặng. Ngoài trời, mưa vẫn rơi. Cơn mưa dai dẳng.

19. Chương 19

Chương 19: Bước tiếp mà không có anh

- Sang đó nhớ gọi điện về cho anh, xem ông có đi khám đầy đủ không nhé, nhớ giữ gìn sức khỏe, nhớ chưa?
- “Ok, sir”, Kim Vi đưa tay chào theo kiểu quân đội, mắt cười
- “Ừm, nhớ đấy”. Trần Long còn có vẻ không an tâm về cô em gái

Quyết định về Mỹ trong giai đoạn này khiến cho 2 anh em Trần Minh không khỏi thắc mắc. Mặc dù là về với ông ngoại, nhưng xa 2 anh em vẫn khiến cho bản thân không yên tâm.

Chiếc máy bay mang Kim Vi xa Hà Nội, nhìn theo chiếc máy bay, 2 anh em nhìn nhau, cùng tiến ra xe. Quay lại với cuộc sống thường ngày, những ngày không có Kim Vi chắc sẽ buồn lắm đây. Nhưng mà cũng có nhiều chuyện phải làm, hi vọng sẽ xong trước khi cô về. Tháng 4, bầu trời trong xanh.

*

*

*

- Cô chủ, lâu không gặp. Hơn một năm nay cô vẫn tốt chứ? Tự dưng cô mất liên lạc khiến chúng tôi rất lo lắng
- Ừm, thông tin tôi cần đâu.
- Đây ạ, mọi việc vẫn đang tiến hành theo đúng kế hoạch, chi nhánh đã mở đang phát triển và có những thông tin khả quan
- Tốt.

“Reng, reng.”

- Alo, ông ngoại ạ.
- Ừm, Vi Vi có gọi điện thoại về không?
- Dạ, chưa thấy ạ.
- Lại mất tích rồi.
- Cái gì cơ ạ?
- Nó lại ậy tên bảo vệ của ta tới đón leo cây rồi, không biết lại đi đâu.
- Vâng, để cháu liên lạc xem thế nào.
- Nó tắt máy, không liên lạc được.
- Có cần cho người tìm không ạ?
- Không cần. ở Mỹ thì không cần lo.
- Nhưng..
- Yên tâm, có thông tin gì ta sẽ báo cho cháu.
- Vâng, cháu chào ông.

Lần nào cũng thế, cứ về Mỹ là Kim Vi lại biến mất một thời gian rồi mới về nhà. Không rõ cô đi đâu. Nhưng ở Mỹ thì anh có thể yên tâm phần nào về sự an toàn của cô. Thở dài, tiếp tục quay lại với bữa tối, “ lát nữa gọi điện về phải quát cho 1 trận mới được”, Trần Minh nghĩ.

Đã lâu lắm rồi, Kim Vi không trở lại cô nhi viện. Ngày xưa lúc còn bé, cô vẫn thường hay tới đây chơi với mấy đứa trẻ cô nhi, thân thiện, những đứa trẻ rất đáng yêu. Cô còn thường xuyên ở lại đó có khi cả tuần. Dù sao, cô cũng mồ côi cả bố lẫn mẹ, chỉ có ông và anh trai, nhưng mà 2 anh suốt ngày bận rộn, cũng hiếm khi chơi với cô. Chỉ là, sau này mới khác.

Bước dưới giàn hoa màu tím, loài hoa mà cô chẳng nhớ tên, nhưng cảm giác bình yên vẫn như ngày nào. Xa xa, những đứa trẻ đang chơi đùa vô tư. cô cũng muốn quay lại những ngày tháng còn bé thơ, được vui đùa, không suy nghĩ, âu lo. Không biết về quá khứ, chỉ sống ở Mỹ, có lẽ giờ đây mọi chuyện đã khác. Nhưng mà cuộc sống, nếu tính toán được trước thì đâu còn là cuộc sống nữa.

- Cô chủ, có thông tin mới.

- Tôi qua ngay.

Những ngày sống ở Mỹ với ông ngoại là những ngày tháng nhàn hạ. Sáng, 2 ông cháu đi dạo trong vườn, sau đó ông gặp gỡ những người bạn trong câu lạc bộ của mình. Kim Vi thường nằm dài trên ghế nghe nhạc, đọc sách. Đôi khi, đi câu cá với bạn của ông. Chủ yếu làm chân sai vặt, giúp đỡ mấy ông mang cá về nơi tập trung, để cuối buổi thì quyết định thả con nào, lấy con nào. Cô cũng đánh cờ cùng ông ngoại, mặc dù luôn là người thua. Đôi lúc chán nản quá ông mới thả cho thắng 1 ván, cô lại cười rất thích thú.

Đi được mấy hôm, 2 ông anh trai suốt ngày gọi điện thoại hỏi thăm, tình hình là muốn cô về. Ở Mỹ thì gọi về, khi cô về lại bỏ cô bơ vơ mà đi làm hết. Đợt này, cô còn quyết định đi thăm con bạn thân iu nữa nên còn chần chờ.

Tiểu Thu của cô, dạo này xinh xắn ra bao nhiêu. Gặp lại cô, Tiểu Thu rất mừng. với Tiểu Thu, cô vẫn không thay đổi, về ngoại hình, nhưng trong thâm tâm, Tiểu Thu cũng hiểu rõ, cô đã khác xưa rất nhiều. Nụ cười che giấu cảm xúc. Hai người gặp nhau, cùng đi dạo phố. Tiểu Thu sắp ra trường, cũng có người yêu ổn định, xem chừng còn tiến tới hôn nhân. Cuộc sống cũng tốt. Bố mẹ Tiểu Thu không còn khắt khe, không bắt cô làm theo ý mình nữa. Tiểu Thu cũng chín chắn hơn rất nhiều, tuy cái tính mê trai đẹp thì chưa thể bỏ.

2 tuần sau, Kim Vi về Việt Nam.

Đón cô ở sân bay, chỉ có anh Long. Trần Minh đã bay vào Thành Phố Hồ Chí Minh chuẩn bị cho kế hoạch mới. Ngày mai mới về. Hôm nay, Trần Long đưa cô đi ăn ở nhà hàng. Cũng đã lâu lắm 2 anh em mới có cơ hội đi riêng với nhau vì Trần Long thường bận hơn Trần Minh.

Nhà hàng anh lựa chọn đơn giản mà yên tĩnh. 2 người chọn một vị trí nhìn ra hồ nước, trên cao. Không gian buổi tối tràn ngập trong ánh điện, mặt hồ phản chiếu ánh sáng trông thật lung linh. Không giống như ăn cơm với Trần Minh, 2 anh em Long – Vi ăn cơm trong im lặng, chốc chốc anh lại gấp cho cô những món cô thích.

Ăn xong 2 anh em cùng nhau đi dạo. Gió mơn man, vài sợi tóc bay theo làn gió. Trần Long chỉ im lặng trong khi ăn cơm, nhưng khi khác anh lại là người hay nói với Kim Vi. Hôm nay, anh lại im lặng.

- Kim Vi.

- Dạ.

- Mọi chuyện ổn chứ?

- Chuyện gì hả anh?

- Có thể Trần Minh bên em nhiều hơn anh, lo lắng cho em nhiều hơn anh, nhưng không có nghĩa anh không hiểu về em. Những việc em làm, dù không phải là tất cả.

Kim Vi nhìn anh, thấy trong đôi mắt anh là sự quan tâm chân thành, và nghiêm túc. Cô hiểu anh nói gì. Ngược đôi mắt, tìm kiếm một vì sao giữa bầu trời. Ở thành phố, ánh đèn điện đã khiến cho ánh sáng từ những vì sao, vàng trắng không còn hiện rõ. Mắt nhìn xa xăm, Kim Vi cất tiếng nói nhẹ nhàng.

- Bao lâu nay, em vẫn biết anh có biết chuyện của em. Anh không nói ra chắc cũng có lí do của riêng mình. Anh lo lắng, em hiểu. Nhưng, anh yên tâm. Em lớn rồi, có thể bước đi trên đôi chân của mình được rồi mà.

- Kim Vi, ý anh không phải thế.

- Hi, em hiểu. Em sẽ vẫn mãi là em gái bé bỏng của anh.

- Em...

- Hi, bao giờ anh định cho em lên chúc cô đây, em sắp thành bà cô già rồi đấy nhé?

-

Lúc không muốn nói chuyện, cô thường lảng tránh vấn đề. Thôi thì âm thầm bảo vệ cô từ phía sau vậy, hi vọng mọi chuyện không đi quá xa. “Chuyện này có lẽ nên nói cho Trần Minh”, Trần Long tự nhủ.

- Anh.
- ừm, sao?
- Đừng nói chuyện này với anh Minh?
-
- Em biết anh Minh không như anh, anh ấy sẽ can thiệp. Anh hiểu chứ?
- ừm, mọi chuyện sẽ rắc rối, em lo nó sẽ nổi nóng à?
- Cũng có thể như thế.
- ừ, anh biết rồi.
- cảm ơn anh.

-
- sinh đôi à?
 - Vâng, cô chị chết do bị tai nạn. cô em không rõ ở đâu.
 - ừ, tôi biết rồi, triển khai kế hoạch H4, đừng để có biến động gì
 - vâng.

*

*

*

Tiệc mừng công ty nhà họ Hoàng mới kí được hợp đồng với công ty lớn ở Mỹ. Một bữa tiệc thể hiện đẳng cấp những nhà có thể lực kinh tế.

Trong chiếc váy ôm sát người, màu đen, Hoàng Minh Trang xuất hiện khiến không ít người đàn ông khát khao. Con gái tập đoàn, chủ của bữa tiệc hôm nay, có không ít chàng trai con nhà quyền quý tới làm quen, nhưng chả có ai lọt vào mắt xanh của tiểu thư đài các nhà họ Hoàng. Giữa không khí của buổi tiệc, cũng không ít những nhân vật quen thuộc. Tập đoàn nhà học Trần, sự xuất hiện của Trần Lâm, cô cháu gái, và cậu cháu trai bị thương ở chân – một công tử ăn chơi, phá của. Con trai thừa kế nhà họ Hàn, Hàn Phong, thật hiếm thấy anh xuất hiện ở những bữa tiệc chiêu đãi như thế này. Hướng bước chân chậm rãi tiến về phía Hàn Phong, mỉm cười, lời còn chưa kịp cất, bước chân ngừng lại. Trước mắt Hoàng Minh Trang, người con gái mờ nhạt đó, cô ta, lại xuất hiện trong bữa tiệc của nhà họ Hoàng.

Kim Vi, trong chiếc đầm màu tím, cổ mang chiếc vòng mặt trăng, đôi giày cao gót màu đen không quá cao khiến cô có thể bước đi thoải mái. Bữa tiệc nhà họ Hoàng, nhất định phải tham gia.

Bước vào khách sạn, cô đã có phần không thoải mái. Kim Vi ghét nơi đông người, nên rất ít khi tham dự tiệc cùng anh trai. Hôm nay, tới đây cô cũng muốn góp vui cho buổi tiệc, tuy rất có thể gặp phải người không nên gặp. Nhưng mà, cô vẫn đi. Tối đâu hay tối đó.

Từ xa cô có thể trông thấy Hoàng Minh Trang, xem chừng sắc mặt của cô ta không tốt lắm. Lấy một li hoa quả, cô mỉm cười nhẹ nhàng tiến về phía tiểu thư nhà họ Hoàng, lướt qua Hàn Phong. Mùi hương hoa oải hương vẫn vương vấn quanh Hàn Phong. Nhìn theo cô gái đầm tím, tìm anh quận thất, sao lại gặp cô ở đây cơ chứ. Anh biết cô ghét nơi đông người, vậy tại sao? Lại xuất hiện khiến cho anh càng khó quên cô.

- Hoàng tiểu thư, chúc mừng.
- “ sao cô lại tới đây?”, ánh mắt thù hận, Hoàng Minh Trang đang rất mất bình tĩnh. Bàn tay cầm ly rượu vang đang nắm chặt. Hôm nay có rất nhiều nhà báo và gia đình có mối quan hệ làm ăn. Cô đang rất kiểm chế.

- Hoàng tiểu thư, tôi chỉ muốn tới chúc mừng thôi mà.
- Chúc mừng? cảm ơn, vậy cô có thể về rồi.
- À, chuyện này...
-
- Kim tiểu thư, chào cô.

Hoàng Quân, cha của Hoàng Minh Trang xuất hiện lúc này khiến cho Minh Trang ngỡ ngàng. Càng ngỡ ngàng hơn khi cha cô gọi kẻ cô căm thù là “Kim tiểu thư”, hơn thế, dường như cha cô có quen kẻ cô căm thù.

- Cha, đây là...?
- Ồ, con gái. Kim tiểu thư là người đại diện của công ty mà cha hợp tác
- ý cha, công ty hợp tác lần này với nhà chúng ta, cô ta là người đại diện?
- con gái, sao lại chỉ tay nói chuyện, cô ta là thế nào? Cô ấy họ Kim, gọi là Kim tiểu thư, con không có phép tắc gì cả.

Quay sang Kim Vi lúc này đang theo dõi 2 cha con nhà họ Hoàng. Cô còn đang mỉm cười.

- Kim tiểu thư, xin thứ lỗi cho con gái tôi
- À vâng, giám đốc Hoàng, không sao. Cô ấy thật xinh đẹp.
- Giám đốc Hoàng thật là may mắn, công ty tốt, con gái xinh. Quả là khiến nhiều người ước ao
- Kim tiểu thư quá khen,
- Giám đốc Hoàng lại khiêm tốn rồi
- Chúng ta sẽ nói chuyện tiếp, để tôi giới thiệu với cô một số thành viên của công ty chúng tôi. Vậy mời cô sang bên này
- Vâng

Ngang qua Hoàng Minh Trang, lúc này lửa giận đang bốc ngùn ngụt. Thêm tí gió chắc cũng không sao. Mỉm cười, Kim Vi ghé sát tai, nói với Minh Trang: “Thực ra, tôi tới góp vui, hi vọng tăng thêm dư vị cho bữa tiệc”, rồi bước đi.

Kế hoạch lần này rất quan trọng với nhà cô. Đã theo đuổi 2 năm nay, vậy thì tại sao, Kim Vi lại là người đại diện? sao trong chuyện tốt của nhà cô, lại xuất hiện điềm không may thế này?

Nhìn theo bóng dáng của Kim Vi, Hoàng Minh Trang có bao nhiêu điều tự hỏi.

Cũng ngay lúc đó, còn có những người khác để ý tới Kim Vi. Sự xuất hiện của cô, làm xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Yên bình hay sóng gió?

“Tại sao lại là cô ta?”

“Tại sao lại là em?”

“Chào mừng tới bữa tiệc của Thiên Đường!”

20. Chương 20

Chương 20: Bữa tiệc Thiên Đường

Không khí vui vẻ, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Mặt cười mà lòng đầy toan tính. Kim Vi nhẹ nhàng mỉm cười, cuộc vui chỉ mới bắt đầu. Vở kịch sẽ không hoàn hảo nếu như không có người xem. Phải vất vả lắm cô mới có lí do với 2 ông anh trai ra khỏi nhà giờ này.

Một tuần ngoan ngoãn. Không làm phiền 2 anh, luôn vui vẻ, che giấu những việc cô làm. Luôn là anh bảo vệ cô, luôn luôn được bảo vệ. Lần này, cô sẽ tự giải quyết mà không cần 2 anh. “Thiên Anh, sau khi kế hoạch này kết thúc, em sẽ trở lại”, Kim Vi tự hứa với lòng mình. Kế hoạch này nhất định phải thành công. Những con người mang mặt nạ, có lẽ nên bước ra ánh sáng, như thế, vở kịch mới hấp dẫn.

Tiến về phía Trần Lâm. Nụ cười vẫn trên môi.

- Trần tổng, rất hân hạnh được tiếp đón ông ở bữa tiệc nhỏ của công ty chúng tôi.
- Vâng, giám đốc Hoàng, ông khách khí quá. Dù gì chúng ta cũng có “chút” quen biết mà
- Vâng. Quay qua Kim Vi đang đứng một bên: “Giới thiệu với Trần tổng, đây là Kim tiểu thư, đại diện công ty lần này sẽ hợp tác với chúng tôi”
-
- Trần tổng, chào ông, rất hân hạnh được gặp mặt.

Cười rất có sức hút, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, nhả ý bắt tay. Kim Vi tỏ ra lịch thiệp. Trần Lâm, gương mặt ngày càng khó coi.. Ngay từ lúc nhìn thấy cô, ông đã cảm thấy không ổn. Quan sát mọi thay đổi trên gương mặt cô. Kim Vi luôn tỏ ra là một tiểu thư lịch thiệp, một đại diện cho công ty lớn ở Mỹ. Mọi chi tiết đều được Trần Lâm nắm bắt, không có một sơ hở nào. Dù sao, cũng chưa thấy Kim Vi đảo mắt qua chỗ ông lúc nào. “Liệu cô ta đóng kịch quá giỏi, hay chỉ là, cô ta có dụng ý khác?”. Trần Lâm cũng có biết đôi chút về công ty nhà họ Hoàng lần này hợp tác, một công ty kinh doanh đa phương diện. có rất nhiều nghi vấn được đặt ra: Tại sao lại là Kim Vi? Tại sao lại là nhà họ Hoàng?....

Bàn tay Kim Vi đưa ra mà không được đáp lại. khẽ nhíu mày vẻ không thích thú. Nhưng ngay lập tức, cô mỉm cười lấy lại tinh thần.

- Hơi đường đột, hi vọng chúng ta có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn, Trần tổng.
- Vâng, hi vọng Trần tổng sẽ chiếu cố giúp đỡ chúng tôi. Dù gì, Tập đoàn nhà họ Trần cũng đã có chút cổ phần trong công ty chúng tôi.
- Giám đốc Hoàng, đâu nhất thiết phải nói thế. Kim tiểu thư, tôi hơi bất ngờ khi một tiểu thư trẻ tuổi lại làm đại diện cho công ty lớn như thế. Thật là tuổi trẻ tài cao.
- Hi. Trần tổng quá khen, chỉ là có chút may mắn và thông minh của mẹ tôi.
-

Ánh mắt 2 người nhìn nhau. Có trời mới biết, trong lòng họ đang mưu tính việc gì.

Giữa không khí ấy, cô cháu gái và cháu trai của Trần Lâm bước tới.

- Ồ, có phải cháu của Trần tổng kia.
- “Vâng, chào giám đốc Hoàng ạ.”, Quân Huyền, cháu gái Trần Lâm cất tiếng chào giám đốc Hoàng. Quay qua Kim Vi: “Vị này là?”
- À, đây là Kim tiểu thư, đối tác lần này của công ty chúng tôi.
- Chào tiểu thư, chào công tử.

Đáp lại sự niềm nở, thân thiện của Kim Vi. Quân Huyền và Trần Kiên, nhìn cô, ánh mắt không có sự thiện cảm nào. “ Thái độ rất thích hợp”, thầm nghĩ và cảm thấy kế hoạch của cô cũng không tệ. Quay về hướng giám đốc Hoàng: “ chúng ta có thể bắt đầu tiệc rồi chứ?”

“ Vâng, mọi thứ đã sẵn sàng, mời cô theo hướng này”

Tiến về phía bậc cao giữa hội trường lớn. giữa đông đủ các nhà kinh doanh, những doanh nhân thành đạt, có quyền lực. Kim Vi thấy mình nhỏ bé quá. Thương trường thật mệt mỏi, mới chỉ bước đi 1 chút cô đã thấy áp lực. Cảm thấy thương cho 2 anh, vất vả bao năm lo toan cho cô. Nhưng mà đã bước đi tới ngày hôm nay, cô đã không có ý định quay lại. Người có tội phải đền tội, chờ quả báo thật sự là lâu.

Sau khi công bố buổi tiệc chính thức bắt đầu. Giới thiệu với tư cách là đại diện công ty ở Mỹ, đã có không ít người tới bắt chuyện với cô. Buổi tiệc hôm nay cô đâu tham gia một mình, may mắn lúc cô sắp không đối phó được thì Ren tới. Với cương vị thư kí của Kim Vi, một mình anh đối đáp với những người khác. Kim Vi ở một bên chỉ cần trả lời một số vấn đề nhỏ. Trong lúc nói chuyện, cô vẫn kịp quan sát mọi chuyện xung quanh mình. Hoàng Minh Trang, ánh mắt căm hận tới xương tủy. Trần Lâm vẫn luôn quan sát mọi cử chỉ dù nhỏ nhất của cô. Quân Huyền và Trần Kiên, người có “ơn” phải trả chứ.

Khi mọi người có những vấn đề khác thú vị hơn, lúc này Kim Vi mới được nghỉ ngơi. Ren mang tới cho cô li nước hoa quả. Cùng ngồi nghỉ tại một bàn khuất, có thể xem xét mọi chuyện xung quanh.

- Cô chủ không mệt chứ?

- Tôi không sao.

Cất đi bộ mặt luôn tươi cười, Kim Vi cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Quả thật không dễ để qua mặt những nhân tài đáng kịch ở đây, trừ khi bản thân phải là một diễn viên trên tài.

- Đã sắp xếp xong thưa cô chủ, mọi chuyện vẫn như đúng lộ trình. Tuy nhiên.....

- Có chuyện gì?

- Hàn công tử?....

- À, Hàn Phong. Không sao, tôi lo liệu được. Bên anh tôi thì sao?

- Vẫn ổn ạ

- ừ, phải cho thêm chút không khí chứ nhỉ, tôi bắt đầu thấy nhàm chán rồi.

- vâng, cô chủ.

Trong góc khuất, chàng trai sơ mi tây đứng đó, lặng người. Thay đổi, “thật sự em là ai, Kim Vi?”

Tiến về phía Hoàng Minh Trang, nhếch môi cười.

“ Ối!”. một bên vai trần, từng giọt nước cam chảy xuống.

- xin lỗi Hoàng tiểu thư, tôi không cố ý. Tôi thật sự xin lỗi.

- cô.....cô cố tình.

Giữa bữa tiệc, không khí đang vui vẻ, những chuyện đang xảy ra cũng thu hút mọi ánh nhìn. Tổng giám đốc Hoàng phát hiện có điều không ổn trong buổi tiệc, nhanh chân tiến về phía ồn ào. Cô con gái cưng đang đứng đó, ánh mắt như có lửa nhìn chằm chằm vào Kim tiểu thư. Chiếc ly trên tay Kim tiểu thư còn lưu lại

chút nước hoa quả. Chuyện như thế nào đã rõ. Với tính cách của cô con gái, giám đốc Hoàng nhanh chân tiến lại.

- Minh Trang, con không sao chứ?
- Cha, cô ta cố tình.
- Giám đốc Hoàng, quả thực tôi chỉ lỡ vấp ngã thôi.
- Cha, cô ta có ý, cha đừng tin, cha....
- Minh Trang.....
- Cha....cô ta.....
- Kim tiểu thư, không sao, chỉ là vô tình thôi mà. Cô không sao chứ.
- Giám đốc Hoàng, tôi không sao. Nhưng là lỗi của tôi, tôi thành thật xin lỗi
- Chỉ là vô tình, không có gì, mọi người đừng để ý.
- Cha....
- Còn không mau thay đồ.
- Cha.....vâng.

Nhìn Kim Vi, có thể thấy cô ta đang cười, nhưng cha cô đang ở đây. Minh Trang nhẫn nhịn, bước từng bước khó nhọc về phòng.

Mọi người cũng thấy không có gì to tát, ai nấy lại quay lại với câu chuyện đang dang dở của mình.

- Kịch diễn hay lắm.
- Cảm ơn, thật hiếm khi nghe Trần tổng khen người khác. Thật vinh dự.
- Mà muốn gì?
- Ồ, Trần tổng, tôi chỉ là đối tác của công ty của Hoàng Quân thôi mà.
- Tao không biết mày muốn gì, nhưng đừng làm điều ngu ngốc, 1 năm qua, không phải tao vẫn như xưa đâu.
- Chuyện tôi làm, tất cả cùng vì Trần tổng, chả lẽ ông không thể vui vẻ mà tham dự
- Mày....
- Cứ từ từ mà tận hưởng. cảm giác, không biết nước cờ tiếp theo là tới ai.

Lạnh lùng bước đi, bỏ lại Trần Lâm. “ cứ để xem, mày làm được gì!”.

Bữa tiệc diễn ra cũng được gần 1 tiếng, dường như có không ít nhà báo cũng tới đây. Thông tin cũng nhanh nhẹn lắm.

Đang đứng lấy chút hoa quả, bỗng có người tới gần. không quay lại nhưng Kim Vi biết, đó là ai.

- Em vẫn khỏe?
- Em rất tốt.
- Sao em lại ở đây?
- Tại sao không thể ở đây.
- Em biết là..

- Hàn công tử, anh đang lo lắng cho em à? Với tư cách bạn cũ, em cảm ơn. Nhưng đừng đi quá xa những gì cho phép.

Nhìn vào mắt Kim Vi, Phong thấy xa lạ. Trước đây anh luôn tự hỏi, liệu cô có yêu anh thực sự không, nhưng bây giờ, ánh mắt cô, cho anh thấy sự khác biệt rất lớn. Khoảng cách giữa anh và cô, thật sự không thể xích lại gần.

—————Đường phân cách quá khứ—————

- Vi Vi
- Dạ
- Em có yêu anh không?
- Sao anh hỏi vậy?
- Thì trả lời anh đi.
- Nhìn vào mắt em, anh sẽ có câu trả lời
- Anh chả thấy gì trong đó
- Ngốc

Cứ mỗi lần Phong hỏi Kim Vi, có yêu anh không, chỉ có duy nhất một câu trả lời.

- Vi Vi
- Dạ
- Sao em không ghen?
- Sao em phải ghen?
- Thì anh thấy mấy cô có người yêu thương hay ghen, nếu anh có đi với cô nào thì sẽ tra khảo cho bằng được
- Tại sao phải thế?
- Người ta bảo như thế mới là yêu
- Em chả ghen làm gì ệt, nếu không tin nhau, thì em đã không yêu
- Em thật là...

-
- Kim tiểu thư

Giọng nói mỉa mai, Trần Kiên. Thật sự không phải là một người kiên nhẫn mà.

- Chào phó giám đốc Trần, hân hạnh được biết anh.
- Hừm, cô định làm gì ở đây.
- Ồ, tất nhiên, tôi là nhân vật chính của ngày hôm nay mà
- Định diễn kịch ở đây sao?
- Ồ, sao anh họ lại nói thế?

- Tao không biết mày có dự định gì, nhưng tốt nhất là biến đi, thấy mày tao không vừa mắt chút nào. Cần một miếng táo. Kim Vi liếc mắt nhìn Trần Kiên.
- Anh họ, có phải anh đag đe dọa em?
- Đe dọa???tao còn làm được hơn thế.
- Vâng, tất nhiên, “ tài năng” của anh, em cũng đã được biết.
- Ý mày là gì?
- Vụ Vinh hói năm ngoái, vụ Lê tái năm nay, còn vụ 3 năm trước nữa
- Mày...sao mày biết?
- Chuyện em muốn biết thì không thể không biết.
- Mày...định đe dọa tao ư?
- Em đây nào dám
- Thế mày nói ra làm gì?
- Anh họ, em có lòng tốt nhắc nhở anh, làm người thì nên sống cho tốt, đừng ghê gớm quá
- Hừm, mày biết thì làm sao, ai thêm tin mày, tốt nhất là biến ngay đi, con chó
- Anh họ, anh đang mất bình tĩnh đấy?
- Cút đi, tao đang rất bình tĩnh đây.

Giương đôi mắt đỏ ngầu, Trần Kiên nhìn chăm chăm vào Kim Vi. Chuyện cô ta nói, là những chuyện nếu chỉ lộ ra chỉ là 1 chút, Trần Kiên sẽ mất tất cả. Những ai liên quan tới Kiên cũng đã tìm cách bịt miệng, chắc chắn là giữ kín cả đời. bây giờ ai chả cần tiền, có tiền là có tất cả. Mà tiền thì Trần Kiên không thiếu. Nhưng tại sao, Kim Vi lại biết, liệu cô ta có nói ra, Kiên không chắc chắn, dù gì, bây giờ cô ta khác xưa rất nhiều, nếu như năm xưa, may ra còn có cơ hội, nhưng bây giờ. Mặc dù thế nhưng Trần Kiên vẫn cứng miệng, đuổi Kim Vi đi, rồi tính sau.

Ngày hôm nay là một ngày vui, và Kim Vi cười rất nhiều. Khẽ ghé sát vào tai Trần Kiên: “ Ngày xưa anh không thể đối phó với tôi, và bây giờ, cũng thế, anh họ ạ!”

Uất hận, kìm nén bấy lâu. Bao nhiêu chuyện dính dáng tới Kim Vi, Trần Kiên đều mang một kết cục không tốt đẹp gì. Sự thù hận dâng lên, nuốt mất ý chí, Trần Kiên vung tay tát Kim Vi, cô né. Nhưng do không có điểm tựa, Kim Vi ngã người về phía sau. Một vòng tay ôm lấy cô. Trong vòng tay vững chãi, Kim Vi thấy ấm lòng. Cảm xúc dường như đã chết, lại ùa về. Nhưng mà, không thể trở lại. Đó là điều cô luôn nhắc nhở chính bản thân mình.

- Cảm ơn Hàn công tử.
- Không có gì.

Buông tay ra khỏi eo của cô. Đạo này cô gầy hơn xưa. Ngày xưa lúc ôm cô, anh thường chê cô béo. Mà cô chả buồn, thậm chí còn cười khúc khích.

Sóng gió, chính thức bắt đầu.

21. Chương 21

Chương 21: Bảo vệ hay được bảo vệ?

RèRè....Rè.....

- Uhm, alo.

-

Khẽ nheo mắt nhìn màn hình điện thoại. “honey iu quá!” – Trần Minh. Bây giờ là 2 giờ sáng, không biết ông anh trai gọi có việc gì.

- Anh hai, bây giờ là 2 giờ, anh gọi em làm gì thế?

- TRẦN THIÊN KIM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-

Rất hiếm khi Trần Minh gọi thẳng cả học và tên của Kim Vi, chỉ khi nào anh thực sự bức mình. “Quả này toi chắc rồi!”

- Hi hi, anh hai, anh bớt giận. bên đó là sáng sớm nhưng ở nhà mới có 2 giờ sáng mà anh. Anh cũng nên cho em ngủ chứ?

- Em có biết mình làm cái gì không hả?

- Trời, anh gọi cho em giờ này, rồi hỏi em lí do, làm sao em biết được?

-

- Anh?

- Anh sẽ sắp xếp công việc về nhà sớm, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng. Ngủ đi

-

Tắt điện thoại, thở dài. “Rồi cũng tới lúc”. Trùm chăn kín đầu, tiếp tục với giấc ngủ dang dở.

Ở nơi nào đó, có một người đang rất bức mình, cảm giác muốn cho cô em gái một trận. Trên màn hình vi tính còn đang bật, hình ảnh lộn xộn, nhưng cô gái quen thuộc, bảo bối nhà anh, dù có hóa trang tới như thế nào cũng không thể không nhận ra.

Trong bóng đêm, ánh trăng chiếu rọi vào căn phòng, khuôn mặt chìm vào suy nghĩ. Chiếc bàn nhỏ bên cạnh, ly rượu vang đỏ còn 1 chút, điếu thuốc còn cháy dở. “Liệu có phải ác quỷ đang bắt đầu trở mình?”

- Anh Long, em ra ngoài chút nhé, trưa nay em không về đâu.

- ừ, nhớ ăn uống cẩn thận nhé!

- Vâng ạ.

Chiếc bóng nhỏ bé vừa khuất, đôi mắt anh tràn đầy âu lo. “Dạo gần đây, Kim Vi rất hay ra ngoài, tất nhiên đó cũng là cần thiết. Nhưng với một người ghét sự ồn ào như Kim Vi thì có lẽ đó là điều khá kì lạ.”, Trần Long càng ngày càng phải để tâm hơn tới cô em gái. Bước thong thả lên tầng hai, tiến về căn phòng có hoa oải hương treo ở cửa. Đẩy cửa bước vào, không gian lạnh lẽo. Thật sự rất lạnh. Mở cửa sổ, cho những tia nắng sớm mai chiếu vào căn phòng. Ánh nắng nhàn nhạt, chiếu tới bức ảnh. Có 4 người, cô gái mắt nâu

cười rất vui vẻ cùng 3 chàng trai giống nhau. Cầm bức ảnh lên, vuốt nhẹ khuôn mặt của từng người. Nụ cười rất ngọt ngào, tràn đầy yêu thương, sự vui vẻ. Ánh mắt chứa đựng bao nhiêu yêu thương, trong sáng. Cậu trai trẻ, mái tóc rối, cũng cười thật rạng rỡ. “ Thiên Anh, em có vui không? Em ấy thay đổi, mới đây hay là từ trước nay vẫn thế? Liệu chúng ta có mất em ấy không? Anh sợ lắm. Ánh mắt của em ấy. Không chỉ là sự thù hận đơn thuần. nó còn lớn hơn rất nhiều. Có thể tàn nhẫn tới cùng cực, em ấy có thể làm tất cả, để bảo vệ những gì còn lại.... Quá khứ không thể ngu quên. Thời gian không đủ xóa đi mọi cảm xúc. Mất em, đó là giới hạn em ấy có thể chịu đựng.....”

Sự hợp tác của công ty Hoàng Quân và Công ty mà Kim Vi làm đại diện đang có những bước tiến vững chắc. Hợp tác lần này rất suôn sẻ, Hoàng Quân rất vui vì điều đó. Lợi nhuận lẫn tiếng tăm ông ta đều có. Thật là một vận may hiếm có. Luôn chào đón Kim Vi rất nhiệt tình, còn mời cô về nhà ăn cơm. Tuy con gái, Hoàng Minh Trang thì coi đó là cực hình khi ăn cơm, mặt đối mặt với người mà mình cực kì ghét. Cơm nuốt không trôi. Trong khi Kim Vi tỏ ra vô cùng thích thú. Tra tấn bằng tinh thần còn vui hơn nhiều so với tra tấn bằng thể xác.

Nhấp một ngụm vang đỏ, khuôn mặt Kim Vi hơi ửng đỏ. Trong bóng tối, đôi mắt nâu tuyệt đẹp nhìn vào khoảng không trước mắt. “ Thật hứng thú biết bao!”

- Kim Vi, chúng ta cần nói chuyện.
- Để sau nha anh, em có việc phải đi bây giờ
- Không được
- Anh, tối em về. Thế nhé. Bye anh
- Kim Vi, đứng lại, anh bảo đã
-
- Hừm, con nhóc, định chạy làng à?

- Trần Minh.

- Anh.

- Chúng ta nói chuyện một chút, vào phòng đi.

- Vâng.
- Bên chiếc bàn gỗ, 2 người đàn ông nhìn nhau. Chỉ bằng ánh mắt.
- Anh muốn hỏi em một câu, chỉ để chắc chắn thôi.
- Vâng, anh cứ hỏi.
- Em có nhớ Hùng Vigo không?
- Hùng Vigo à? Ai nhỉ?
- Vụ rạp chiếu phim..? có chút ấn tượng nào không?

- À, có. Vụ làm mất chiếc vòng của Kim Vi, em ấy đã mặt lạnh với em mấy tuần liền vì không tìm thấy.
- ừm, đúng rồi. sau đó cũng dần trôi vào quên lãng, Kim Vi cũng dần dần vui vẻ trở lại
- mà sao anh hỏi vụ đó?
- Chuyện quan trọng là em đã làm gì với hắn?
- ...em chỉ bỏ đi tay mà hắn làm cho em gái chúng ta bị chảy máu thôi.
- Chỉ có thế?
- “Chỉ có thế?” , ý anh là sao? Mặc dù em tàn nhẫn, nhưng mà cũng không phải to tát lắm, em thấy cũng không nên làm to chuyện, cho hắn cơ hội làm lại. với lại, bản chất hắn không phải hoàn toàn xấu xa.
- Anh không có ý nói em, chỉ là anh muốn xác minh.
- “Xác minh?”, anh trai, hôm nay anh lạ quá.
- ừ.
- Có chuyện gì rất quan trọng?. anh rất hiếm khi tham gia những gì em đã làm. Nếu anh đã tham gia, thì nó không hẳn là việc dễ dàng.
- Anh sẽ cho em biết những gì anh biết. Anh cũng muốn em chuẩn bị tâm lý. Những gì xảy ra, anh nghĩ em sẽ là người sốc nhất. Nên, anh cần em hứa, đừng làm gì ngay sau khi nghe chuyện anh kể. Hãy bình tâm suy nghĩ cùng anh.
- ...em đồng ý. Anh trai, có phải liên quan tới Kim Vi không?
- ừ, rất hệ trọng. anh nghĩ mình có thể giải quyết. Nhưng...anh sẽ cho em biết những gì anh biết.

“Lần đó, sau vụ rập chiếu phim. Kim Vi rất buồn, nó lạnh nhạt với cả anh và em, Thiên Anh cũng thế. Chiếc vòng của em ấy bị mất. Nó không có giá trị vật chất lớn, nhưng giá trị tinh thần thì lại khác. Nó vô giá. Chúng ta đã cố tìm kiếm nhưng vô vọng. Lúc ấy chúng ta đã tra hỏi Hùng Vigo, nhưng hắn nói không biết và tin hắn. chuyện cũng nhanh chóng qua khi Kim Vi lại vui vẻ trở lại. Bẵng đi một thời gian, cũng không có nhớ gì tới chuyện này nữa. Năm nào thi thoảng chúng ta cũng cùng nhau dọn dẹp nhà cửa. Cách đây năm năm, vào dịp gần lễ giáng sinh.

—————Đường phân cách quá khứ—————

- đây là lịch của mọi người hôm nay, xem xét có gì thắc mắc thì phản ánh, em sẽ xem xét lại.
-Kim Vi, sao anh lại phải dọn tới 2 phòng?
- Anh cũng thế?
- Anh cũng vậy. Trong khi em chỉ có dọn mỗi nhà bếp?
- Khoan, nhà bếp ư?
- Sao, các anh lớn tuổi hơn em, là anh của em. Đàn ông sức dài, vai rộng. dọn có 2 phòng mà cũng kêu ca ư? Nhà bếp là nơi cho chúng ta quây quần bên nhau sau những giờ phút mệt mỏi, căng thẳng. Em chăm chút cho nó có gì sai sao? Người phụ nữ làm công việc này là tốt nhất.
- Nhưng em là con gái mà?
- Hừm,à thì tương lai là phụ nữ.
- Nhưng bọn anh không yên tâm giao nó cho em
- Vì sao?

- Còn hỏi. lần trước, em cũng dọn nhà bếp. Kết quả, em đổ lẫn lộn mì chính với đường, tương với xì dầu, nước mắm. Còn mấy thứ khác thì em để lộn xộn cả lên. Ngăn đừng bát em lại để dao, suýt nữa hại anh mất mạng. anh sợ lắm. “ Trần Minh làm bộ mặt sợ sệt nhìn cô em gái”

- Hi hi, “ vỗ nhẹ vai anh trai” anh yên tâm, trình độ của em năng cao lắm rồi, anh không phải lo. Em không để xảy ra án mạng trong ngôi nhà xinh đẹp này được.

-

- Thôi, không ý kiến nữa. Làm đi, không làm, đừng trách em đây nhần tâm, hắc hắc

- Trông em ấy nham hiểm thế, tốt nhất nên nghe em ấy.

3 người đàn ông ôm “ nổi khổ cực” cùng nhau làm việc.

Năm nào công cuộc dọn dẹp nhà cửa cũng diễn ra với bầu không khí náo nhiệt. Kim Vi với vai trò chỉ đạo, hét chỉ chỗ này, bày chỗ nọ. hết ngày mà cũng không có xong. Nhưng không khí lúc ấy thật ấm áp.

Lần đó trong lúc anh đang dọn dẹp hàng lang, đúng hơn là lau sàn nhà. Anh muốn giúp Thiên Anh một chút vì phòng khách hơi rộng, anh mở cửa phòng cậu ấy để xem có gì cần dọn không. Phòng của Thiên Anh và Kim Vi giống nhau, nên anh nhầm. Vì 2 đứa rất hay đổi phòng cho nhau. Bước vào phòng của Kim Vi, anh biết là nhầm, nhưng bao lần bị em ấy dọa tung “ảnh nóng” , anh nghĩ đây là cơ hội để báo thù. Mặc dù là anh em, nhưng chúng ta cũng có những không gian của riêng mình, và không ai muốn can thiệp. Anh bước vào căn phòng, nó giống với căn phòng của Thiên Anh. Mở cửa sổ, đón ít gió. Sợi dây màu bạc khiến anh sững lại. chiếc dây chuyền mặt trăng, bởi vì anh mất rất nhiều công sức tìm nó nên anh nhớ rất rõ. Đã nhiều lần anh nghĩ làm một cái giống như cái ban đầu, nhưng dù có đặt bao nhiêu cái, anh cũng không thấy hài lòng. Bản gốc vẫn có phần gì đó khác, chỉ cần nhìn là anh biết. Chiếc dây chuyền mặt trăng đó đúng là bản gốc, nó không bị mất. Đó là điều anh nghĩ ngay khi nhìn thấy nó, nhưng nếu như thế thì tại sao em ấy không nói, lại phải nói dối.

Anh không nghĩ em ấy nói dối chúng ta, nếu nói dối, em ấy đâu cần lạnh nhạt như thế. Anh không hỏi em ấy, nhưng đã bắt đầu chú ý hơn tới hàng động của em ấy. Em ấy đi đâu? Chơi với ai? Điều đó trước đây chúng ta vẫn làm vì để bảo vệ cho em ấy.”

Nhấp một ngụm rượu, Trần Long nhìn vào em trai. Điều đó chưa là gì, điều anh sẽ kể tiếp theo mới là điều quan trọng, liệu em ấy có thể chấp nhận?

- Anh nói tiếp đi, em chịu được

- ừ

“ Anh đã bắt đầu lại từ đầu, tìm kiếm. Ngày trước chúng ta có thể không tìm thấy, nhưng với thể lực hiện tại, anh nghĩ không khó tìm ra Hùng Vigo, chân tướng sẽ rõ hơn, anh muốn hấn xác nhận lại điều hấn đã nói. Nhưng cũng không dễ. Hấn chấp nhận rời khỏi nơi chúng ta sống, với số tiền của chúng ta, hấn có thể đã ra nước ngoài. Nhưng nhờ những móc ngoéo, anh cũng tìm được hấn. Nơi mà không nghĩ hấn sẽ có ở đó.

Anh gặp hấn vào một buổi chiều muộn. ngôi nhà lụp xụp, hấn ngồi trước cửa, mắt nhìn ra dòng kênh trước mặt. Nghe tiếng bước chân, hấn quay lại. ngay khi nhìn thấy anh, ánh mắt hấn thay đổi, ánh mắt không biết nói dối. Đó là sự sợ hãi tới cực điểm. Cảm giác như nếu như không phải là Hùng Vigo, một kẻ bao năm lẫn lộn như hấn, anh sẽ không giết mình như thế. Anh biết chúng ta giống nhau, nhưng để khắc sâu một người bao năm như thế, chắc hấn em đã làm hấn rất sợ hãi.

Nhưng sự thật lại khiến anh bàng hoàng hơn rất nhiều. Tay phải, tay trái của hấn đều bị mất, và ngay cả đôi chân cũng không thể di chuyển. một người như hấn không thể dễ dàng di chuyển, nên chắc chắn sẽ có

người giúp đỡ hắn. anh đã cố đợi nhưng không có ai, và cái vẻ sợ sệt của hắn khiến anh cũng thấy lạ. Anh đã cố tiếp cận, nói chuyện với hắn nhưng không được. Hắn chọn im lặng. vì thông tin của chiếc dây chuyền, anh nhớ có 1 bức ảnh Kim Vi chụp cùng em, anh đã cắt lấy phần dây. Khi nhìn thấy sợi dây chuyền đó, hắn đã nổi điên, ú ớ trong cổ. Trông hắn lúc đó như một đứa trẻ đang cố xa lánh một điều xui xẻo rất lớn.

Tò mò, anh đã cho người theo dõi. Nhưng ngày hôm sau, anh nhận được tin báo, hắn biến mất. Lật tung khu vực đó anh không thể tìm thấy bất cứ thông tin gì. Chắc chắn hắn biết chiếc dây chuyền, nhưng tại sao hắn sợ như thế?

Anh lại tiếp tục tìm kiếm, nhưng vô vọng.

Một lần, anh vô tình nghe thấy Kim Vi nói chuyện, dù không thấy mặt của em ấy. Nhưng trong giọng nói, hoàn toàn không có chút tình người. anh đã cho người theo dõi em ấy. Những người chuyên nghiệp nhất, nhưng có đôi lúc anh lại mất dấu”

- em ấy rất hay biến mất trong một khoảng thời gian đúng không?
- ừm, lúc về Mỹ.
- ừ. Anh đã nhờ ông giúp. Thông tin về mẹ.
- Tại sao lại có mẹ trong chuyện này?
- Em sẽ biết nếu em đọc tài liệu này.

Trần Long đưa cho Trần Minh một tập hồ sơ. Người phụ nữ xinh đẹp đó, Trần Vi, mẹ của anh. Người phụ nữ quan trọng của cuộc đời anh. Những thông tin dần hiện lên trước mặt anh.

- Thông tin này là tuyệt mật. Anh đợi em về, xem xong, hủy đi.
- Anh....đây...là...t...thật...sao?
- ừ, anh biết em sốc. Anh cũng đã rất sốc khi nhận được tin.

Anh luôn tự hỏi sau khi đọc nó: “ Liệu chúng ta đang bảo vệ người khác, hay chính chúng ta mới là người luôn được bảo vệ?”

22. Chương 22

Chương 22: Làm người tốt thật khó!

“ Gửi con gái yêu quý!

Mẹ không hi vọng ngày này sẽ xảy ra đến với con. Cô gái bé nhỏ, thiên thần của mẹ. Mẹ luôn hi vọng anh em con sống hạnh phúc, nhưng nếu một ngày con đọc bức thư này, có nghĩa mọi chuyện đúng như những gì mẹ đoán. Thật không may.

Con gái à, mẹ biết mình không được nuôi dưỡng con, không có cơ hội nhìn con trưởng thành, một khi đã bước chân lên con thuyền định mệnh. Con sẽ biết những thứ mẹ luôn che giấu, ông con, anh con, tất cả mọi người. Mẹ chọn con, vì mẹ biết con sẽ là một cô gái thông minh, biết ẩn giấu bản thân thực sự, sức mạnh của cảm xúc là thứ mẹ biết sẽ là điểm mạnh của con.

Khi con đọc bức thư này, hãy tin tưởng người mang nó đến, đó là người mẹ sắp đặt. Người sẽ bảo vệ con, cùng con tiến hành mọi việc hoặc không gì cả. Mọi quyết định ở con, mẹ sẽ không đặt gánh nặng lên vai con nếu con cảm thấy không đủ sức. Con có lựa chọn của riêng mình, bước tiếp hoặc dừng lại, tùy con. Mẹ luôn yêu con và các anh."

- Cô chủ.

-

"Lựa chọn: bước tiếp hay dừng lại?", hừ.

Buổi chiều, ánh nắng vàng hắt bóng những hàng cây trải dài. Cảm giác ngày tàn, có chút tiếc nuối và cô đơn. Trên con đường lát gạch, lối cũ. Cô gái nhỏ, váy đen tiến từng bước thong thả, tay ôm hoa hồng màu trắng. Chiếc mũ vải màu nâu đính một chút viên đá, óng ánh trong sắc chiều. Đôi mắt nâu nhìn về phía trước.

Bước chân chậm chậm rồi dừng hẳn. Đặt bó hoa lên mộ, cất chiếc mũ xuống. làn gió nhẹ nhàng thoảng qua, mang theo hương của những bó hương đang cháy dở. Tiến gần hơn về phía ngôi mộ, cẩn thận nhổ những cây cỏ đang bắt đầu nhú lên. Lấy ra chiếc khăn tay màu đen, lau nhẹ lên khuôn mặt trên tấm bia một cách cẩn thận. Bàn tay nhẹ nhàng, nâng niu. Đôi mắt đầy yêu thương.

"Thiên Anh, em tới thăm anh đây. Anh có lạnh không? Cô đơn không? Có nhớ em không? Chắc là có nhỉ, em biết mà. Mọi chuyện em làm, anh đều biết. Em luôn nghĩ anh ngây thơ lắm cơ, nhưng lại không thể lừa nổi anh. Em đã bắt đầu kế hoạch của mình, nó diễn ra rất thuận lợi. em biết anh không thích, nhưng chỉ cần em không làm tổn thương chính mình là được phải không?"

Người ta nói, người tốt sẽ được lên thiên đường. như thế anh sẽ là thiên sứ bên em đúng không?

Anh sẽ là một thiên sứ đẹp trai nhất. Anh có biết em ghét anh thế nào không? Tại sao lại là em? Luôn là em? Anh có thể để em quyết định cơ mà, anh có thể đợi em cơ mà, tại sao nhẫn tâm với em thế? Em không muốn thêm một ai vì mình nữa, vì mình, bị tổn thương. Em đã nhẫn nhịn, đã chấp nhận bỏ qua quá khứ. Nhưng họ lại không nghĩ thế, họ muốn chúng ta trả nhiều hơn thế. Lòng tham con người quả là vô đáy. Anh biết không, em sẽ giữ lời hứa với anh, nhưng không phải là tất cả. Nơi đó anh nhất định phải hạnh phúc, đợi em nhé?"

Gió mỗi lúc một mạnh hơn, cô gái vẫn ở đó, tâm tình thủ thỉ với bia mộ. Nơi đó, có một chàng trai cười rất ngọt ngào, như mang cả thế giới ở đó.

*

*

*

Kim Vi đã kết thúc khóa học của mình, cô tiếp tục tham gia vào những hoạt động của công ty mà ông ngoại có chi nhánh ở Việt Nam, cơ hội học hỏi kinh doanh hay chỉ là vô bổ?

Chiều chủ nhật, mưa.

Kim Vi yêu mưa, là yêu không phải thích. Đã bao lần Trần Long, Trần Minh, Thiên Anh, Tiểu Thu và ngay cả Hàn Phong cũng thắc mắc: Tại sao là yêu mà không phải thích?. "Không biết, chỉ đơn giản gọi nó là yêu", Câu trả lời của Kim Vi khiến ọi người hết luôn hứng thú khai thác thêm.

Cơn mưa không mang theo sấm chớp, chỉ là một cơn mưa, như những giọt nước mắt của trời, rơi xuống trong im lặng.

Tan làm, Kim Vi nhìn trời. thật thích thú biết bao. Đã bao lâu cô không có dịp chơi dưới mưa. Chiếc xe chở cô về nhà. Khi gần tới nơi, cô muốn đi bộ nên cho xe về trước. Mang chiếc ô trong suốt ra, chiếc ô nhỏ

luôn được mang theo. Ba lô mang sau lưng, cởi chiếc giày vải, xắn ống quần lên cao, ngang đầu gối. Tay trái cầm ô, tay phải xách giày, bước dưới mưa. Xoay chiếc ô trong mưa, những hạt mưa bắn ra xung quanh tạo thành vòng rất đẹp. Tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái tôn nhà ai nghe rất vui tai. Đá tung những vũng nước nhỏ trên đường, mưa lướt qua chân mát lạnh. Vừa đi vừa hát vang một đoạn trong một bài hát nào đó mà cô không nhớ tên. Chỉ là bất chợt nhớ rồi hát.

Điện thoại rung nhẹ nhẹ trong túi, dừng lại Kim Vi bắt máy.

- Cô chủ, cô có đuôi.
-
- Tôi xử lý nhé?
- Thôi,anh khỏi ra mặt.... Haiz, thật làmất hứng.
- Cô chủ.....
- Anh cứ để đó cho tôi.
- Vâng.

Cúp máy, tâm trạng bỗng nhiên chán nản. Bức tranh buổi chiều tuyệt đẹp với mưa bỗng chốc bị xé toạc. Kim Vi nhấc đôi giày lên tiếp tục bước đi, cất tiếng hát, một bài hát buồn. mưa ngày một to, tiếng hát hòa vào mưa.

Tiếng ô tô vang lên mỗi lúc một gần, khu này đang thi công, cách nhà cô một đoạn khá xa, cô cố ý đi đường khác để về nhà. Có 2 chiếc xe vây quanh cô. Bước từ trong xe ra, có tổng cộng 5 người đàn ông, mặt mày bặm trợn. Cửa xe dần hạ xuống, nhân vật chính xuất hiện.

- Ô, anh họ, em lại tưởng bọn mất dạy nào?
- Con ranh này, không biết hoàn cảnh của mình còn mạnh mẽ
- “ Hoàn cảnh của mình?”, hoàn cảnh của em làm sao cơ?
- Mà đừng tưởng, bác cả không dám động vào mày lúc này, không có nghĩa là tao không dám.
- ồ, khá khen cho lòng dũng cảm của anh họ.
- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đây mà,... các anh em, hôm nay tùy các chú, miễn không giết người là được
- Vâng.
-
- Chúc em họ may mắn!
- Anh họ, đi cẩn thận.

Chiếc xe đen khuất dần trong màn mưa. Bây giờ chỉ có cô gái mắt nâu và 5 gã đàn ông. Đặt chiếc ba lô xuống, đi giày vào chân. Tay trái cầm ô, hất cằm về phía 5 gã đàn ông, hỏi: “ Lên một lần hay từng đứa một?”

- Hừm, với cô em không xinh xắn như em, không biết thân phận lại gây hận với anh cả. Thật là không may.
- Hi, tính ra thì anh ta mới là người không biết thân phận, tự dưng kiếm tôi gây chuyện. Nếu như các anh muốn an toàn trở về thì nên dừng cản đường tôi đi, còn không...
- Còn không thì sao?
- ...gọi thêm người đi, bằng này không đủ?

- Cái gì?
- Có mỗi 5 người thì không đủ.
- Ha ha, có nghe nhầm không? Cô em, đừng cứng giọng, ngoan ngoãn thì bọn ta sẽ mềm mỏng với em.
- Haizzzzzzzzzz, thương lượng kết thúc. “Sắp 7 giờ rồi, nhanh về không lại mệt với anh hai”.
- Anh em, lên.

20 phút sau, trên con đường nhựa, 5 gã đàn ông lúc này còn mạnh miệng, giờ đã nằm bẹp dí trên đường. Mặt mũi bầm dập, thở hổn hển, nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt hoảng sợ tới tột cùng.

“Chỉ có một lần này thôi, lần sau, mọi chuyện sẽ không tốt đẹp vậy đâu”

Kim Vi khẽ nhắc ba lô lên, người ướt gần hết, bước về nhà, bỏ lại sau lưng những ánh mắt với cảm giác khác nhau.

Xa xa, người đàn ông mặc áo phông màu nâu, quần lửng màu đen, tay cầm chiếc ô đứng bên cạnh chiếc xe màu bạc. Ánh mắt anh đầy sự ngạc nhiên. Cô gái đó, cô gái mắt nâu đỏ, bảo bối của anh, tại sao lại khác như thế.

Lo lắng em gái dầm mưa lâu sẽ ốm, Trần Minh đi đón. Nhưng kết quả anh lại được trông thấy cảnh tượng hoàn toàn bất ngờ như thế này. Kim Vi một mình đấu với 5 gã đàn ông to con, bặm trợn. Một mình, tay không. Nhìn cách di chuyển, cách đánh, Trần Minh nhận ra anh còn chưa hiểu được một phần nhỏ về Kim Vi, về những bí mật mà bảo bối của anh che giấu. Có thể bọn kia đã chủ quan khi coi thường một cô gái, và kết quả, không ai có thể trụ được, xem chừng Kim Vi đã học được không ít võ bảo vệ mình. Nhưng từ bao giờ thì Trần Minh hoàn toàn không biết.

....

“Ngốc nghếch hay cực kì thông minh? Liệu em có đúng là Kim Vi mà anh biết, sống cùng anh bao năm. Không,..... phải là Thiên Kim,thực ra em đang muốn thực hiện điều gì? Liệu những gì anh làm cònchưa đủ cho em an tâm,..... rằng mình đã an toàn? Hay em sợ, những điều mà anh Long đã nói..... Em đang cố bảo vệ những gì mà em yêu thương, và tự bảo vệ chính mình? Không cần ai khác?”

Rè....rè....rè.....

-
- Cô chủ. Cậu chủ cũng ở đó.
- Tôi biết.
- Vậy sao cô chủ...
- Tôi muốn anh ấy biết
- Cô chủ muốn thực hiện điều gì khác nữa à?
- Không, chỉ đơn giản tôi muốn anh ấy chứng kiến, còn hơn là đi giải thích cho anh ấy
-
- Chuẩn bị gia đoạn tiếp theo đi, đùa như thế đủ rồi. lần này phải thắng tay hơn mới được
- Vâng, cô chủ.

“Muốn làm người tốt quả thực đâu có dễ.”

23. Chương 23

Chương 23: Gửi anh, “ chàng trai” của em!

Hôm nay là một ngày gió!

Những bông hoa trong vườn, tỏa sắc trong nắng nhàn nhạt. Từng đợt gió thổi qua, rung rinh những bông hoa. Thảm cỏ xanh mát.

Trên chiếc xích đu, dưới tán cây bàng. Kim Vi thả mình trong gió. Mái tóc tung bay theo con gió. Tâm trạng cũng thoải mái hơn bao nhiêu. Đầu đó vang lên tiếng chim. Buổi sáng thật dễ chịu mà lâu lắm rồi cô không có dịp tận hưởng. Cuộc sống! Nghĩ tới thôi mà cũng khiến lòng trĩu nặng.

Nhưng một ngày đẹp như hôm nay thì không thể dễ dàng bỏ qua. Lắc đầu ra khỏi những suy nghĩ vớ vẩn. Kim Vi nở nụ cười thật tươi, vươn vai, chạy nhanh vào nhà. Hôm nay quyết tâm lôi anh trai đi chơi mới được.

Chỉ tầm 2 phút sau, căn biệt thự lại vang lên tiếng hét của anh trai Trần Minh. Một ngày đi chơi chính thức bắt đầu.

Trần Minh trong bộ quần áo phong năng động, trẻ trung. Chả ai nghĩ anh đã 31 rồi. khuôn mặt bí xị, liếc nhìn cô em gái. Chả là hôm qua anh có đi dự tiệc về muộn. lâu nay Kim Vi cũng bỏ thói quen thức anh dậy vào buổi sáng, kể từ thời gian ấy.. Nhưng dù sao, anh cũng nghĩ là anh Long có chuyện bàn nên kì kèo thêm tí nữa. Ai ngờ đâu, cô em gái. Lâu nay đã cố không để cô em gái nắm thóp, nay lại mở miệng mè. Quả thực là không may mắn. Ngược nhìn bầu trời cao, xanh ngắt không một gợn mây, liếc qua cô em gái đang tíu tít bàn lịch trình đi chơi hôm nay với Trần Long. Trần Minh lại cảm thấy ảm lòng, “ bao lâu rồi mới thấy em cười tươi như thế, một nụ cười không phiền muộn”.

Chiếc xe cứ lăn bánh trên đường, ra khỏi thành phố. Chạy qua những cánh đồng lúa xanh, tiến tới một khu nghỉ mát. Đó là khu vực gần nông trại bò sữa. Không khí ở đó rất tốt, một nơi tuyệt vời để cắm trại.

Việc dựng trại đương nhiên là phần của con trai, và Kim Vi chỉ có việc bày thức ăn ra. Sau khi xong việc cô dạo quanh một vòng. Vẫn còn sớm nên trong không khí, gió mang theo hương cỏ thơm đầm sương. Những đồng cỏ trải dài mênh mông. Dạng tay ra, đón gió. Dường như Kim Vi cảm nhận thấy mình có thể bay. Bay lên cao, thật cao. Theo những làn gió, bay khắp cánh đồng cỏ xanh tươi. Ngắm nhìn mọi thứ, càng lên cao, mọi thứ càng nhỏ lại, cảm giác mọi thứ đều trong tầm tay mình.

Mở mắt ra. Đôi mắt màu nâu tinh nghịch. Nhìn về phía xa. Ánh mặt trời chiếu vào cô. Lấy tay che một chút ánh sáng, để cho những tia nắng len lỏi qua kẽ tay. Thật đẹp! Nắng sớm!

Loay hoay mãi thì 2 người đàn ông cũng dựng xong trại. đúng hơn nó chỉ bé xíu thôi, nhưng cũng tốn không ít sức vì Trần Minh cứ càu nhàu Kim Vi nhiều hơn là làm. Sau khi dựng xong trại, 2 anh em đi tìm Kim Vi. 2 anh em cùng nhau im lặng. ngắm nhìn cô gái bé nhỏ ấy. Kim Vi dạo này nhỏ hơn, không mũm mĩm như xưa nữa. Mái tóc dài bay trong gió. Trông thật cô độc. Mặc dù đó là bức tranh đẹp. Trong ánh nắng sớm mai, cô gái nhỏ bé, mặc chiếc váy màu trắng sữa. Gió thổi làn tóc bay. Đồng cỏ xanh ngắt trải dài. Một bức tranh đẹp, nếu người đứng đó không phải là Kim Vi. Tầm lưng nhỏ nhắn, cảm giác cô độc là

điều mà cả Trần Minh và Trần Long cùng cảm nhận được. Con người nhỏ bé, đối đầu với mọi chuyện, tâm thân nhỏ bé, muốn che chở bảo vệ những gì mình yêu thương.

—————Đường phân cách quá khứ—————

- Trần Kim Vi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Vâng, vâng, em đây!
- Anh cho em 3 phút nữa, trong vòng 3 phút mà em chưa tới, đừng trách anh!
- Á, Thiên Anh, anh đừng nóng, cẩn thận tăng huyết áp, với lại...
- Đứng câu giờ. 3 phút tính từ lúc này!
- Á, này, anh.....túttút

“ cúp máy rồi,híc. Đồ anh trai phát xít!”

“ hất xì”. “ cậu không sao chứ?”. “ ừm, tôi ổn. chắc là Kim Vi đang mắng tôi ấy mà”. “ bó tay với anh em nhà cậu”

Trong quán cà phê nhỏ. Chiếc bàn nơi góc khuất có 2 người đang ngồi. Đợi 1 cô gái.

- Ngọc Hân, sao hôm nay anh Minh không tới?
- Cậu ấy bảo sẽ tới muộn một chút, nên mọi người cứ đi trước
- Chị với anh ấy dạo gần đây thế nào?
- Thế..nào là thế nào? Cậu hỏi gì lạ vậy?
- Hử, không muốn nói thì thôi vậy. Hi
-
- Nếu chị chấp nhận được quá khứ của anh ấy, thì hãy bắt đầu. Còn nếu không, hãy rời xa nơi đây.
- Cậu....
- Tôi khuyên chị chân thành đấy, có rất nhiều điều không đơn giản. Luôn có 1 sự thật đằng sau một sự thật
- Thật khó hiểu!

“ học, học, 2 phút 30 giây”. Chiếc chuông cửa vang lên. Quán cà phê nhỏ có gắn chiếc chuông treo ở cửa. Mỗi khi có khách vào, chiếc chuông sẽ vang lên. Kim Vi khuôn mặt đỏ bừng vì chạy vội. ngược nhìn xung quanh, tìm kiếm người quen thuộc. Cái lưng quen thuộc. Tiến nhanh về phía đó, cười thật tươi.

- Hi anh, chào chị Ngọc Hân!
- Vừa kịp lúc! “ Thiên Anh liếc nhìn đồng hồ, đôi môi khẽ cười nhẹ”
- Chào em, Kim Vi! “ Ngọc Hân cười đáp lại”
- ủa, anh Minh đâu chị?
- Anh ấy có việc đột xuất nên tới muộn
- À, vậy chúng ta khởi hành trước hử?
- ừm, chuẩn bị lên đường thôi
- Let's go!

Chuyến du lịch 2 ngày một đêm, bắt đầu.

Trong chiếc xe 7 chỗ, 3 người vừa hát vừa cười vui vẻ. Trần Long chăm chú lái xe. Kim Vi hết đồ cái này tới cái khác. Không biết thu thập được ở đâu mà lắm câu đố thế. Vì cười nói liên tục nên chẳng mấy chốc Kim Vi đã rơi vào giấc ngủ. Ngủ đầu lên vai Thiên Anh, Kim Vi ngủ ngon lành, dường như trên môi còn lưu lại nụ cười.

- Có vẻ con bé rất vui. “qua gương, Trần Long ngấm nhìn gương mặt cô em gái đang ngủ, mỉm cười”
- ừm, em ấy đang mơ một giấc mơ đẹp. “khẽ vuốt những sợi tóc trên trán cô em gái nhỏ, Thiên Anh thủ thỉ”

Nhìn ra ngoài cửa xe, trời đã tối, trăng lên, bầu trời muôn vàn vì sao. Không gian trong xe dần chìm vào yên tĩnh. Cảnh vật xung quanh như bỏ lại phía sau. Nhà cao tầng, đèn điện, không khí ngọt ngào lắm thì phi chồn đông người. Mọi người đều theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Kim Vi tựa quây, có vẻ như ngủ kiểu ngồi thế này khiến cô khó chịu. Khẽ nghiêng người, Thiên Anh lui người vào trong, đặt cô lên ghế, đầu đặt lên đùi mình. Kim Vi cuộn người lại vì lạnh. Khẽ lấy chiếc áo khoác đắp lên người Kim Vi, Thiên Anh lặng lẽ ngấm nhìn gương mặt đang ngủ của cô. Vuốt nhẹ đôi lông mày đang nhíu chặt, anh tự nói với bản thân: “Dừng lại đi em, đừng làm đau chính mình nữa!”

Xe tới nơi cũng là lúc đồng hồ báo 9 giờ tối. Kim Vi uể oải theo 2 anh và Ngọc Hân tới bàn ăn cơm. Vì ăn cơm không đúng bữa nên Kim Vi cảm thấy ăn không ngon. Nhanh chóng kết thúc bữa ăn, nhận phòng, tắm rửa rồi nhanh chóng chui vào chăn đánh một giấc tới tận sáng hôm sau.

Vì là người ngủ nhiều nhất nên sáng hôm sau Kim Vi dậy sớm nhất. Lang thang trên mạng tìm kiếm thông tin và lựa chọn địa điểm đi chơi. Bao giờ cô cũng là người quyết định. Nhưng lần này cô lại theo sự sắp xếp của Thiên Anh, vì lần này Thiên Anh là người đưa ra kế hoạch đi chơi này. Dạo quanh một vòng khách sạn vậy!

- Bọn họ đây rồi!
- Xử lý nhanh gọn, tiền tôi đã chuyển vào tài khoản.làm cho tốt
- Yên tâm, tiền nhận rồi, chúng tôi không bao giờ thất hứa
- Được thế thì tốt!

Vòng quanh những cửa hàng đồ lưu niệm, 2 chị em Kim Vi và Ngọc Hân đều mua được vô vàn đồ nhỏ nhắn đáng iu. Nhìn gương mặt của 3 người đàn ông theo sau, không khỏi bật cười. 5 người cùng dạo phố. Con phố náo nhiệt hơn vào buổi chiều tối. loanh quanh mãi cũng mệt, 5 người quyết định đi ăn tối, ăn đồ Thái. Cay chảy nước mắt, nhưng vui.

Ăn xong, Thiên Anh và Kim Vi cùng nhau đi mua kem ọi người. con phố về đêm, bớt nóng hơn. Đôi lúc, những cơn gió nhẹ thoảng qua, mang theo bao nhiêu hương vị. Những người tới đây nghỉ ngơi, khuôn mặt không còn căng thẳng của những ngày lăn lộn kiếm tiền, lo toan cuộc sống. ai nấy đều cười thật tươi, thật hạnh phúc.

- Em ăn gì? Sô cô la hay dừa?
- Mỗi thứ một cái nhé?
- Không, em dễ bị đau họng lắm!
- Đi mà, anh. Em dạo này khỏe lắm. Anh ơi, đi mà....nhé?
-
- Thiên Anh ui, anh thương em nhất mà.....

- Thôi được rồi. em đi mua đồ ăn vặt đi, lát cùng xem phim
- Oki

Cửa hàng tạp hóa không có nhiều người, Kim Vi tiến tới hàng đồ ăn vặt chọn trước. Định chút sẽ sang năn nỉ anh trai cho thêm mấy món nữa. Đang lựa Bim Bim, chợt gáy lạnh. Vật kim loại đang đặt ngay cạnh cổ của cô.

- Suyt, im lặng! nếu không muốn chết!
-
- Kim Vi, mua được chưa? Sang chọn cùng anh?
- ..đợi em tí, em sắp xong rồi.
-
- .. đi ra cửa, tự nhiên thôi.

Người đàn ông, mũ che hết gần nửa khuôn mặt, chiếc dao găm nhọn đặt xuống vị trí eo của Kim Vi. Cảm nhận chỉ cần 1 sơ suất nhỏ có thể mất mạng. “Người này quả thật cao tay, thảo nào mà mình không nhận ra khi ông ta tiến gần tới mình. Thật mất cảnh giác!” Kim Vi nghĩ bụng, nhìn xung quanh tìm cơ hội trốn thoát.

- Kim Vi, em làm gì đấy??
- Anh.... mau chạy đi
- Vi...Vi....
- Á.....Áágiết người rồi

“phập”, trong lúc khoảnh khắc nhìn thấy Thiên Anh, người đàn ông lao về phía anh. Chiếc dao găm vào ngực trái, máu loang dần, thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc. Cố gắng đưa tay về phía Kim Vi, ánh mắt anh đầy âu lo. Người đàn ông rút con dao ra, lao về phía Kim Vi, nhưng cô tránh được. Cuộc đấu giữa người lạ mặt và cô gái trẻ. Ngược nhìn về phía Thiên Anh, anh đã gục xuống nền cửa hàng. Máu đang mất rất nhiều. Gương mặt Kim Vi tái đi, Kim Vi sợ máu. Máu của Thiên Anh. Máu của Thiên Anh đang chảy. Cảm giác mất anh, mất anh mãi mãi đang trào trong tim cô. Mắt nâu tối hẳn. ánh mắt đầy chết chóc. Chỉ 1 giây đã thay đổi.

- Nếu như ông còn muốn chết nhẹ nhàng, hãy tránh ra.
- Tiến tới đây ngày hôm nay, tôi đã xác định mình sẽ chết!
- Tại sao lại là anh ấy?
- Cô nên tự hỏi bản thân, tôi chỉ muốn cô nhưng hắn ta cản đường
-
- Lệnh: “mang cô đi, bất cứ ai cản đường, nhất là người đàn ông đó, giết!”
-ha ha ha ha ha ha.....

Trong cửa hàng tạp hóa, cô gái bé nhỏ bất chợt bật cười. nụ cười đáng sợ. Chủ cửa hàng đã run rẩy nép vào 1 góc, mấy người khách khác đều là phụ nữ, tất cả họ đều sợ, khóc.

- Alo, vâng....tôi cần một chiếc xe cấp cứu tới....

“bóp”, chiếc điện thoại rơi xuống nền nhà. Gương mặt gã đàn ông ghé sát gần cậu thanh niên trẻ tuổi đang ở gần quầy bánh kẹo. “nếu muốn sống, cứ yên phận đi”

Bất chợt điện thoại gã đàn ông vang lên.

- Vâng.Tôi biết rồi!

-

- Sẽ gặp lại cô.

-

Người đàn ông nhanh chóng lao về cửa trước chạy trốn. nhưng bước chân nhanh chóng dừng lại. Kim Vi đã đứng trước mặt ông ta. “Nhanh thật” đó là điều mà ông ta cảm nhận, trước khi nhận ra, cô đã tung cú đá ngang tầm mặt. Nhanh chóng lùi lại. người đàn ông giữ trong tay mình con dao, lăm lăm tiến về phía cô.

- Tôi muốn hỏi 1 chuyện, xong rồi ông có thể đi.

-

- Coi như đồng ý. Là cô ta phải không?

-

- Được rồi ông có thể đi.

Tiến về anh trai đang nằm trên sàn, bàn tay ôm chặt bên ngực, máu vẫn đang chảy, khuôn mặt của anh tái mét, mồ hôi lấm tấm trên trán. Kim Vi rất sợ, bàn tay cô nhấn nút gọi, run run.

- 2 đứa đi đâu mà lâu thế?

-

- Alo, Kim Vi, em có ở đó không? Trả lời anh mau! “Trần Minh lo lắng”

- Anh.....

- ừ...có chuyện gì?

- Bọn em đang ở cửa hàng.....mau tới đây...máu....Thiên Anh....máu.....anh

- Alo, Kim Vi.....chết tiệt

Chịu đựng được tới thời điểm này đã là rất cố gắng cho Kim Vi. Kim Vi có nỗi sợ máu rất kì lạ. Cô không sợ máu của động vật, cá, gà.. . Nhìn thấy người khác chảy máu thì cô cũng không sợ lắm. Nhưng máu của Thiên Anh, đặc biệt, sẽ khiến cho Kim Vi ngất. Sợ, rất sợ, đó là điều mà cô cảm nhận thấy.

Bên ngoài cửa hàng, chiếc xe màu đen dừng bên kia đường. cô gái với nụ cười tuyệt đẹp, khẽ kéo chiếc cửa xe lên.

“đi đi”. Trong đêm nhộn nhịp, chiếc xe lao đi.

“Anh sẽ không chết được đâu, như thế thì đơn giản quá. Cô ta phải chịu đựng từng nỗi đau, sự sợ hãi, để biết cô ta là người không đáng được sống nhất.Món quà nhỏ, Gửi anh, Chàng trai của em!”

24. Chương 24

Chương 24: Ngày anh đi.

- Kim Vi, sáng nay em mang đồ ăn vào cho Thiên Anh nhé?
- Vâng.

Đã 1 tháng kể từ ngày xảy ra chuyện với Thiên Anh và Kim Vi. Vết thương không quá nguy hiểm tính mạng nhưng Thiên Anh vẫn phải nằm viện. Không khó để biết sự thật mà 2 anh trai Long – Minh vẫn giấu. Nhưng Kim Vi chọn cách im lặng, vì cô biết, nói ra để làm gì. Cô biết 2 anh không muốn cô tự trách bản thân mình, nhưng sự thật lỗi một phần cũng là của cô. Nếu như lúc đó cô can đảm hơn, dù chỉ là 1 chút. Có lẽ anh trai cô đã không gặp nhiều chuyện như thế này. Máu của Thiên Anh bị nhiễm độc, chất độc khiến ấu có thể chảy chậm lại, làm quá trình hô hấp của Thiên Anh trở nên khó khăn. Lưỡi dao ngày hôm đó có độc, nếu cô nhanh hơn 1 chút, đưa anh trai tới bệnh viện, mọi chuyện sẽ khác. Nhưng tất cả chỉ là nếu như. Khi sự thật, là anh trai cô vẫn đang nằm viện, lọc máu hàng ngày.

Người đâm anh trai cô hôm đó đã bị bắt. Là một thanh niên trẻ, có nhiều tiền án. Hắn khai với cảnh sát là do định cướp tiền nhưng bị phản kháng nên trong lúc giằng co đã lỡ tay đâm vào người bị hại. một câu chuyện hay!

Bệnh viện.

Bước chân vào khuôn viên bệnh viện. từng bước chậm rãi. Phòng của Thiên Anh được đặt ở một khu riêng biệt, có người bảo vệ. Trên tay là chiếc cặp lồng giữ ấm, khuôn mặt bình thản, Kim Vi tiến dần về phía phòng anh trai. Trong gió, hương hoa oải hương còn vương vấn. bước chân Kim Vi dừng lại, cô nhận ra, “khách” viếng thăm là ai.

Để cho không khí yên bình, tránh xung đột. Kim Vi rẽ sang hướng khác, tiến về phía cầu thang dẫn lên sân thượng.

Là một buổi chiều, ánh nắng dịu bớt. Đứng trên sân thượng, gió thổi. khung cảnh trước mắt Kim Vi rộng mở, không bị che khuất tầm nhìn bởi những ngôi nhà cao, những công trình vững chãi. Trong buổi chiều muộn, ánh mắt cô đượm buồn, cái nhìn xa xăm. Mây nhẹ trôi, từng đám mây nhuộm màu nắng chiều. “ chờ một ngày nắng lên, nhưng phải chờ đến bao giờ?”.

*

*

*

- Hi anh!
-
- Em tới muộn có chút mà anh đổi rồi à?
-
- Anh ơi, em biết lỗi rồi mà!!!!!!
- Em có biết là anh đói lắm không? Đợi em dài cổ. :(
- Hi hi, em biết rồi. hôm nay cháo thật nhé! Tự tay em nấu đấy
- thật hả????? Có lẽ nào?

- Có lẽ nào làm sao? Không ăn thì thôi vậy

Kim Vi làm mặt dỗi, kéo cặp lông về phía mình. Thiên Anh nằm trên giường bệnh, ánh mắt cười.

- Anh đưa đây, mau mang đây cho anh, anh đói lắm
- Vâng.

Trong căn phòng một màu trắng, có một chàng trai trẻ đang ăn cháo, cô gái mắt nâu lặng lẽ ngắm nhìn chàng trai. Nhìn một lượt xung quanh căn phòng, túi hoa quả đặt trên bàn uống nước. Khẽ mỉm cười, Kim Vi tiến đến kệ, lấy dao gọt hoa quả. Cái đầu cô nghiêng nghiêng, mái tóc ngắn che bớt nửa khuôn mặt, không thể đoán cảm xúc trên mặt cô.

- Anh yêu cô ấy phải không?
-
- Em biết, anh đừng giấu. Chỉ là em muốn chính anh nói ra thôi.
- Kim Vi.....anh...
- Hạnh phúc của anh, thấy anh hạnh phúc, em rất vui.
- Vi Vi à....đừng lại đi em

Không gian chìm vào im lặng. chàng trai ngừng ăn, cô gái vẫn gọt táo. Từng quả, từng quả một cách chậm rãi. Mọi chuyện có vẻ như bình thường, nhưng mỗi người đều hiểu, câu trả lời cho câu hỏi của mình. Quả táo trên tay, có một vết máu nhỏ.

Hôm nay là cuối tuần, máu của Thiên Anh đã được lọc.chất độc trong máu cũng được giảm đi nhiều, không còn ảnh hưởng gì đáng kể. Chiều nay sẽ xuất viện. Kim Vi tới bệnh viện sớm giúp Thiên Anh đóng gói đồ đạc. Anh Minh sẽ tới đón 2 người sau.

“ Đừng để màn đêm vây quanh và gió cuốn em đi xa rồi không còn bên anh
Và xóa đi bao nhiêu ưu tư...”. “ tôi nghe đây”

Điện thoại của Kim Vi, cô đang cùng anh tiến bước ra cửa bệnh viện. Hôm nay gia đình cô sẽ liên hoan chúc mừng Thiên Anh ra viện nên cũng không cho người tới. anh Minh vừa gọi thông báo 15 phút nữa sẽ tới.

Không biết Kim Vi nói chuyện với ai, chỉ biết rằng ánh mắt cô dần dần tối hẳn. nắm tay siết chặt, từng mạch máu như nổi hết lên. Kim Vi đang rất tức giận. nhưng giọng nói vẫn đều đều. Thiên Anh thấy em gái có vẻ kì lạ, liền tiến tới gần hỏi thăm. Ngay khi nhìn thấy anh trai tiến lại, gương mặt cô thay đổi, vẻ mặt vui vẻ, mỉm cười ngọt ngào. Cúp điện thoại.

- Ai vậy em?
- Người quen cũ ấy mà anh
- Có chuyện gì à?
- Dạ, không.... chúng ta ra cổng đợi đi, đỡ mất công anh Minh tìm
- ừ.

Không gắng hỏi thêm, vì khi Kim Vi không muốn nói, thì không ai có thể bắt cô nói. Thiên Anh hiểu điều đó, nhưng anh vẫn muốn cô đừng đặt gánh nặng lên chính mình nữa. Anh là anh trai cô, cô có tới 3 người anh trai cơ mà sao luôn tự mình hứng chịu mọi chuyện. làm đau chính mình, anh không muốn Kim Vi của anh tổn thương. Khẽ nắm tay cô em gái, ánh mắt đầy yêu thương. Nhìn Thiên Anh, Kim Vi biết những gì anh muốn nói. Đáp lại bằng nụ cười nhẹ. Kim Vi cùng anh bước đi.

Chiếc xe lao đi mạnh mẽ. Mục tiêu đã xác định, nhất định phải chết.

Kim Vi liếc nhìn đồng hồ. Chậm 10 phút rồi. cô ghét nhất chờ đợi người khác. Đi đi lại lại, nhìn cây, nhìn người, lại nhìn đồng hồ. “ Quả này anh chết chắc rồi” – Thiên Anh thầm nghĩ cho số phận của anh Minh.

- Vi Vi, em không mệt à? Vào đây ngồi chút đi.
- Hi, không, để em ra ngó xem, có khi anh ấy bị kẹt xe đằng kia. Chỗ ấy hay tắc đường lắm
- ừm

Kim Vi tiến ra vệ đường, nhìn trong muôn vàn chiếc xe đang đi trên đường, tìm kiếm. Mãi mà không thấy chiếc Bentley màu trắng của anh Minh nhà cô đâu. Đứng mãi mà không thấy, cầm điện thoại lên, gọi cho anh trai.

Trong lúc ấy, chiếc xe màu nâu lao về phía cô, tốc độ không hề giảm. Kim Vi vẫn mãi đợi điện thoại của anh trai, lúc đầu dây điện thoại được kết nối, cũng là lúc cô nhận ra, bản thân mình bị một lực đẩy rất mạnh. Người cô lao về phía trước, trong vòng tay của ai đó. Mùi hoa oải hương vương vấn.

Khi tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trong bệnh viện. trước mắt cô, gương mặt quen thuộc.

- Thiên Anh, sao em lại ở đây?
-
- Anh sao thế? Em thấy đau đầu quá? Tay với chân nữa.
- ừ, anh thổi cái đau cho em nhé?
- ừ.

Kim Vi lại thiếp đi. Người đàn ông trước mắt cô, nước mắt khê dâng lên quanh hốc mắt. Gương mặt phờ phạc. “ Em lại làm sao thế này, Vi Vi?”

Lần thứ 2 tỉnh dậy, Kim Vi thấy người vẫn đau, đầu vẫn đau. Mở mắt ra, phòng không có ai. Dường như Kim Vi cảm thấy bản thân đã ngủ rất nhiều, cô quên mất điều gì đó rất quan trọng. không phải hôm đó là ngày Thiên Anh ra viện, anh Minh sẽ đón cô và Thiên Anh. Bữa tiệc chào mừng còn chưa xảy ra, sao cô lại ở đây? Ai đó đã đẩy cô, để khi tỉnh lại, cô thấy mình ở trong bệnh viện, người thì băng bó như thế này.

Bỗng cánh cửa phòng bệnh mở ra. Người đứng đó, là Trần Long. Vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên mặt anh. Kim Vi thấy anh, nụ cười lại trên môi.

- Kim Vi, em....
- Anh Long, sao em lại ở đây? Sao em bị như thế này? Thiên Anh đâu?
- ... Kim Vi....em phải bình tĩnh nghe anh nói
- ừ....

- Kim Vi..
- Anh nói đi. Em đang nghe

Gương mặt của Kim Vi bình yên tới lạ lùng. Trần Long không biết nên mở đầu như thế nào. Nói làm thế nào thì Kim Vi cũng sẽ sốc nặng, tình trạng của cô mới khá lên 1 chút. Nhưng không thể giấu điều mà Kim Vi muốn biết.

- Kim Vi. Thật ra, chiều hôm đó. Có chiếc xe lao tới chỗ của em, Thiên Anh lao ra, ôm lấy em. Chiếc xe tông vào cả 2 người.
-
- “Trần Long vừa nhìn sắc mặt em gái, vừa nói. Chỉ cần một thay đổi nhỏ trên khuôn mặt cô anh sẽ dừng lại” . 2 đứa nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Tiến hành cấp cứu....
-
- Tuy nhiên, Thiên Anh đã không qua khỏi, va đập lớn, tổn thương não bộ quá nhiều, vỡ mạch máu. Không cầm được. Nên ..
- Em hiểu rồi.
- Kim Vi à
- Anh, em muốn anh ôm em 1 chút được không?
-

Trong vòng tay Trần Long, Kim Vi im lặng. Một lúc sau, cảm thấy một bên áo ướt đầm, nước mắt nóng hổi thấm vào da. Anh biết Kim Vi đang khóc. Khóc trong thầm lặng. bao lâu rồi anh mới thấy cô khóc. Người ít khi thể hiện cảm xúc như cô, anh biết cô yếu đuối nên luôn che giấu bằng nụ cười. dần dần anh thấy hơi thở cô đều đều. Có lẽ quá mệt, Kim Vi đã ngủ.

Đóng cửa thật nhẹ nhàng, bên ngoài cửa, Trần Minh tựa lưng vào tường, điều thuốc cháy dở. Bệnh viện cấm hút thuốc, và lâu rồi Trần Minh không hút thuốc, vì Kim Vi ghét mùi thuốc lá. Chỉ khi nào bế tắc Trần Minh mới hút. 2 anh em nhìn nhau, im lặng.

Trong căn phòng bệnh màu trắng. cô gái trên giường bệnh, co ro, cuộn tròn mình lại. từng giọt nước mắt lăn dài thấm ướt gối.

Hôm ấy, trời đã mưa. Mưa rất to, có cả sấm, chớp.

22/01

Sáng hôm ấy. Kim Vi dậy sớm, chuẩn bị thức ăn cho 2 anh trai. Làm thêm ít bánh su nhân nho. Hôm nay là một ngày đẹp!

Xách chiếc giỏ đựng mẻ bánh còn nóng trên tay. Đóng cửa cẩn thận. Kim Vi tiến tới chiếc xe đang đợi cô ở cổng. chiếc xe nhanh chóng mất hút trước ngôi nhà, trả lại không gian yên tĩnh của buổi sáng đẹp trời.

Khi những tia nắng của buổi sáng chiếu khắp thành phố. ở nơi nào đó, cô gái mặc chiếc váy hoa màu hồng đang cẩn thận, tỉ mỉ lau những vết bẩn trên tấm ảnh của người con trai. Nắng rọi trên tấm ảnh, làm cho nó càng trở nên huyền ảo, nụ cười thật đẹp, thật ấm áp.

“ Sinh nhật vui vẻ nhé, Thiên Anh”

25. Chương 25

Chương 25: Kết thúc cho tất cả! Sự thật đằng sau sự thật!

“ But only love can say – try again or walk away

But I believe for you and me...”

- Alo. “ giọng gái ngủ, Trần Minh nghe điện thoại.
- Anh Minh?Giờ này anh còn ngủ sao?
- ừm.... Tiểu Thu hả?
- Vâng, ...anh quên hôm nay là ngày gì sao? Giờ này còn chưa dậy?
- Hử.... “ Hôm qua đi ngủ sớm nhưng anh cảm giác mình ngủ rất lâu. Nhìn đồng hồ, 9 giờ sáng.”
- Anh
- ừ, chết. Anh ngủ quên.
- Em đang ở cổng nhà anh. Gọi mãi chả ai mở cửa, Kim Vi cũng không nghe máy.
- Đợi anh chút!

Hôm nay là sinh nhật Kim Vi. Cũng là ngày giỗ của Thiên Anh. Thông thường buổi sáng mọi người sẽ cùng nhau chuẩn bị các món ăn, cùng nhau tới nghĩa trang. Buổi tối là thời gian sinh nhật. Vậy mà Trần Minh lại ngủ quên. Ngang qua phòng Trần Long, ngó vào thấy anh vẫn đang ngủ.

Tiểu Thu trong chiếc váy màu xanh, tay xách bao nhiêu đồ tối. vẻ mặt chờ đợi mất kiên nhẫn. xoa mái tóc rối, Trần Minh mỉm cười chào, thay cho lời xin lỗi.

Trần Minh nhanh chóng thức ông anh trai dậy.Tiểu Thu tiến vào bếp đặt đồ đã chuẩn bị. “ Ngày hôm nay làm sao mà cả 3 anh em nhà này khác lạ thế không biết”, vừa đi vừa nghĩ.

“ Oa, có bánh su này. Ngon quá! Đồ ăn cũng đủ rồi. Kim Vi thật là chu đáo quá. Chắc thế mà gọi điện thoại không nghe.”. Tiểu Thu đang suy nghĩ, chợt có điều không đúng. “ Không phải mình bấm chuông rất nhiều lần sao? Không thể không nghe thấy?”

- Anh Minh!
- Ôi, sao em?
- Kim Vi vẫn còn trong phòng ạ?
- Để anh qua xem.
-
- Không có?
- “Không lẽ ra ngoài sớm thế sao?”

Điện thoại của Trần Minh bắt chợt đổ chuông. Cuộc gọi khẩn.

“ cái gì? Còn tiểu thư?..... các người làm việc chán thế? Còn không mau huy động người!”

- Anh Minh!
- Sao thế Minh
- Có chuyện rồi. sáng nay Tiểu Thu đã tới nghĩa trang một mình. Sau đó mất tích.
- CÁI GÌ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả Trần Long lẫn Tiểu Thu đều sửng sốt.

- Không phải mọi chuyện đã kết thúc sao? Nhà họ Trần còn muốn gì nữa?
- Tiểu Thu thắc mắc. Cô đang hoang mang cho số phận của bạn thân.
- Liệu có chuyện gì....
 - “Ngoài ra” Trần Minh ngập ngừng.... “ Quân Huyền cũng mất tích vào sáng nay”
 - Cháu gái của Trần Lâm, cô ta thì có liên quan gì

Trần Long vẫn đang trầm ngâm.

- Tiểu Thu, có nhiều chuyện anh chưa nói hết với em. Nhưng hiện tại, người nguy hiểm không phải Kim Vi.
- Vậy thì tốt. Nhưng Quân Huyền, có gì đó không phải đúng không?
- ừm, người nguy hiểm là cô ta..... Anh biết em đang nghĩ gì. Vì vậy chúng ta cần tìm ra Kim Vi trước.
-
- Có biết nơi nào Kim Vi thích nhất không? “ Trần Long suy nghĩ, hỏi”
- Có rất ít nơi Kim Vi thích.
- Nơi nào đó yên tĩnh, có không gian mở, nhìn thấy trời. và rất ít người tới.
-

Tại một căn phòng ẩm cúng. Có 2 người con gái thông thả thưởng thức trà. Đối diện nhau. Trần Thiên Kim và Trần Quân Huyền. chỉ im lặng nhìn nhau, cả 2 đều rất thoải mái.

Người lên tiếng trước là Quân Huyền.

- Hôm nay mời tôi tới đây chắc không phải chỉ để uống trà chứ?
- ...vâng, chúng ta có rất nhiều chuyện cần “ tâm sự “ mà
-
- Có thể nên lật bài được rồi đây? Trần Quân Anh!
- ... cô...làm sao cô biết!

Vẫn cái nhìn bình thản. Kim Vi nhìn người con gái trước mặt mình. Nếu như người khác, chắc hẳn cô đã nhăm. Gương mặt, dáng người. tất cả đều hoàn hảo. Duy chỉ có dã tâm không bằng. Trần Quân Huyền – Trần Quân Anh: hai chị em sinh đôi. Chỉ vì trả thù, chỉ vì ghen ghét mù quáng, Quân Anh – cô chị - sẵn sàng mang cô em gái đi. Cho cô em gái cuộc sống đáng sợ, chết còn sung sướng hơn. Nếu như may mắn không mỉm cười với cô, thì có lẽ giờ này, cô đã không có cơ hội ngồi đây, đối diện với con quỷ đội lốt thiên thần này được.

Gương mặt Quân Anh biến sắc, cái nhìn tỏ sự lo lắng. “ Nếu như cô ta đã biết sự thật, cơ hội của mình sẽ còn rất thấp. May mắn mình có mang theo người. cô ta sẽ không làm gì được”, chắc chắn với suy nghĩ của mình, Quân Anh thở phào nhẹ nhõm. Gương mặt lấy lại vẻ bình thản ban đầu.

Khẽ nhấp một ngụm trà nhỏ. Kim Vi mỉm cười. Những suy nghĩ của Quân Anh tại sao cô lại không đoán được chứ.

- Hôm nay không ai giúp được cô đâu? Không có cơ hội
- cô tự tin quá đấy
- Muốn tin cũng được, không tin cũng được. Cô thử nghĩ xem, làm sao tôi có thể hợp tác với nhà họ Hoàng, vai trò người đại diện. và tại sao, bao lần trước cô không thể ra tay.
- may mắn
- May mắn không nhiều như thế đâu? Nếu thực sự may mắn, thì Thiên Anh đã không chết
- .. có trách cũng trách anh ta, xen vào việc của tôi.
-
- Người của cô, tôi đã xử lí hết rồi. giờ đây chỉ có cô và tôi ở đây thôi.
-
- Tôi muốn biết, những suy đoán của mình có đúng không?
- Về chuyện gì?
- Tất cả: lời nguyền, cái chết của mẹ tôi?
- À.... cô muốn nghe chuyện gì?
-
- Rằng tất cả đều do tôi làm ư? Rất tiếc, cô đoán đúng rồi đấy?
- Tại sao? Tại sao lại là mẹ tôi? Và tại sao lại là tôi?
- Chuyện này dài lắm

Khẽ nghiêng đầu, Quân Anh biết những gì sắp kể sẽ kết thúc tất cả. Mục đích của cô đã phá sản, chỉ vì Kim Vi. Tất cả mọi thứ sẽ đẹp nếu ban đầu, Trần Vi không xuất hiện, hay đúng hơn phải gọi là Trần Hoàng Minh Vi – mẹ của Trần Thiên Kim, con gái thừa kế duy nhất nhà họ Trần.

————— Đường phân cách quá khứ —————

Đó là một ngày mưa, hôm ấy, cả 2 chị em cô đang nằm ngủ bên cạnh mẹ. Tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức cả 3 người. Mẹ kéo chăn cho 2 chị em rồi chậm rãi mở cửa. Có tiếng nói của một phụ nữ không nghe rõ là chuyện gì. Chỉ một lúc sau mẹ quay lại. Vuốt ve khuôn mặt của Quân Huyền, ánh mắt đầy xót xa, rồi mẹ thức em dậy. Mẹ ôm em vào lòng rồi khóc, cả 2 chị em ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn mẹ không hiểu. Mẹ nói cái gì đó mà muốn tốt cho em, mẹ không thể nuôi 2 đứa được, chỉ có thể để 1 đứa đi. Đó là lần cuối Quân Anh nhìn thấy cô em gái.

Quân Anh – Quân Huyền, sinh ra không có cha. Đã bao lần hỏi mẹ, nhưng mẹ đều bảo cha đã mất rồi. Mẹ đi làm từ sáng sớm tới tối mới về. Nhưng căn nhà nhỏ luôn ngập tràn tiếng cười. Có những đêm, Quân Anh tỉnh giấc vì nghe tiếng động. Lại thấy mẹ thất thần ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ khóc. Rồi vô tình phát hiện ra sự thật, rằng cha còn sống, và rất giàu có. Nhưng chỉ vì mẹ cô nghèo và sinh ra con gái nên phải từ bỏ. Chỉ có thể nuôi 1 đứa coi như làm tròn nghĩa vụ, nhưng dưới cái mác 1 người cháu. Khi biết được sự thật, Quân Anh rất thắc mắc tại sao mẹ làm như thế. Bản chất ích kỷ của một con người, cô luôn tự hỏi tại sao mẹ không cho cô đi, dù sao như thế cô cũng được sống hạnh phúc hơn. Chắc mẹ yêu em hơn. Và cô ghét mẹ.

Suy nghĩ ấy cứ lớn dần lên từng ngày. Mẹ con cô được chu cấp hàng ngày bởi tiền của cha, và ngày càng sống sung sướng hơn, nhưng với Quân Anh điều đó là không đủ.

Một thời gian sau, biết tin cha lấy vợ khác, sinh ra được con trai, người phụ nữ đó được yêu thương rất nhiều, và tất nhiên đứa trẻ đó sẽ rất sung sướng. mẹ cô dường như suy sụp, bởi tình yêu bà dành cho ông là chân thành, một đêm mẹ cô ra khỏi nhà và không trở về. Hôm sau nhận được tin bà bị tai nạn và mất trong bệnh viện. bởi vì đó là một nơi khá xa nên không thông báo kịp thời cho cô được.

Ngày đưa tang mẹ, em cô có về. Trông 2 chị em rất giống nhau, chỉ là em cô nhìn quý phái hơn khi được khoác lên mình những bộ quần áo đắt tiền. Em cô khóc rất nhiều, và muốn ở lại bên cô mấy ngày an ủi. Trong phút chốc, những ghen ghét đố kỵ lại trở dậy, và Quân Anh đã có quyết định làm thay đổi cuộc đời của cả 2 chị em. Trong đêm tối, thực hiện cuộc điện thoại bí mật. Người ta đã tới mang em cô đi, và cô thay thế cho em cô, vào vai Trần Quân Huyền quyền quý.

Lần đầu tiên được đặt chân vào một ngôi nhà cao, to và đẹp như cung điện, những việc làm của Quân Anh không còn mang cảm giác cần rút, thỏa mãn là những gì cô có. Sống trong nhung lụa, ai chả thích. Tuy nhiên, sau mấy ngày cô cũng hiểu rõ sự thật ẩn chứa trong căn nhà này. Người phụ nữ cha cô lấy rất xinh đẹp, không những thế gia cảnh cũng không tồi, nhưng cha cô không biết điều đó. Chỉ vì xinh đẹp, hơn mẹ cô, cha cô quá mù quáng, không còn biết được bề ngoài giả vờ nghèo khó của người phụ nữ đó, tất cả là giả tạo. Cô ta luôn ân cần săn sóc, quan tâm cô, nhưng cô ghét điều đó. Nhưng mà, cô ta cũng sinh ra được 1 đứa con gái, và giờ cũng đang bị trừng phạt. Cô ta bị biệt giam, đã trốn nhưng mà không thoát. Hàng ngày có người vẫn mang cơm cho cô ta. Trong gia đình này có không ít người ghét cô ta. Và trừ khử cô ta là điều sớm hay muộn mà thôi. Đứa trẻ cùng cô ta thật ồn ào, nhiều đêm đang ngủ Quân Anh bị đánh thức bởi vì tiếng khóc của nó quá to. Phòng của cô gần phòng nó. Cô ghét nó. Và cô ghét mẹ nó.

Sức khỏe của người phụ nữ sau khi sinh thường rất yếu, rất dễ bị bệnh. Một ngày cô ta bị ốm, mẹ nuôi bắt cô mang thuốc và thức ăn cho cô ta. Cô làm theo. Nhưng khi vào phòng lấy thuốc, ý nghĩ phải trừ khử Trần Vi len lỏi trong tâm trí Quân Anh, tâm trí của 1 đứa trẻ đáng thương. Lòng ghen ghét, đố kỵ, những thói hư tật xấu học được cũng đám bạn bè hư hỏng, làm sai lệch đi tâm hồn của 1 đứa trẻ. Đứa bé nhả tâm bán em mình cho bọn buôn người, Quân Anh ghét Trần Vi, ghét đứa bé. Nhưng đứa bé luôn được bao bọc, không thể làm gì được. Vậy thì chỉ có Trần Vi.

Quân Anh không hiểu nhiều về thuốc, nhưng hình như nhà này không phải ít thuốc, cô tra tài liệu trên mạng, kết hợp một số thuốc có thể tạo thuốc độc. Ngay lúc ấy, có 1 người đàn ông đã đưa cho cô 1 lọ thuốc, bảo cô cho Trần Vi uống. Quân gia của gia đình này cũng ghét Trần Vi, điều đó cô biết, lí do tại sao thì cô chịu. Khi nhìn thấy lọ thuốc Quân Anh sửng sốt, là thuốc độc, cô vừa tra trên mạng, nếu dùng chung với 1 số thực phẩm thì sẽ gây ra cái chết. ánh mắt thắc mắc nhìn quân gia.

- Cháu đừng lo, thuốc này tốt cho phụ nhân, cháu chỉ cần mang vào cho phụ nhân uống là được
-nhưng nó là thuốc gì ạ?
- À, thuốc bổ ấy mà. Cháu yên tâm, không có chuyện gì xảy ra đâu.

Miệng hỏi nhưng lòng mừng thầm. Ông trời đã giúp cô. Mang thuốc vào cho Trần Vi uống xong. Sau khi tận mắt chứng kiến Quân Anh mới ra ngoài. Tối hôm đó, sau khi người phụ bếp mang thức ăn cho Trần Vi, một lúc sau hốt hoảng chạy ra thông báo, Trần Vi đã chết, do nhồi máu cơ tim.

Ánh mắt Kim Vi tối hẳn. đã bao lần cô muốn nghe sự thật, sự thật từ chính người đã giết chết mẹ cô nói ra. Nhưng cảm giác muốn giết chết cô ta ngay tức khắc không khi nào mãnh liệt như lúc này. Kiềm chế, hết sức kiềm chế. Kim Vi khẽ nhấp một ngụm trà nữa, thả lỏng cơ thể. Đưa mắt nhìn người con gái trước mặt mình. Ác quỷ đáng sợ!

- Vậy tại sao bao năm cô vẫn tìm cách hại tôi?
- Không phải do nhà họ Trần làm sao?
- Tôi biết không phải, nếu như cô không cho họ thông tin sai lệch!
- .. ha ha, thông minh lắm! Quả là con gái của Trần Hoàng Minh Vi. Thông minh giống mẹ của cô vậy. Trước khi chết, bà ta còn để lại rất nhiều đầu mối.
-
- Gia đình cô, người được yêu thương nhất là cô, chỉ cần có chuyện xảy ra với cô, tất cả hi vọng của họ sẽ sụp đổ. Chỉ cần lí do đó là đủ?
- Chỉ cần như thế???????
- Đúng vậy, vì cô là con gái của Trần Hoàng Minh Vi, chỉ cần liên quan tới cô ta, nhất định gia đình cô phải hứng chịu đau đớn, mất đi những gì mình yêu thương nhất.
- Mất đi những gì mình yêu thương nhất sao?
- Đúng thế. Cái chết của mẹ tôi năm xưa, nếu không phải vì mẹ cô, thì mẹ tôi đâu có chết. Bà ấy đâu phải chết ở nơi xa như thế?
-cô không hiểu?
- Không hiểu cái gì?
- Sự thật?
-
- Rằng mẹ cô bị tai nạn, là do bà ấy không cẩn thận, chả liên quan gì tới mẹ tôi!
- Vì mẹ cô đã hẹn gặp mẹ tôi!
- Hẹn gặp, cô nhầm rồi. hôm đó người gặp mẹ cô là quản gia nhà họ Trần kia?
- CÁI GÌ? Cô nói dối!
- Tôi sẽ cho cô nghe sự thật.

Đặt lên bàn chiếc máy ghi âm. Kim Vi bật nó lên. Trong không gian yên tĩnh, những âm thanh vang lên. Câu chuyện cũ được kể lại.

Trời bắt đầu mưa. Cơn mưa đến vội vã, bầu trời xám xịt. Không gian trong căn phòng chỉ có tiếng đối thoại của 2 người phát ra từ máy ghi âm. Khi kết thúc câu chuyện, căn phòng rơi vào im lặng. Quân Anh hoàn toàn bất ngờ. sự thật đó là điều cô không ngờ, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Người cũng đã giết, dù không phải do Trần Vi gây ra cái chết ẹ cô, thì cũng tại bà ta mà cô phải chịu đựng những khó khăn bao năm qua. Tất cả mọi chuyện đều tại bà ta, và những gì cô làm là đúng. Ngẩng đầu nhìn Kim Vi, mỉm cười tự tin.

- Sự thật cô cho tôi nghe đó sao? Cũng chả có gì đặc biệt.
- cô. Quả là hết thuốc chữa!
- Ha ha ha. Tôi không ân hận những gì mình đã làm đâu. Trong từ điển của Trần Quân Anh này, không có 2 từ “ Hối hận”

-
- Chỉ tiếc, mục đích còn chưa hoàn thành đã phải dừng lại.
- Vì cô quá nông cuồng, vì cô quá ác độc. Có lẽ tôi nên là người mang cô đi.
-
- Cô sẽ được ném trải cảm giác cái chết mà người ta nói là lên cơn đột quỵ nó như thế nào?
- Ý cô???????
- Cô sẽ được chết giống như cái cách cô làm với mẹ tôi, đó đã là ân huệ lớn nhất tôi dành cho cô. Vì tôi không đủ ác độc bằng cô
- Hừm, đằng nào cũng chết, chết như thế nào chả được.

Trong lúc đó, Trần Minh, Trần Long và Tiểu Thu đang lục tung những nơi mà họ biết để tìm Kim Vi. Nhưng tìm kiếm cả ngày trời mà không thấy. Bầu trời xám xịt, những hạt mưa đã bắt đầu rơi. Nhìn đồng hồ đã 8h tối, không biết Kim Vi đã đi đâu. Tất cả mọi người đều rất lo lắng. Đúng lúc đó, điện thoại của Trần Long vang lên.

- Thế nào rồi?
- Dạ, chúng tôi vẫn chưa tìm ra ạ
- Chết tiệt, tìm kĩ đi.
- Vâng, nhưng cậu chủ, có chuyện chúng tôi cần thông báo
- Chuyện gì?
- Chúng tôi gặp người của cô chủ?
- Ai?
- Người này chúng tôi thấy cùng cô chủ xuất hiện trong mấy lần dự sự kiện
- Mang anh ta tới gặp tôi
- Vâng.

-
- Tiểu thư?
 - Tôi xong việc rồi!
 - Vâng. Tôi nghĩ chắc phải gặp anh của tiểu thư rồi
 - ừm. Cứ như cũ mà làm
 - Tạm biệt tiểu thư!
 - Tạm biệt anh!

Ngày hôm nay thật đẹp! Kim Vi thong thả bước chân ra khỏi ngôi nhà, lái chiếc xe màu đen trong đêm. Tốc độ cao, dường như bỏ lại tất cả đằng sau, những phiền muộn, những thù hận. ngày hôm nay, thế là đủ.

Mặt đối mặt, chàng thanh niên người Mỹ tỏ ra rất bình thản. đối ngược với anh, là khuôn mặt lo lắng của 3 người.

- Cô ấy đâu? Tôi biết là anh biết cô ấy đi đâu?
- Vâng. Tôi đã từng biết, nhưng bây giờ thì không?
- Tại sao? “Trần Minh gần như điên lên”. Nói cho chúng tôi chỗ của cô ấy, chúng tôi cần gặp cô ấy.
- Có thể nói máy cho chúng tôi. “Tiểu Thu đứng một bên giọng đều đều”
- Rất tiếc. 10 phút trước là cuộc điện thoại cuối cùng
- “cuối cùng? Anh đang nói cái gì thế?” Trần Long cũng không còn bình tĩnh, những nơ – ron thần kinh đang hoạt động mạnh mẽ “Đường như hẳn đang muốn kéo dài thời gian? Nhưng tại sao?”
- Tôi là người của cô chủ: Trần Thiên Kim, và tôi chỉ nghe lời của 1 mình cô ấy. Không ai có thể sai khiến chúng tôi làm gì! Chúng tôi có 10 người, tất cả đều là người Mỹ. Chúng tôi được đào tạo để bảo vệ và nghe theo yêu cầu của cô chủ.
- “Ai đã đào tạo các anh?” Trần Long thắc mắc.
- À, đó là một phụ nữ nhân hậu, xinh đẹp nhất mà chúng tôi được gặp, bà chủ : Trần Hoàng Minh Vi
- Là mẹ ư?
- Chúng tôi đều là trẻ mồ côi. Nhưng khi gặp được bà chủ, chúng tôi thề cả đời sẽ nghe theo bà ấy. Làm những gì bà ấy yêu cầu là lí do chúng tôi sống!
- vậy tại sao các anh lại bảo vệ Kim Vi?
- Cô chủ là người bà chủ giao phó cho chúng tôi trước khi bà chủ chết. Tuyệt đối bảo vệ và trung thành với cô ấy, như đối với bà chủ. Nhưng không được để lộ thân phận với anh trai của cô chủ.
- Vậy Kim Vi đang muốn thực hiện điều gì? Chắc hẳn anh có biết
- Vâng. Cô ấy muốn trả mọi thứ về đúng vị trí của nó. Và giải thoát
- “giải thoát! Thế là sao?”
- Chúng tôi không biết. Cô chủ nói, sau ngày hôm nay, chúng tôi được tự do, làm những gì mình thích. Cô chủ muốn chúng tôi hạnh phúc
- Cô ấy có nói mình sẽ đi đâu không?
- Không.
- Thế anh có biết chỗ cô ấy hẹn gặp Quân Huyền không?
- Quân Huyền...à Trần Quân Anh. Đó là một khu biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố. Căn biệt thự được mua sinh nhật lần thứ 15 của cô chủ. Nằm ở nơi hẻo lánh nên ít người biết. Cô chủ chỉ về đó đúng 1 lần.
- Đưa chúng tôi tới đó. Nhanh lên

Trong đêm mưa, những chiếc xe lao đi vội vã.

Khi đến nơi, căn biệt thự vẫn sáng đèn. Mọi người nhanh chóng tiến vào. Trong căn phòng ấm áp. Có một cô gái đang ngồi quay lưng về phía mọi người. mái tóc dài màu đen. Không phải Kim Vi. Tiến lại gần, nhìn đối diện với cô gái. Bằng hoàng, sững sờ. Trần Quân Anh đã chết.

Bao nhiêu cảm xúc đan xen, Trần Minh lao ra khỏi nhà, phóng xe đi. Mọi người đuổi theo anh nhưng không kịp. Chiếc xe cứ thế lao đi trong mưa. Anh biết, bây giờ Kim Vi đang ở đâu. “chắc hẳn là ở đó! Nhất định là ở đó! Kim Vi, đợi anh, đừng làm điều gì ngu ngốc!”

Nghĩa trang thành phố. Về đêm càng trở nên lạnh lẽo, đáng sợ. Trời thì mưa tầm tã. Tuy nhiên, có một cô gái vẫn bước đi trong mưa, không ô. Mặc cho những hạt mưa quất vào người, ướt đầm chiếc váy màu hồng, hoa li ti mà cô đang mặc. Từng bước, từng bước, cô tiến tới ngôi mộ.

“ Mẹ, con đã làm rất tốt phải không? Con sẽ sớm gặp mọi người. con đã chuẩn bị tốt mọi chuyện rồi! mẹ đợi con nhé!”

Cúi đầu trước ngôi mộ. Cô gái lại bước tiếp. Đêm nay là đêm cuối, chấm dứt những chuỗi ngày mệt mỏi, đêm nay mọi chuyện sẽ kết thúc. Ngôi mộ mà cô cần tìm đã hiện ra trước mắt. Khẽ vuốt những sợi tóc vương trên mặt sang một bên. Chính trang cần thân. Cô bước tới, nở nụ cười thật tươi chào người đối diện.

- Chào tím, tím Vân!

Trần Minh phóng xe hết tốc độ. Anh sợ, linh tính mách bảo anh điều gì đó đang đến. rất gần. Anh sẽ mất Kim Vi nếu như anh không nhanh lên. Nghĩa trang đã trước mắt. Nhanh chóng rời khỏi xe, anh chạy như bay. “ Nhất định là nơi đó! Chỉ có thể là nơi đó!”. Trần Minh đang rất sợ. Trời mưa làm ất anh khó nhìn hơn, và trời đang tối, thật khó để có thể nhìn xa.

“ Kia rồi”. Anh mừng rỡ, Kim Vi của anh kia rồi. Đang ngồi trước ngôi mộ của Thiên Anh. Anh biết chắc chắn cô sẽ tới đây mà. Từng bước chậm chậm lại. anh đã đến trước mặt cô.

Nghe tiếng bước chân, Kim Vi ngẩng đầu.

- Biết ngay anh sẽ tìm thấy em đầu tiên mà. Lần nào chơi trốn tìm em cũng thua

- Kim Vi

- Anh, em lạnh!

Trần Minh ngồi cuống cạnh em gái. Ôm cô vào lòng. Nhưng. Có cái gì đó không ổn. Khẽ đưa tay ra phía trước anh sáng. Một màu đỏ tươi. Máu. Vết thương do bị dao đâm. Bên cạnh, chiếc dao vẫn còn dính máu.

- Kim Vi

- Hãy gọi em là Vi Vinhư bình thường anh vẫn gọi

- Vi Vi, chúng ta đến bệnh viện ngay lập tức

- Anh, không kịp nữa đâu

- Còn kịp, mau lên, chúng ta phải đi. Anh nhất định không để em chết

- Anh! Em không sợ chết! Em không sợ bóng tối! em không sợ gì cả, từ năm em 7 tuổi, em đã không sợ cái gì. Chỉ duy nhất đó là mất đi anh, anh Long và Thiên Anh. Em chỉ sợ mất đi gia đình của em. Em sợ lắm, em sợ cô đơn

- Vi Vi,...

- Anh có biết không. Em đã rất hạnh phúc khi anh là anh của em. Em có tới 3 người anh, ai cũng yêu thương em, bảo vệ cho em. Ai cũng rất đẹp trai.... em thích nhất được nằm trong vòng tay của anh ngủ. bởi em thấy rất an tâm, em cảm thấy an toàn

- Vi Vi “ từng giọt nước mắt lăn dài. Trần Minh khóc. Bao lâu rồi mới thấy anh khóc. 20 năm, không, phải lâu hơn thế”

- Anh, anh đừng khóc. Em không muốn anh yếu đuối. em đã chuẩn bị mọi thứ cho anh và anh Long. Không có em, 2 anh nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt. Không được ngủ muộn, nhớ dậy sớm. Và nên mau chóng lấy vợ đi, nhé?

- Vi Vi à, em không được chết, anh không muốn em chết!

-

- Vi Vi..

- Anh
- ừ
- em lạnh lắm, anh ôm em chặt hơn 1 chút....được không?
- ừ
- anh
-
- Em đã mơ thấy mẹ. Mẹ của chúng ta, người em chưa 1 lần được gặp. Mẹ thật xinh đẹp như trong bức ảnh mà anh vẫn thường cho em xem. Mẹ... cũng rất giống 3 anh. Chả giống em gì cả....mẹ đã cười với em. Nụ cười thật đẹp. Nó ấm áp như ánh nắng, nó đẹp như nụ cười của Thiên Anh. Thiên Anh cười giống mẹ
- ...em có đôi mắt giống mẹ
- ừm, em cũng thấy thế. Mắt mẹ cũng màu nâu như mắt em. Mẹ bảo mẹ đang đợi em
- Vi Vi à, ... chúng ta tới bệnh viện nhé
- Anh, Thiên Anh rất cô đơn khi không có em chơi cùng
- Anh ấy đã có mẹ rồi,...em ở lại đây không được sao?
- Anh, Thiên Anh đã khóc, anh ấy đã khóc. Lần đầu tiên em thấy anh ấy khóc. Mẹ cũng đã khóc. Mẹ bảo rất nhớ em? Mẹ...hỏi... sao em lại lâu tới thế?
- Vi Vi.... anh và anh Long, cả Tiểu Thu nữa, cũng rất nhớ em, mọi người sẽ cô đơn nếu vắng em.
- Anh à, thật... vui vì em... được làm em gái của anh.... Nếu có kiếp sau... em vẫn muốn làm em của anh
- Vi Vi, anh sẽ mang em tới bệnh viện, hãy sống hết kiếp này đã nhé..
-
- Vi Vi, Vi Vi.. mau tỉnh lại đi...Vi Vi
-anh à, em ngủ 1 chút nhé, anh đừng đi đâu cả, hãy ở lại bên em....
-
- Anh à, em yêu mọi người. Là yêu không...phải...là ...thích.
-

Lần cuối cùng, Kim Vi đã cười. nụ cười thật sự. Nụ cười thanh khiết nhất, nụ cười đẹp nhất. Nụ cười bình yên.

“ Thật ra, em cười cũng rất giống mẹ. Em rất giống mẹ, Thiên Kim à!”

Bé cô em gái bé bỏng trên tay. Trần Minh bước đi. Màn đêm nuốt chửng 2 người.

Người phụ nữ nhẹ nhàng tiến tới bên ngôi mộ chàng trai trẻ. Đặt chiếc dây chuyền mặt trăng lên đó. Giọt nước mắt lăn dài trên gò má. “ Thiên Anh à, ta trả lại em gái cho con. Con hãy sống hạnh phúc nhé!”

Bức thư gửi anh, chàng trai tới từ Thiên Đường.

Em không nhớ được chút gì về anh. Bởi đơn giản chúng ta chưa gặp nhau. Cuộc sống bế tắc, nhiều khó khăn. Đôi khi em muốn bỏ cuộc, em muốn dừng lại. và những lúc cô đơn em lại nhớ về anh. Người anh trai của em.

Đã bao lần em từng nghĩ, nếu như ngày đó, là anh mà không phải em được sống trên cõi đời này, có phải mọi chuyện đã khác. Em không tin vào thế giới tâm linh. Nhưng em lại tin anh vẫn luôn bên em. Dù không còn.

Người tốt sẽ tới Thiên Đường. đó là nơi như thế nào không ai có thể kiểm chứng. nhưng em nghĩ đó sẽ là nơi rất đẹp, nơi mà mọi người sống hạnh phúc với nhau. Vì nơi đó có anh.

Em luôn tự an ủi, rằng mọi chuyện sẽ tốt. Em vẫn sống. và em mong anh hạnh phúc. Nhất định phải hạnh phúc nhé anh!

Viết cho anh, anh của em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-cua-gio>